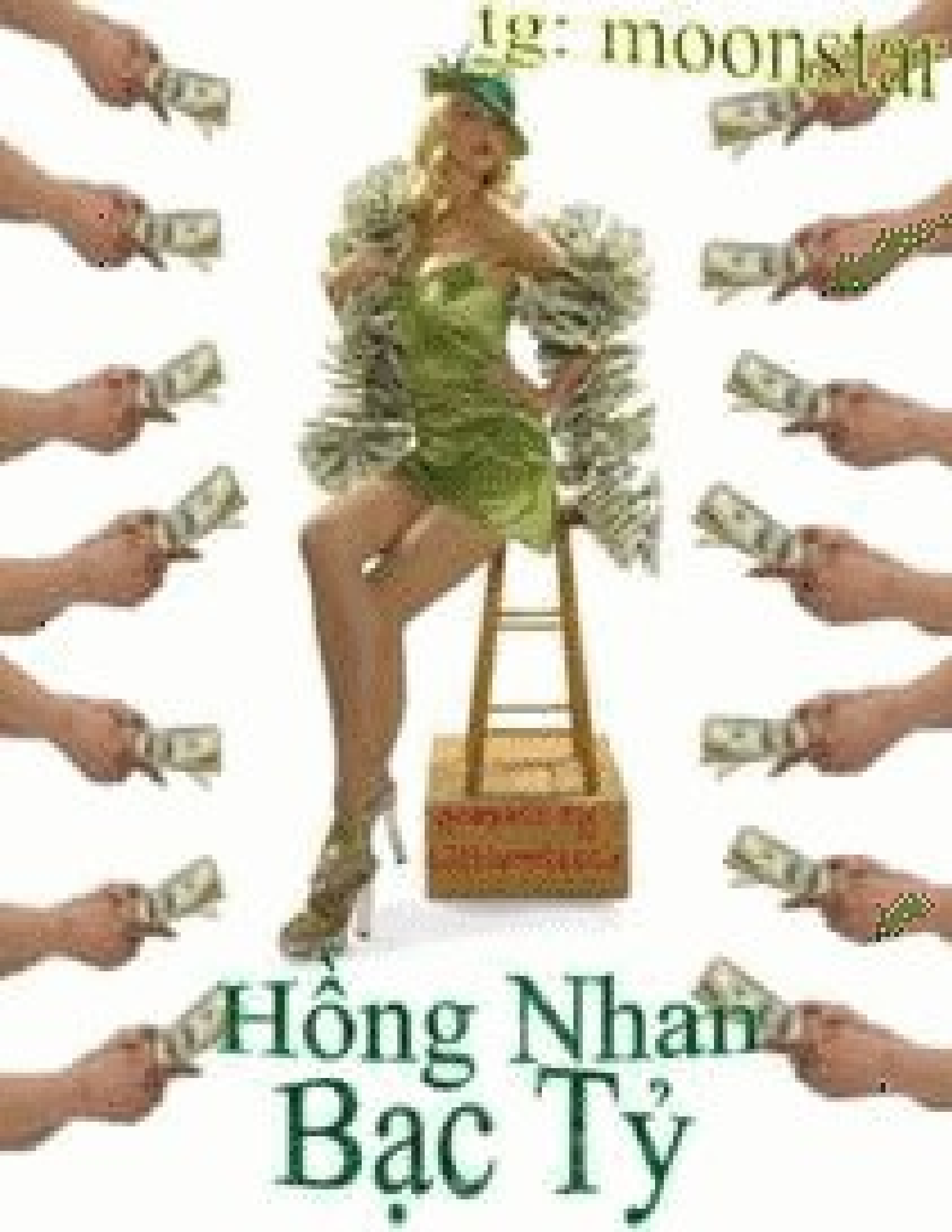
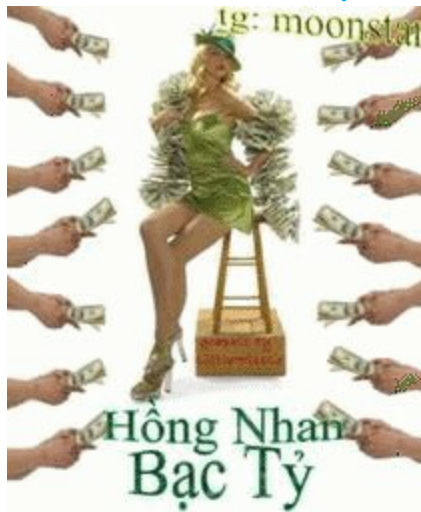

lg: moonstar

Hồng Nhan
Bạc Tỷ

HỒNG NHAN BẠC TỶ

Tác giả: [I_love_Lotus](#)

Nguồn: www.vietlangdu.com

Down truyện: lephngoc

Check chính tả: tuonganh2003

Làm ebook: tuonganh2003

Hoàn thành: 19/08/2009

www.thuvien-ebook.com

Tống Vũ Khiết An ngồi bên tách trà sữa trong một quán cà phê sang trọng đối diện một tòa nhà cao chót vót - nơi mà nàng sẽ vào làm việc ngày mai. An không thể tin là mình đã được nhận vào làm trong tập đoàn ngân hàng tài chính quyền lực nhất nước này. Một giấc mơ chẳng? Không, nàng đang rất tỉnh. Rất tỉnh để nhớ đến một giấc mơ ngọt ngào lắm mộng mị đến bên đời nàng.

Giấc mơ của 8 năm về trước....

Hôm nay là thứ sáu, ngày học cuối trong tuần học đầu tiên của Khiết An trong ngôi trường này... Nàng là niềm tự hào của ba mẹ. 18 tuổi, nàng đậu thủ khoa vào một trong những trường đại học danh giá nhất, 18 tuổi, vẻ đẹp của nàng tỏa sáng như vạn ánh dương. Ngồi trong lớp giờ ra chơi mơ màng nghe các bạn rôm rả chuyện trò về những ngày học đầu tiên và cùng chờ đợi vị giáo sư của môn học cuối trong ngày hôm nay. Khiết An lơ đãng ngược nhìn đám mây trôi. Gia đình nàng không giàu, đôi lúc nhà nàng cũng gặp cơn khó khăn chật vật, nhưng bao giờ ba mẹ nàng cũng lo cho nàng ăn học. Bởi thế, An đã tự hứa với lòng là sẽ học thật tốt để không phụ lòng mẹ cha. An học rất giỏi, cái giỏi không chỉ do cần cù mà còn do trời phú cho rất thông minh. Nhưng không ai biết được là vì sao nàng luôn "cắm cổ cắm đầu" học như lời ba thường mắng yêu nàng. An có 1 lý do bên cạnh cố làm vui lòng cha mẹ. Đó là....

Vào một đêm mùa đông, lúc đó An 8 tuổi. Đó là lần đầu tiên nàng gặp được người bà mà nàng gọi là bà nội. Lúc đó, nàng quá nhỏ để hiểu vì sao bao năm nay nội mới đến nhà nàng. Để rồi khi lớn lên thì An hiểu rằng do nội đã tuyên bố từ bỏ, không nhìn mặt cha nàng chỉ vì nhà nội cho là mẹ đã quyến rũ ba. Gia đình của ba vốn dĩ là người Hoa chính thống, rất hạnh

diện về dòng máu riêng của mình. Thế mà vì yêu mẹ, ba nàng đã chấp nhận bỏ gia đình để theo Đạo Thiên Chúa của mẹ. Đó là điều cấm kỵ trong gia luật của gia tộc nội. Đó là vì sao khi bà đến nhà nàng năm đó, bà đã không ôm hôn nàng như những người bà khác thường làm với cháu mình. Thay vào đó là sự xa cách, lạnh lùng và cay độc. An còn nhớ như in, đêm đó khi ba kêu nàng ra cho bà nhìn cháu. An đã nghe bà nói rõ từng câu.

- Má, bé Khiết An con của con đó má , 8 tuổi rồi.

An dạ khẽ chào bà, run sợ khi nhìn thấy bà đắm đắm liếc nhìn:

- Nó đẹp quá. Cái đẹp làm cho người đối diện không thể cưỡng lại. Mới nhiều đó tuổi đã có thể quyến rũ người khác bởi từng cái nhìn, từng cử chỉ...

- Cám ơn má. Bé nó vừa có nét giống con, vừa giống má nó....

- Nhưng...đàn bà đẹp quá chỉ để người ta đổ kỵ. Hồng nhan thì đa truân. Nó đúng là có làn da trắng như sứ, đôi mắt to tròn và cái miệng căng mọng hờn dỗi đỏ au. Một vóc dáng thanh thoát, quý phái đến kiêu sa. Nhưng đàn bà đẹp quá để làm gì? Hồng nhan thì đa truân. Hồng nhan thì sóng gió....

- Kìa má.... cháu nó còn nhỏ....má nói thế , con bé nó sợ....

- Tao nói không đúng sao? Đàn bà đẹp mấy ai đủ bản lĩnh, tinh táo kiếm cho mình 1 đấng từng quân thật sự. Khi bị bướm ong vây quanh choáng ngợp. Biết sao lựa được một đấng anh hào dám đội cả trời để bảo vệ che chở, đàn bà đẹp có lắm kẻ ngó dòm. Thử hỏi thế gian này có mấy bóng từng quân như thế? Còn mày - Bà ngó sang ba nàng mà nói - Mày đã dám cãi lại lời của gia tộc thì cũng sẽ không hạnh phúc đâu. Tao đến đây lần đầu cũng là lần cuối để nói mày nếu không quay về thì gia tộc sẽ phế truất mày khỏi gia phả nhà họ Tống.

An rùng mình nhớ lại ánh mắt đắm đắm năm đó của nội. Kể từ đó, dù không có tin gì của nội nhưng An vẫn cố gắng, cố gắng học thật giỏi để mong 1 ngày nào đó gặp lại nội. Nàng sẽ chứng minh cho bà thấy: đời bạc hay không bạc, đa truân hay không là do khối óc, con tim mà ra. Do đó, An biết chỉ có 1 con đường duy nhất tiến thân là học. Phải học thật giỏi! Từ đó nàng chỉ học và học. An khéo léo khước từ mọi lời gió mây luôn theo đuổi nàng. Và giờ đây, An đang ngồi trong giảng đường của 1 trong số ít Đại học bậc nhất.

- Khiết An, mơ tưởng đến ai thế - giọng của Quyên "mỏ nhọn"

- Đâu có đâu....

- Người đẹp như con An thì dĩ nhiên là có đối tượng để nghĩ rồi An nhỉ. À mà thôi...trong lúc chờ hết giờ vô học, chơi bói bài đi bà con ơi... - giọng của Linh "thầy bói" vang lên khiến cả đám hưng ứng

- Mấy bạn chơi đi , An ngồi xem được rồi...

- Không được, đầu tuần đến giờ Linh xem cho cả đám rồi....chỉ còn mỗi An thôi. Này này, trút ra một lá bài đi....mau lên đi An

An khẽ cười miễn cưỡng trút ra một lá....

- Trời... - giọng con Linh "thầy bói" chợt vang lên

- Gì vậy mày....gì vậy - cả đám nhôn nhao hỏi

Linh sửa sửa lại tướng rồi nói bằng giọng nghiêm trọng :

- An, Linh chỉ nói theo những gì lá bài An trút ra thôi nha.. Không được giận đó... Lá bài này nói là đời An sẽ có 2 đời chồng lận....

Thấy có vẻ căng thẳng, Thy lên tiếng:

- Thôi đi, ba cái chuyện bói toán...toàn xạo cho vui thôi. Nhỏ An đừng nghe con Linh "thầy bói" này

- Bài này bói linh lắm á - Linh cãi - Tuần trước tao bói cho bà chị họ, rút ra lá bài nói quan hệ tình cảm có người thứ 3, mấy ngày sau..đúng y chóc luôn á...

- Nhỏ này ba xạo, hôm qua bói tao sẽ có tiền vô. Có thấy tiền vô đâu, chiều về còn tốn tiền vá bánh xe bể nữa - Giọng Quyên vang lên....

Bất ngờ, giọng của Quan lớp trưởng từ ngoài cửa lớp ào vào:

- Thôi thôi dẹp đi, đúng là đàn bà con gái...đi đến đâu là bói với toán. Dẹp bàn đi cho có chỗ để chiến lợi phẩm nào

- Ở đâu ông có thể

- Thì tôi đi giao lưu với lớp NT B mới được á. Toàn cóc ỏi thơm ngon thôi...À, nhờ vậy mà tôi bắt được tin. Thầy dạy tiết sau đẹp trai lắm á, nghe bảo thầy...

- Ui, ông nghe cái bọn bên NT B làm gì. Bọn ấy chơi ông đó....Hôm bữa, bị chúng nó gạt về cô giáo dạy môn giao tiếp bộ quên rồi sao. Thì ông cũng bảo là cô hiền và đẹp.....trời ạ, khó như là gì luôn á.... Bởi vậy mới nói ông, tụi bên ấy ganh tỵ với bên này vì bên này toàn là dân xinh gái thôi.... - Giọng Quyên "mỏ nhọn "

- Ủ thì cô nhìn cũng được chứ bộ....có điều hơi..bị già chút thôi...Nhưng với tôi thì là đẹp...

Cả đám bật cười vì câu nói đuôi lý của Quan, nhỏ Thy liền nhảy vô nói :

- Bởi vậy mới nói, cái nhìn của ông bị lệch lạc hết sức. Gọi ông là Quan "thầy tu" là đúng rồi.....con mắt nhìn đời của ông còn non quá đi....

- Thôi ghen, tôi có lòng tốt thông báo cho mấy người thôi. Thầy trưởng khoa cũng nói với tôi là các giáo sư dạy ở đây đa phần toàn là người thành công được mời thỉnh dạy không đó. Mà con mắt nhìn của tôi không vấn đề gì cả.... Ví dụ như An nè, An đẹp chứ bộ.

Cả đám cười rần rần....An cũng bật cười sút bị mắc ghen vì đang cắn miếng ỏi. Linh "thầy bói" lên tiếng :

- Đây, đã bảo là có vấn đề ở nhận thức mà cứ oang oang cãi. Minh ông cãi lại bọn này chắc. Nhỏ An vậy mà ông nói đẹp hả? Phải nói là rất đẹp còn chưa thấy gì....Mới vô học mà tên nó đã đánh bật các nhan sắc khác rồi. Lớp mình càng nổi như cồn luôn....

An mỉm cười nhìn Quan đang lúng túng:

- Quan nói đúng chứ bộ. An cũng bình thường thôi.

- An xinh thật mà...Tại tôi không biết diễn tả thôi - Quan nói :

- An mà nhăn mặt, lè lưỡi...con nít cũng chạy dài dài

Nói rồi, An nhăn nhăn mặt như để chứng minh

- An ơi, nhỏ như Bao Tự ấy....nhăn mặt vẫn thấy rất đẹp, rất kiều sa...Tao là con gái còn mê mày nữa là.....- Linh nói

- À, vậy là mọi người chưa thấy An xấu rồi...Được rồi....cho mọi người xem nè

An cố phồng má nhăn mặt nhát mọi người trong tiếng cười vang giòn của các bạn... Một bóng người....

Bước vào lớp là vị giáo sư vừa dạy bên lớp NT B 2 tiết đầu nói đến

- Trời... - Giọng con Linh vang lên....

- Gì vậy mày - Thy hỏi -
- Thầy mà đẹp vậy... chắc tao học không nổi nữa quá...
- Tôi nói rồi mà không chịu nghe - Quan nhìn Linh nháy mắt chọc
- Ờ thì cũng được thôi...Được cái cao quá nên tôi hơi choangchoáng...chứ nhìn kỹ thì đạt danh hiệu "Hoàng tử bao công " thôi...

Linh cố nói lại với Quan. Nhưng khi Quan đi lên bàn giáo sư để đưa danh sách lớp thì Linh khuê An và Thy ngồi kế bên:

- Lão Quan nói đúng tụi mày nhĩ....Người đâu mà đẹp quá...tuy là hơi đen
- Da như vậy mới đàn ông...da vậy là người ta gọi là da oliu đó bà...chẳng biết gì hết - Thy cười nói

An thì không nói tiếng nào...vì nàng còn đang cố...nhai cho hết miếng ổi đang dang dở trong cái miệng bé xiu của mình. An hơi ngượng vì khi nãy phồng má, nhăn mặt...không biết có bị ... nhìn thấy hay không nữa... Cúi xuống lấy tập ra mà má nàng đỏ ửng vì liên tưởng hình ảnh khi nãy của chính mình....

Thế rồi cứ hễ đến thứ sáu mọi tuần là đề tài nóng bỏng về nhân vật nóng bỏng cũng không kém lại được nói đến. Nhân vật được nói đến không ai khác là người thầy trẻ tuổi và đẹp trai Trần Bình Huy. Dường như đối với từng đứa con gái trong lớp đều mơ nghĩ về thầy theo cách riêng mỗi đứa. Nhưng đứa nào cũng bị quyến rũ bởi cái tài cao và bản lĩnh phong độ của người đàn ông ấy. Sự mến mộ càng được tăng cao khi cả lớp được thầy trưởng khoa nói rằng thầy Huy là người được trường đặc biệt mời dạy. Và thầy cũng đang làm trong một tập đoàn uy tín. Ở tuổi 29, thầy là gương mặt trẻ tuổi thành công rất được hâm mộ.

Khiết An giữ trong lòng mình một niềm mơ ước thầm kín. Nàng đã cố tự nói rằng chỉ lo học mà thôi, nhưng sao cứ mỗi thứ sáu đến, nàng lại thấy mong ngóng thấp thỏm một bóng hình. Con gái mà thâm yêu người ta thì có xấu không nhĩ? An không biết. Nàng rất ngại nên không cho ai biết cả. Bởi trong lớp cũng có vài người công khai lớn tiếng "tán công " thầy. Nhưng thầy vẫn vậy, cứ thản nhiên giảng dạy. Mà An thì không muốn thừa nhận là mình đã bị hình bóng ấy lấn áp trái tim bé nhỏ của nàng ngay từ ngày đầu tiên. An chưa bao giờ bị như thế này. Nàng trách con tim mình sao mà mềm yếu quá. Đâu phải chưa từng có người con trai nào giàu có hay tuấn tú theo đuổi nàng. Nhưng sao nàng không hề có chút cảm giác. Người ta bảo rằng nàng kiêu nhưng làm sao yêu khi không hề có cảm giác. Tình yêu là duyên nợ - An tin vậy. Nhưng mà duyên nợ với ánh nhìn đầu tiên thì An sợ lắm vì An biết rồi đây mình sẽ khổ vì An là con gái mà. Nàng mới 18 tuổi. An chưa gặp cảm giác này bao giờ. Mẹ nàng thường dạy " Con gái là hoa cho người ta ngắm. Nhưng nếu chọn thì hãy chọn người yêu mình nhiều hơn mình yêu người ấy để không phải khổ sau này ". "Thế nếu con chọn người vừa yêu con mà con vừa yêu thì tốt nhất hả mẹ?". "Ồ đời mấy ai có được thứ hạnh phúc đó đâu con". 18 tuổi , An chỉ vừa mới bước những bước chập chững vào đời thôi mà sao đã gặp phải trớ trêu thế này. Học trò mà yêu thầy giáo, là con gái mà đã nặng lòng đơn phương rồi. Tình trong tim An cứ lớn dần theo ngày tháng, nàng ngóng chờ từng ngày thứ sáu để được gặp mặt thầy mình. Làm sao cưỡng lại được con tim yêu đây?

Thời gian trôi đi, thầy lại bị gắn thêm cái tên là "ngạo mạn, lạnh lùng" do những người con gái không ai khiến thầy lay động được. Nhưng riêng An, An biết thầy không lạnh lùng. Một lần

tan học, An đã chạy xe theo thầy. An chỉ muốn biết thầy ở đâu thế thôi. Đến 1 ngã tư đèn đỏ, tim An đã rung lên khi thấy thầy gửi tiền cho 1 bà lão nghèo khổ bên đường. Cử chỉ của thầy không phải là của cho bố thí mà cách cho sao đậm nét yêu thương. Điều đó khiến An vui vui vì nàng nhìn ra được đằng sau nét lạnh lùng đó là 1 trái tim đỏ máu biết sẻ chia và yêu thương. Một cảm giác tự hào dù thầy có phải là người yêu của An đâu. Ngốc thật nhỉ? Thế mà nàng cứ vui. Yêu đơn phương thật khổ phải không? Tình yêu hình như làm An thay đổi.... lúc muốn bày tỏ nhưng có khi lại yếu đuối chùng chân. Nàng có là gì đâu trong những người con gái lướt qua đời thầy. Nàng có là gì đâu....

Trong lớp, An chơi thân với Ngọc Khánh nhất. Bữa nay, khi đang học tiết cuối thì nàng nhận được mảnh giấy nhỏ từ cô bạn thân: " Hey nhỏ, tan học đi ăn chè bưởi nghen. Chỗ cũ hén " Ngồi trong quán chè khá bé nằm trên 1 con đường yên tĩnh. Hai mái đầu xanh chụm lại ríu rít cười.

- An nè, bọn con gái lớp mình hâm mộ thầy Huy dữ quá ha. Tụi con Linh và Thy "cua" thầy không được nên bảo thầy lạnh lùng

An cố tỏ vẻ bàng quan :

- Thế hả? Ủ thì thầy giỏi vậy thì nhiều người ngưỡng mộ mà

- Trong đó có An không?

An thoáng giật mình nhưng rồi thông minh ứng đáp:

- Tự nhiên hỏi gì không. Vậy trong đó có Khánh không?

- Không thèm. Ông vừa lạnh lùng, vừa khó khăn lại vừa đen. Ai không biết mới thích thôi...

An cười hiền , đưa muỗng chè bưởi lên miệng :

- Khánh nói làm như rành về thầy Huy lắm vậy.

- Nói thiệt nha, Khánh biết thầy mà....

Câu nói vừa dứt của Khánh khiến An bị sặc vì....vì...không thể tin nổi vào tai mình.

- Khánh nói gì vậy?

- Ủ chỗ bạn thân, Khánh mới khai bí mật này với An nghen. Thật ra, thầy Huy là...là bạn của anh trai Khánh. Hai người cùng học chung trường ngày trước với nhau và đến giờ vẫn là bạn thân với nhau. Thầy Huy đến nhà Khánh chơi hoài chứ gì. Ở ngoài, Khánh gọi thầy là anh Huy không hà.

- Thiệt hả. Khánh làm An bất ngờ quá. Vậy chắc Khánh biết về thầy nhiều lắm nhỉ - An không cầm được lòng nên bật tiếng hỏi dò

- Ủ thì quen lâu rồi mà. Nhưng mà Khánh nói thiệt. Tụi con gái trường mình , thầy chẳng thích ai đâu. Thầy có người yêu rồi

An chớp chớp mắt liên mấy cái như cô trấn tĩnh mình. Có chút gì đó nhoi nhoi trong con tim bé nhỏ của nàng. An khẽ buông tiếng thở nhẹ :

- Vậy à. Ủ thì thầy cũng lớn rồi mà...

- Nhưng thầy không thích yêu đương nữa. Hồi học đại học, thầy có 1 người yêu nhưng chị ấy đã bỏ thầy để đi lấy việt kiều rồi. Khánh không rõ nhưng nghe bảo là chị ấy gạt thầy.

Ăn 1 muỗng chè , Khánh nói tiếp :

- Mình gặp chị Diễm 1 lần. Công nhận chị ấy đẹp lắm nên chị ấy bỏ đi mấy năm rồi mà vết thương lòng của anh Huy vẫn không lành được. Cho nên anh Huy không thích những người con gái đẹp. Anh nói con gái mà càng đẹp thì càng dễ thay lòng đổi dạ, dễ bị đồng tiền làm thay

đổi. Bởi vậy, anh Huy quyết tâm làm giàu. Cho nên anh Huy đâu có dạy full time đâu. Anh nói muốn giàu thì phải làm kinh doanh, chứ dạy học thì không thể giàu. Anh Huy chỉ dạy tuần 1 ngày thứ sáu vì do nghề dạy là nghề gia truyền là mong muốn của ba anh thôi.

An bần thần ngồi như tượng, chỉ khẽ nói:

-Vậy à...

- Nhưng mà cũng lạ, giờ ra chơi Khánh đi ngang phòng giáo viên, thấy anh Huy nói chuyện vui vẻ với cô Ngọc lắm. Thiệt là hiếm thấy. Chắc yêu rồi đây. Cô Ngọc vừa giàu, vừa giỏi lại gần bằng tuổi thầy. Ai như bọn con gái lớp mình, là cái gì mà bày đặt đòi yêu thầy, An nhỉ?.....

..... An...An nghĩ đi đâu vậy. Nãy giờ nghe Khánh nói gì không?

- À.....ờ..... có nghe mà. Tại tự nhiên...tự nhiên cắn miếng bưởi thấy đau răng quá....Mà thôi, mình về đi Khánh.

An không hiểu sao lòng mình rối bời khó tả. Nàng vui vì vừa biết thêm nhiều điều về thầy nhưng lại đau cho thầy khi mỗi tình thời sinh viên gây đổ đã để lại trong thầy vết thương lòng quá lớn. Rồi nàng lại như có chút gì buồn buồn khi biết thầy "nói chuyện vui vẻ " với người khác. Nhưng mà.....nàng lấy tư cách gì mà hờn mà đau. An không biết nữa....Chỉ thấy sao mà Người ta bảo có yêu mới có ghen...chẳng lẽ nào....nàng đang tự đầu đầu vào 1 mối tình đơn phương không lối thoát? Nghĩ vậy mà An thấy giận mình ghê gớm. Sao lại yếu đuối như vậy? Sao lại thương trộm người khác như vậy? Và sao nàng lại ngốc như vậy? An tự sỉ vả mình không biết bao lần....

Chiều nay là 1 ngày lễ buộc trong Đạo của nàng. An là 1 con chiên ngoan đạo - như lời sơ Hiền hay gọi nàng như vậy. Vì tiết học chiều khá trễ nên An cho xe chạy vào dự lễ ở 1 thánh đường gần trường cho kịp lễ. Lễ buộc nên nhà thờ đông quá , lại sát giờ lễ nên An chỉ có thể tìm cho mình 1 chỗ ngồi ở góc khuất ngoài cửa nhà thờ. Đang quỳ gối lắng nghe tiếng Cha chủ sự làm lễ, An chợt có 1 cảm giác..... dường như ai đó đang nhìn mình. An không muốn bị chia trí trong buổi lễ nhưngnàng khẽ quay đầu ra sau....Ồ...! An kêu thầm 1 tiếng....Nếu không phải quỳ gần ngay cánh cửa thì nàng đã bất ngờ mà ngã rồi. Một ánh mắt mà nàng đã quen thuộc từ lâu đang nhìn nàng. Chút bối rối , chút bất ngờ , chút ngượng ngịu khiến An càng thêm lúng túng khi đứng lên cùng cộng đoàn trong tà áo dài..... Khẽ gật đầu chào thầy , An quay đi nhìn hướng khác....thầy cùng có Đạo chung với nàng ư....Nàng và thầy cùng giống nhau 1 điểm....

Yêu đơn phương là thế, chỉ cần 1 ánh nhìn thôi mà đủ khiến An vui vẻ cả ngày. Chỉ 1 cái khẽ cười chào thôi cũng đủ khiến con tim đập loạn. Lạ lùng thật mà cũng ngốc nghếch thật !

8 năm sau.....

An vào làm cho tập đoàn tài chính H&H này đã hơn 1 tháng. Có năm mơ, An cũng không bao giờ dám nghĩ mình sẽ làm việc cho company của "người xưa". 8 năm rồi , biết bao việc đã xảy ra nhưng sao mỗi tình thâm lặng của tuổi 18 nhỏ dại vẫn không hề phai dấu trong tim An. 8 năm , An đã cố quên để sống với thực tại nhưng hình bóng đó vẫn luôn là động lực và là niềm mong mỏi thúc giục trong lòng là nàng sẽ trở về khi học xong. Để rồi 1 lần không kèm được nổi nhớ thương , An đã vô tình gõ 3 tiếng Trần Bình Huy vào google một cách vô thức.

Nào ngờ,...nào ngờ...tưởng bất tin cô nhân...thì An lại phát hiện ra là "người ta" bây giờ rất, rất rất thành đạt. Người thầy ngày trước giờ đã là 1 đại gia, 1 nhà tài phiệt lừng lẫy trong ngành tài chính. Quá bất ngờ phải không? Nhưng đối với An, An vui lắm vì nàng biết là "người ta" rất tài giỏi mà.

Thế là An nhất định trở về VN, về lại SG cho dù chỉ để gặp "người ta" từ xa. Không biết "người ta" giờ thế nào? Đã thành công trên thương trường như vậy nhưng còn trên tình trường thì sao? Nghĩ đến đây, tự nhiên An hơi nhói tim: "Liệu mình có dám đối diện với hạnh phúc của người ta hay không?". 8 năm biết bao thay đổi. Ngày xưa, khi chỉ là 1 thầy giáo đơn sơ đã không biết bao người mong nhớ. Huống hồ chỉ bây giờ, "người ta" đã là 1 nhà tài phiệt khét tiếng trong giới thương trường. An tự hỏi mình không biết bao nhiêu lần như An cũng đã từng trốn chạy tình cảm của chính mình trong suốt mấy năm qua. Đã đến lúc phải quay về đối diện, nàng đâu còn là cô bé ngây ngô như ngày nào. Và An đã chọn cho mình giải pháp "đứng nhìn, ngưỡng mộ từ xa". An quyết rồi dù người ta có gia đình hay chưa thì cũng không ai có thể cấm An chỉ đứng từ xa ngưỡng mộ trông về "người ấy". Lại 1 lần nữa, An chấp nhận làm kẻ thương thầm yêu trộm đứng bên đường. Mẹ nàng khi biết được nàng nặng lòng với 1 người thì đã ghen ngào mà nói "Sao lại tự làm khổ mình thế con? Có biết bao người yêu con mà con lại chọn đi yêu 1 người không hề biết gì về tình yêu của con. Có đáng như vậy không An? Chẳng lẽ nào hồng nhan thiệt bạc phận thiệt thời, kẻ thương mình không lấy lại đi sầu tương tư...."

An trở về VN 1 mình sau khi tốt nghiệp ngành Kế toán Tài chính. Ba mẹ nàng đã giận dữ tuyên bố từ bỏ nàng vì An dám lần đầu tiên không nghe lời ba mẹ. Về nước, việc đầu tiên An làm là nộp đơn vào tập đoàn H&H với tấm bằng loại ưu, khả năng ngoại ngữ lưu loát và sự thông minh duyên dáng, An đã dễ dàng được nhận vào làm trong bộ phận kế hoạch của tổng cty. Nơi mà ngày ngày, An đều có thể nhìn thấy "người ấy" đi làm, nhìn thấy "người ta" sử dụng thang máy riêng cho tầng lầu CEO cao chót vót. 8 năm mà tim An vẫn rung lên mỗi khi nhìn chàng dấu là từ xa. 8 năm, chàng vẫn vậy, không thay đổi gì nhiều lắm. Có chăng là dáng điệu thành đạt, phong độ và bản lĩnh của 1 người thành công mỗi ngày một hơn. Vẫn khuôn mặt góc cạnh nam tính với cái miệng rộng và ánh nhìn sâu thẳm. Vẫn vóc dáng to lớn dễ chừng 1m85 với những sải chân dài chắc nịch. Vẫn cái lạnh lùng cố hữu làm cho không ít con tim lao đao khôn khổ. Vào làm hơn tháng mà An đã nghe không biết bao là "thiên tình sử" của chàng. Cũng như không ít lần chứng kiến chàng sánh đôi cùng cô hoa hậu hôm nay nhưng ngày mai đã vui vẻ dự tiệc cùng cô gái đẹp khác. Nếu ngày xưa, người ta gọi chàng là "hoàng tử bao công" thì ngày nay, mọi người gọi chàng là "kẻ bất bại" cả với nghĩa đen là trên thương trường và nghĩa bóng là trên tình trường. Người ta nói rằng chàng là gã đàn ông muốn gì cũng được và là kẻ biết dùng tiền trao đổi mọi thứ....kể cả đối với hồng nhan.

An không tin là chàng như vậy nhưng nhiều lúc lòng tin đó đã bị lung lay dữ dội; khi mà hằng ngày nàng cứ thấy các tờ báo chụp ảnh đăng tin về những bóng hồng lướt qua tình 1 đêm của chàng. An tự trách mình trăm ngàn lần sao lại si tình 1 kẻ ngạo mạn chỉ biết vui đùa tình ái như vậy "An ơi, mày đã làm hết 8 năm chẳng lẽ nào lại làm nữa. Cho mình 1 cơ hội khác đi An". Nàng đã tự răn đe chính mình như vậy. Một cơ hội khác ư?..... An vẫn thế, vẫn là 1 đóa hoa hương sắc làm say đắm lòng người bằng vẻ kiêu sa, dịu dàng quyến rũ mà bí ẩn....Nàng

có nên cho mình 1 cơ hội không khi mà đến người mù cũng biết Mạnh Hải - con trai người chủ nhà - đang rất có tình ý với nàng.

An may mắn thuê được 1 căn phòng nhưng nó giống 1 căn nhà nhỏ hơn. Căn phòng nàng thuê nằm phía sau 1 căn biệt thự cũ. Căn nhà có mặt tiền hướng ra phía đường lớn và phía sau là nơi phòng nàng đang thuê thì nhìn ra 1 mảnh vườn nhỏ hướng mặt ra 1 con hẻm cụt yên tĩnh. An rất hài lòng với căn nhà này cũng như sự thân thiện của bác chủ nhà tốt bụng...Có chăng là hơi ngại ngùng tí mỗi khi Mạnh Hải kiếm có hay sang trò chuyện cùng nàng. Nhưng mà cũng may, chàng là phi công nên cứ phải bay suốt, không thôi thì An cũng chẳng biết phải xử xử sao cho phải. Vì thật lòng ở lâu thì càng có tình cảm với căn nhà, với bác Tư Cúc chủ nhà và Minh Hồng - cô con gái và là em gái của Hải mới 22 tuổi.

Sáng nay, lúc đang đứng chờ thang máy, An nhìn thấy "người ta" cùng thư ký đi qua nàng, đang nhìn lướt qua tờ báo sáng trên tay đưa tin chàng cùng 1 cô người mẫu nổi tiếng. Chàng xem qua bằng 1 thái độ dửng dưng bằng quang và lạnh lùng cố hữu. An biết là mình sẽ không thể quên nếu như ngày nào cũng gặp mặt thế này. Chắc nàng phải xin đổi chỗ làm thôi...nhưng mà thật lòng cty cũng rất đãi ngộ nhân viên. An cũng cần tiền để gửi qua trả nợ cho ba mẹ đã nuôi nàng ăn học mấy năm qua.

- An à - Tiếng trưởng phòng Hùng Nam gọi

- Dạ, thưa sếp - An giả bộ nghiêm nghị trả lời.

- Đã nói là đừng có sếp sếp gì ở đây hết mà. Em làm ơn xếp từ đó vào trong cái xó nào được không?

- Ồ, tự nhiên anh Nam ngầu với An thế?

- Ồ, ..anh xin lỗi..Tại mà thôi em vào phòng anh. Anh có chuyện muốn bàn

An vào phòng sếp, từ tốn ngồi xuống sau cái ngoác tay mời ngồi của Nam. Những lúc chỉ 2 người thế này, An cứ cố tạo 1 khoảng cách vừa đủ để đừng ai hiểu lầm nàng thì khổ. Vậy mà cả phòng đều bảo nhau rằng trưởng phòng Nam đang để ý An... Thiệt là khó xử cho An quá.....

-Nghĩ gì vậy cô bé - Nam lên tiếng, hiếm khi có dịp 2 người thế này nên Nam luôn biết tận dụng để cố bày tỏ lòng mình với An.

- Dạ đâu có ạ. Anh Nam kêu An vô đây chắc là có chuyện gì...

An thấy Nam khẽ đưa tay bóp trán:

- À, thì có chuyện. Anh thật tình không muốn. Anh em mình làm chung cũng 6 tháng rồi. Anh đã quen cách em làm việc và cả sự hiện diện của em... Anh không muốn em chuyển qua phòng ban nào khác cả. Nhưng mà em được cấp trên chỉ đích danh và promote em lên ban chuyên môn...

- Em ư?

- Phải, họ chỉ đích danh em, anh không làm sao từ chối được..Vả lại anh không thể chặn đường phát triển của em...

- Nhưng sao họ lại chọn em?

- Hồ sơ cá nhân của em được phòng nhân sự cất giữ và họ nhận thấy điều kiện của em phù hợp với chức danh mới cho nên...

- Nhưng em lên ban chuyên môn thì em làm gì?...Em chưa có kinh nghiệm nhiều mà anh Nam...

- À, họ lập 1 ban chuyên môn đặc biệt để chuyên thẩm định và bàn bạc với các đối tác. Đặc biệt là tập đoàn chúng ta đang chuẩn bị mua lại những cty làm ăn thua lỗ trong và ngoài nước. Ban chuyên môn ngày sẽ làm việc và báo cáo kết quả trực tiếp cho Hội đồng quản trị và CEO

- Anh...anh..bảo..nghĩa là...làm việc cho CEO Trần Bình Huy? - An mở to mắt sửng sốt.

- Phải. Em sẽ lên làm việc chung tầng lầu cao nhất của tòa nhà này , làm chung với CEO

An mở căng mắt và bất động...Nàng sẽ làm chung....sẽ gặp mặt...Oh Gosh! Nàng còn cho là đang tính chuyển chỗ làm , đang cố quên vì biết rằng người đó sẽ không dành cho nàng , và đang cố cho mình 1 cơ hội mới.....nhưng giờ thì.....liệu nàng có giữ được lòng mình nữa hay không?...An bối rối chìm trong dòng suy nghĩ...Trong khi đó, Hùng Nam thì lại cuống lên vì hiểu lầm An đang lo ngại :

- Em đừng lo. Đúng là CEO Trần Bình Huy nổi tiếng là đòi hỏi rất cao trong công việc. Làm chung sẽ rất áp lực nhưng mà anh tin là em sẽ làm được. Em đừng lo lắng quá. Anh cũng sẽ thỉnh thoảng lên trên đó có gì em vẫn có anh bên cạnh. Anh sẽ giúp em..hay là em lo....

- Anh Nam , thế chừng nào em phải đi..

- Trưa nay, em bàn giao hết công việc ở đây. Chiều anh sẽ đi cùng em lên đó có được không?

- Dạ vâng...Vậy xin phép anh , An ra ngoài chuẩn bị nha...

An khẽ đứng lên chào rồi đi ra. Nhìn theo dáng thanh mảnh, gợi cảm của An mà Nam thầm lo lắng. Anh lo cho An sẽ bị áp lực nhiều và anh lo cho cả anh..... khoảng cách giữa anh và An ngày mỗi một xa...An được promote lên ban chuyên môn , anh lại lo mình sẽ mất An sớm hơn vào tay 1 người...1 người mà có sức quyến rũ và lạnh lùng với mọi người con gái.

Chiều ,

Khi An cùng Hùng Nam lên lầu chuyển giao công tác. Lúc từ thang máy bước ra , không biết vì lo mãi suy nghĩ , hay lo vì phải bảo vệ con tim mỗi ngày mà An vô tình vướng gót giày vào khe cửa thang máy , khiến nàng mất đà ngã về phía trước. Hùng Nam đang ga lăng giữ cửa thang máy cho nàng bước ra nên hoàn toàn bị bất ngờ không thể đỡ An kịp. Mất 1 giây để định hình lại, An mới nhận ra mình đang được 1 vòng tay rắn chắc ôm đỡ lấy nàng.

- Cô không sao chứ?

An nhắm nghiền mắt để ngăn chặn cơn sóng lòng ập đến. Trời ơi ! Giọng nói ấy vẫn rất trầm ấm và đầy uy lực. Lần đầu tiên An được ở gần bên chàng như thế. gần đến nỗi, An ngửi thấy được mùi nước hoa đàn ông ấm nồng quyến rũ. Khẽ bối rối, cố đứng vững trở lại, An nói mà không dám ngược nhìn lên đôi mắt thăm thẳm đang hướng xuống nàng:

- Dạ, xin lỗi...cám...cám...cám ơn ông

Lúc này , Hùng Nam bước nhanh đến bên nàng rất ân cần :

- Em không sao hả? Có bị đau chân gì không?

An khẽ lắc đầu, ngượng ngùng quay đi vì thái độ ân cần hơi quá của Nam. Nàng không trách Nam vì nàng hiểu anh lo cho nàng thật lòng

- Xin lỗi anh , em vô ý quá... em không sao đâu...

- Tổng Giám Đốc , đây là Khiết An , cô ấy từ phòng Kế hoạch chuyển lên Ban chuyên môn theo đề xuất của Phòng Nhân sự

Nói rồi, Nam quay qua An mà giới thiệu

- Chắc em cũng biết , đây là tổng giám đốc Trần Bình Huy.

An đành khẽ ngược lên chào ngài CEO của mình mà run lập cập :

- Xin chào Tổng giám đốc. Tôi xin lỗi tôi vô ý quá đâm ngã vào người ông.

An thấy chàng nhìn mình chăm chăm với cái nhíu mày khó hiểu. Thật lâu mà vẫn không thấy có tiếng nói nào, Mỹ Trân - tên cô người mẫu đang đi bên cạnh ngài CEO cất tiếng:

- Kìa anh, đứng đó làm gì nữa. Anh nói dành hết chiều nay cho em còn gì. Hồng chịu đi nhanh lên anh, ở đây tốn thời gian vàng bạc của anh quá hà.

An khẽ cựa quậy vì câu nói đầy ẩn ý của Trân

- Cô đó, lần sao làm ơn đi đứng dõm chừng cẩn thận. Lỡ đây không phải là tổng giám đốc mà là khách hàng thì có mà què mặt với người ta.

- Tôi xin lỗi - An nhần nhin trả lời

Ngay sau đó, tổng giám đốc bước ngay vào thang máy mà không nói 1 lời nào. Vẫn với khuôn mặt lạnh lùng khiến cho người khác phải lo sợ. Mỹ Trân lật đật bước vào trong:

- Chờ em với anh...

Cánh cửa thang máy đóng lại rồi, An mới thở ra:

- Xui quá anh Nam hả? Mới bước chân lên đây đã va trúng ngay tổng giám đốc. thiệt là em vô ý hết sức...

An và Nam cùng bước vào trong mà đâu biết điều gì xảy ra bên trong cửa thang máy:

- Nhân viên của anh, anh biết phải thế nào. Huống chi là cô gái đó, em không thấy là người ta vô tình bị trượt té hay sao?

- Nhưng mà em chỉ muốn tốt cho cty anh nên..

- Anh không cần em lên tiếng. Em đi 1 mình đi

- Anh Huy, thôi mà em biết là em không đúng. Thôi đừng giận em nha

- Anh không hứng thú đi nữa. Anh sẽ cho xe chở em về.

Nói rồi , chỉ còn 1 sự im lặng bao trùm khắp thang máy. Mỹ Trân trách mình sao quá nhanh nhẩu miệng để bây giờ vạ lây, sống mất con cá to....Cô tức tối quay mặt đi chỗ khác.....

Thế rồi, An cũng nhanh chóng hòa mình vào công việc ở đây. Nam thì vẫn thỉnh thoảng lên đây hỏi thăm nàng hay rủ nàng đi ăn. Và nàng cũng thỉnh thoảng đi ăn trưa với anh khi có vài người đồng nghiệp. An không muốn bị dèm pha hiểu lầm. An tự nhủ chỉ luôn chú tâm vào công việc để không có thời gian trống suy nghĩ mông lung vì nàng hiểu nếu không như vậy chắc An phải xin nghỉ việc mất....An hơi buồn vì thầy không hề nhận ra An chút nào, dù chỉ là 1 ấn tượng nhỏ. Thầy không nhớ gì An cả, không nhớ gì cả..... Hôm nay , An biết "người ta" phải bay ra chi nhánh ngoài Hà Nội nên sẽ không có mặt để nghe báo cáo của An với ban Hội đồng quản trị. Không có chàng, An cảm thấy đỡ run sợ hơn khi đứng báo cáo trong căn phòng tối cùng với máy chiếu. Đến cuối buổi họp, An bỗng nghe tiếng vỗ tay từ phía cuối phòng. Bật đèn lên, An như muốn té xỉu vì sự xuất hiện của "người ta":

- Cô làm tốt lắm. Dự án rất khả thi...

Khi còn đang nán lại phòng họp để dọn dẹp những văn bản thì An nghe thấy 1 giọng nói rất ấm áp gần kề:

- Cô giỏi lắm. Quả thật không hổ danh là sinh viên ưu tú của trường đại học danh tiếng Mỹ.

- Dạ, cảm ơn ông đã quá khen - An cố tỏ ra bình tĩnh nhưng trong lòng thì...run ời là run. Có trấn tĩnh mình , An khẽ cười :

- Thật vinh hạnh cho tôi khi có ông dự họp buổi báo cáo này. Không phải ông cũng có cuộc họp với chi nhánh ở Hà Nội hay sao...

Chàng nhìn nàng đắm đắm, chờn vờn hỏi :

- Thế cô An không vui khi tôi đến dự hay sao? Tôi không được welcome à?..

An ngắc ngứ trước câu hỏi đầy ẩn ý của chàng. Đây là lần thứ 2, hai người ở gần nhau đến vậy. Tuy không đụng vào nhau nhưng hơi thở của chàng gần như phủ lấp bao trùm toàn thân An :

- Cô An....

- Dạ thưa tổng giám đốc? ông cần gì sao? - An ngược nhìn

- Tôi xin lỗi nếu tôi làm phiền cô , tôi có 1 câu hỏi mà tôi cứ thắc mắc Chúng ta có từng lần nào gặp nhau trước đây không?

- Dạ....sao cơ - An khẽ giật mình - Dạ , tổng giám đốc thật nhớ dai, hồi lúc tôi mới chuyển lên đây làm.... Tôi đã vấp té và tổng giám đốc đã đỡ giúp tôi

- Không ! Ý tôi không như vậy. Tôi nhớ lần đó chứ. nhưng ý của tôi là trước lúc đó , chúng ta đã bao giờ gặp nhau không?

Giống như 1 cái máy , An trả lời 1 cách.....xạo rất trơn truôn:

- không..dạ không có thưa ông.

- vậy à...

An nghe rõ tiếng thở ra đầy thất vọng.. Ra tới cửa , An thấy Nam và chị Nguyệt phòng nhân lực đang đứng đợi mình. Nam vội hỏi :

- có chuyện gì không An? anh thấy tổng giám đốc Bình Huy hỏi em gì đó thì phải , nhưng anh không tiện đi vào

- dạ , không có gì cả...chắc tại ông ấy nhìn lầm em với ai nên chắc thấy quen hỏi vậy thôi mà....

Chị Nguyệt liền nói vô :

- Không dám thật vậy đâu. An đừng tin quá. Đó là cách hỏi giả bộ để bắt đầu làm quen đó.

- Ông ấy làm vậy đâu có lợi gì cho ông ta...Em chỉ là 1 nhân viên bình thường..

- Em không phải bình thường. Em là 1 cô gái đẹp và thông minh. Em như viên ngọc vậy, chứ không phải chỉ là cái bình hoa di động.

Cả An và Nam không hện mà cùng nhau im lặng không nói tiếng nào. Bởi mỗi người đang bận theo đuổi suy nghĩ riêng của mình. Nam thì lo sợ sẽ mất An nếu đúng như lời Nguyệt vừa nói. Anh phải nói cho An biết tình cảm của mình mới được. Nhưng mà... An hình như không cho anh cơ hội, nàng rất bận hay là nàng đang cố tình lẩn tránh anh. Còn An thì đang chìm trong suy nghĩ mênh mông. Nàng biết là chàng không phải như vậy, không phải giả vờ hỏi để cố tình làm quen nàng, mà chàng đang ngờ ngợ nhận ra nàng là người quen....

Được làm việc gần chàng, An cảm thấy rất hạnh phúc. Nàng có thể nhìn thấy chàng mỗi ngày và nàng biết cơ hội cho mình với 1 người đàn ông khác ngoài chàng là điều không thể. Không ngưỡng mộ chàng sao được khi chàng rất tài năng. Dù nhiều người không thích tính lạnh lùng của chàng nhưng ai cũng phải thừa nhận bản lĩnh và năng lực làm việc cũng như sự quyết đoán của chàng. Ở bên chàng, An nhận ra lòng mình thật khó tả. An vui khi được bên chàng, nhìn thấy chàng cho dù là chỉ từ xa. nàng biết mình không thể nào cưỡng lại sức quyến rũ của

chàng. Chàng giống như cơn lốc hay thổi nam châm khổng lồ, mà An thì không cách nào xoay sở thoát ra cho được. Trái tim không còn là của nàng mất rồi. Nhưng An càng lúc nhận ra chàng sao quá lạnh lùng có khi đến nỗi tàn nhẫn. An không biết là chàng có biết yêu hay không? Chẳng lẽ nào vết thương lòng từ thuở sinh viên vẫn không thể nào lành lại được. Chẳng lẽ nào chàng không thoát ra được nỗi đau đó? An vừa thương vừa cảm thấy bất lực. Nàng yêu chàng nhưng An không thể đồng tình với cách sống quá thiên về bản năng của chàng như vậy. Người ta gọi chàng là "play guy". An biết rồi trái tim nàng sẽ đau khổ vì chàng sẽ không bao giờ chân tình với ai. Tim chàng đã hóa đá và cánh cửa vào tình yêu của chàng đã đóng lại rồi. Dẫu biết là thế.... nhưng An yêu chàng, yêu rất nhiều và yêu mãi mãi. An không thể đứng nhìn chàng chôn vùi mình trong những cuộc tình choáng vánh 1 đêm như thế. Vậy thì....vậy sao nàng không giúp chàng. An nhất định sẽ kéo chàng trở lại vì nàng không tin chàng là người không biết trân quý yêu thương. An biết là mình sẽ phải giúp chàng tìm lại niềm tin vào tình yêu. Cho dù sau này tim nàng có tan vỡ thành trăm mảnh vỡ, có đau khổ phũ phàng thì nàng vẫn phải giúp chàng. Nhưng phải làm sao để "tiếp cận" chàng nhiều hơn? An băn khoăn tự hỏi. Vén mái tóc dài óng ả, An ngược nhìn mình trong gương.... Chợt nàng nhớ lại lời bà nội nói với nàng năm xưa " Nó đẹp quá. cái đẹp làm cho người đối diện không thể cưỡng lại. " Lần đầu tiên nàng mới nhận ra giá trị của sắc đẹp là thế nào. Lần đầu tiên nàng mới nhận thấy bên cạnh sự phiền hà vì bị những "bướm ong" quấy rầy, cái đẹp cũng có ích lắm chứ. Đẹp không phải là cái tội. vậy thì sao nàng không tận dụng thứ vũ khí này. Nàng chỉ có nó và trái tim mong manh yêu đến khờ dại, và An sẽ đặt tất cả những gì nàng có vào canh bạc tình yêu này. Nàng sẽ mất hết với con tim rỉ máu hoặc sẽ có tất cả với người nàng thương yêu. Bỗng An chợt nhớ đến câu "anh hùng không qua nổi ải mỹ nhân ". Nàng hi vọng là trái tim đó chưa quá đủ lạnh để có thể cho nàng sưởi ấm lại từ đầu. Nàng sẽ không trốn chạy, không đứng từ xa mà nhìn chàng. nàng sẽ lại gần mà hâm nóng con tim đông giá lạnh của chàng. An nói với mình " An à, nhất định, nhất định phải làm được điều đó nghe An. làm vì anh ấy và làm vì mình".....

Khi biết rằng thật sự chàng không nhớ gì về mình, An yên tâm thực hiện kế hoạch "sửa chữa chàng" (chuyện này chắc Huy chết thiệt hahaha ☹️). An biết rằng cách thông minh nhất để thực hiện kế hoạch là..... không làm gì cả. Vì An biết Bình Huy đủ thông minh để nhận ra đâu là kịch và đâu là thực. Nếu nàng đóng kịch thì rồi màn kịch ấy cũng sẽ kết thúc. Chi bằng tại sao An không đến với chàng bằng chính con người của nàng. Tự tin vì nàng chính là nàng.

8 năm trước, vì những đại khờ e ấp mới lớn, nàng chỉ biết đứng từ xa lặng lẽ ngưỡng mộ chàng. Nhưng nay, nàng sẽ tự cho mình cơ hội đến với chàng. An chỉ là không trốn tránh chàng nữa mà thôi. Vì An tin rằng "nếu muốn trúng số thì ít ra cũng cho mình cơ hội là mua 1 tờ vé số ". An sẽ chứng minh cho Bình Huy thấy là trên đời này vẫn còn có chân tình thật sự. Và An vẫn vậy, có khác chẳng là chút phấn lên má, chút son lên môi hay thêm chiếc khăn choàng làm duyên trên cổ. Nhưng bông hoa đẹp thì sao nhỉ? Dù chỉ là 1 chút thôi nhưng An cũng đủ làm cho những chú bướm ong ngây ngất. Họ gửi hoa cho nàng, gửi quà cho nàng.... Hùng Nam từ khi được cất lên làm phó tổng cũng công khai đeo đuổi nàng. Nhiều lúc An thấy sợ quá vì dù sao nàng cũng chỉ là thân gái một mình mà thôi. Ước gì có vòng tay ai đó che chở cho nàng... Có lúc An nghĩ, người nàng muốn "tiến công" thì không thấy động tĩnh mà lại

làm động đây...lòng những người khác thì nguy to. An đâu muốn vậy đâu...

Ban chuyên môn mà An làm đều quy tụ toàn những người trẻ và có tài. Thế nên, môi trường làm việc khá phóng khoáng và thoải mái. Vì là ban đặc biệt nên chỉ khoảng mười mấy người nên những khi có dịp thường rủ nhau đi chơi chung. Và đặc biệt là hôm nay , nhân tổng kết hết quý , nhóm của An đã đạt thành tích rất xuất sắc giúp cho tập đoàn H&H lại đứng top của những cty hàng đầu Châu Á và là top 20 của những tập đoàn tài chính hàng đầu TG. Mọi người trong nhóm rất phấn khích vì công lao họ đã được bù đắp. Thế là tối nay đích thân TGD sẽ bay về từ London để chúc mừng mọi người. Riêng An thì thấy hồi hộp xen lẫn nhớ nhung nhiều lắm vì Bình Huy qua Anh quốc đã hơn tháng nay, còn nàng thì lại bù đầu với những kế hoạch nên thật ra đâu có tiếp cận hay tiếp xúc" gì nhiều "đối tượng" đó đâu 🤔. Nghĩ thế mà tối nay, An nhất định phải cố gắng mới được. An không thích lắm những buổi như thế này vì nàng biết sau những màn vui nhộn xả mệt thì "người ấy " cũng sẽ lại rơi vào vòng tay của cuộc tình 1 đêm. Để rồi sáng mai , lại là hình ảnh "người ta" bị chụp với cô gái nào đó. An đưa ra thử thách cho mình là làm sao giữ chàng bên cạnh, chàng không thể phóng túng như vậy hoài... An đau lòng lắm...

7 h tối, đúng hẹn, Hùng Nam chạy xe đến rước nàng. Khi An bước ra thì :

- An.... Em làm anh tổn thọ mất.

An mở to mắt nhìn Nam ngạc nhiên không hiểu gì :

- Sao thế anh? Anh tự nhiên làm em sợ ghen...

- Tại em hết thôi. Ai bảo em cứ khiến anh bất ngờ. Em bí ẩn quá... như vậy thì không tốt cho trái tim của anh. Tối nay , em đẹp lạ lùng An à. Dễ chừng chắc anh bắt cóc em nhốt vào túi mắt.. - Nam nói 1 hơi với ánh mắt nhìn say mê không giấu diếm...

- Anh Nam đừng làm An sợ ghen. Anh Nam khéo nói đùa quá....

- Anh không nói giỡn đâu - Giọng Nam nghiêm trọng

- Nếu như phó tổng không nói giỡn thì nhân viên cũng không dám lên xe đi chung nữa. Vì ai biết lỡ phó tổng làm thiệt sao..

Nam bật cười đành chào thua nàng. Bao giờ cũng vậy , hể anh vừa nói có ý định thổ lộ tình cảm của mình thì y như rằng An chuyển qua cách xưng hô "phó tổng với nhân viên ". An biết anh không thích được gọi như vậy và anh cũng biết nếu An dùng cách xưng hô đó là nàng đang phật lòng. An là vậy, vui tươi hồn nhiên nhưng lại rất bản lĩnh khéo léo để chặn đứng mọi lời yêu. Tất cả An chỉ cho dừng lại ở mức tình bạn với mọi người. Nhiều lúc Nam tự hỏi, làm sao 1 phận nữ như vậy , lại có thể đứng vững trước những lời ong bướm tán tỉnh , mà đâu chỉ có riêng anh mà còn có những vị đại gia khác nữa. Thế mà An chỉ cười xem như là bạn không hơn. Điều đó khiến Nam càng phục sự đoan chính không lả lơi của nàng.

- Thôi ! Chịu thôi em luôn. Ok , anh sẽ không nói những lời như vậy nữa.

- Là anh tự hứa đó ghen, phó tổng thì không thể nuốt lời đâu đó.

- Ok...Ok..Thế cô nương bỏ giùm 2 tiếng "phó tổng" đi có được không? Đã biết người ta ghét bị gọi vậy mà cứ đem ra gọi hoài..

- Ai biểu anh Nam ép An chi - An nở nụ cười hiền

- Thôi đi An, kéo trễ đó. Đường giờ kẹt xe lắm. Coi chừng loay hoay đến sau tổng giám đốc à

nghe

- Ủa....nãy giờ An không để ý...sao chị Nguyệt, chị Ngọc và anh Tân nói đi chung xe với anh rồi tiện đường ghé qua em luôn mà. Mọi người đâu rồi anh...

- À...ờ...tại họ muốn đi vô sớm chuẩn bị đón TGD.

An nhìn Nam hơi nghi ngờ :

- Vậy sao....

- Ủ, ai dám nói xạo với em. Em mà khóc , anh sao đỡ nổi. Thôi mau lên An

Nam mau chóng lái qua chuyện khác chứ nếu không nói 1 hồi , An sẽ phát hiện ra chính anh là người "lập mưu" để được đi riêng với nàng thì nguy. Đường kẹt xe quá, phải mất nửa tiếng mới đến nơi. Khi An và Nam cùng bước vào sảnh thì mọi người đã đông đủ cả. An chợt thoáng rung mình vì 1 ánh nhìn đăm đăm từ giữa phòng đang xoáy vào nàng và Nam. Khẽ hít 1 hơi , An lấy bình tĩnh nhìn đáp trả lại người ấy....vội...nhỏm miệng cười..gật đầu chào...rất ư là...lịch sự. Vừa lúc đó, An cũng nhận ra..... Biết ngay mà, lúc nào cũng đi chung với người đẹp nhưng mỗi lần lại đổi mỗi cô khác nhau. Ngồi kế Bình Huy là 1 cô gái rất đẹp và kêu gọi. Cô nàng đang nửa nằm nửa ngồi ngã dựa vào chàng. Còn chàng thì...quần tây, áo sơ mi của hiệu nổi tiếng đã được xắn tay lên , cái áo vét vút qua 1 bên....có vẻ như chàng qua thẳng đây luôn chứ không ghé nhà thay đổi. Cái dáng cao lớn ngạo mạn ngồi ngã ra sau, trên tay cầm ly rượu màu hồng phách....thỉnh thoảng xoay xoay rồi lại kê lên bờ môi kiêu bạc...nhắm nháp...trông thật đáng ghét 😏

- Xin lỗi....xin lỗi mọi người, tụi này đến trễ. Tại kẹt xe quá...- Nam lên tiếng phân trần

- Phải kẹt xe hông hay là 2 người đi dạo 1 vòng riêng rồi mới tới đây...có thì nói ra nghe....để bị phát hiện là phạt nặng đó...

Cả phòng cười vang vì câu chọc của Ngọc

- Nè, mọi người không tin tôi thì cũng phải tin An chứ. Đúng không An nói đi em, đường kẹt xe chứ có ai muốn..

An cười nhẹ nhàng:

- Anh Nam nói đúng đó ạ. Với lại , anh Nam có dạo 1 vòng với ai thì cũng chưa tới phiên em đâu mà...

Nam nhăn mặt vì câu nói vừa thanh mình , vừa nhắc khéo anh.

- An, hôm nay An đẹp quá đi. Tối nay giết giải dancing queen là cái chắc.

Giọng Minh vang lên không e dè. Minh nổi tiếng là người nghĩ gì nói đó không sợ ai hết mà. Minh cũng lại có ý với An nên anh gần như không kèm được khi trông thấy An lúc này. An chỉ khẽ cười rồi đi kiếm chỗ ngồi. Thành linh , Nam nắm tay cô kéo đi...cả nhóm ngồi nhích ra nhường chỗ cho phó tổng ngồi gần ông tổng... 🤔

Nhạc nổi lên , mọi người cùng rủ nhau ra sàn lắc lư hòa nhịp. Chỉ còn lại có 3 người : Nam , An và ngài TGD là còn đang ngồi chưa chịu ra. Nam lắc lư người mình theo tiếng nhạc, anh nói vào tai An:

- Ra ngoài nhảy với anh không An?

An chỉ lắc đầu , Nam nài nỉ :

- Đi mà , ra đó relax body chút đi An. Với lại mọi người chưa thấy em nhảy bao giờ cả. An lại cười , tình cờ (hay cố ý 🤔) liếc mắt qua nhìn ở người kia. Thật là khó hiểu , hay là do mệt nên từ đầu đến giờ chả thấy lên tiếng...An nghĩ thầm "đã mệt mà không chịu ở nhà nghỉ...Ráng đi làm chi rồi ngồi đó chỉ nốc rượu....làm người ta cũng thấy...thấy khó chịu ". An không thoải mái hay An đang lo lắng? Không ai biết được ngoài nàng....

Ở ngoài sân, mọi người giờ tay lắc mình hét lớn gọi An và Nam ra sân cho vui. Cô - bồ - của -sếp (An chẳng thèm hỏi tên vì biết thế nào nàng cũng không nhớ nổi cái name list dài đó. Mà nhớ làm gì vì có cô nào lâu đâu.) An kiêu hãnh nghĩ , thôi thì cứ gọi là "cô -bồ - của -sếp " vậy. An khẽ mỉm cười vì ý nghĩ điên điên đó của mình. Hẳn sếp mà biết nàng đang nghĩ vậy, thế nào cũng sẽ "bóp mũi con ranh con " này ngay. Mỉm cười 1 mình , An chợt nhận ra..có kẻ đang nhìn mình qua...ly rượu. Ngượng ngịu vì cái nhìn.....chẳng thua gì lửa.....An bối rối giả vờ kiểm khăn giấy trong túi xách tay. Lúc này thì Nam đã ra ngoài sân cùng mọi người rồi. Ở sân, bây giờ, nhóm của nàng đang trở thành tâm điểm vì cách nhảy gợi dục lả lơi của cô -bồ - của -sếp. Khẽ liếc nhìn xem sếp phản ứng thế nào? Xi.....khuôn mặt lạnh lùng cố hữu. Bồ mình đang là trung tâm của sân mà xem ra "sếp " chẳng có tí cảm xúc nào....An bưng ly cocktail lên môi uống...Chút ít rượu từ ly cocktail khiến An nóng nóng trong người. Một ý nghĩ điên loé lên trong đầu An: không biết nếu An ra nhảy thì "người ta " có phản ứng gì không nhỉ? An muốn thử để xem "kẻ lạnh lùng " đó thế nào...Nhưng nàng thì không phải là kẻ thích làm chuyện nổi bật khiến cho người ta để ý. Con đang bận suy nghĩ thì nàng thấy vài bóng người lướt qua..... thì ra là vài người trở về chỗ ngồi uống nước. Bỗng đâu , cô-bồ -của -sếp lên tiếng :

- Cô An nổi tiếng khắp phòng vì tài năng và sự thông minh duyên dáng mà sao này giờ không thấy An nhảy vậy. Hay là khinh thường tụi này nhảy dở nên không thèm ra.

Ngọc lên tiếng :

-An không phải như cô nghĩ đâu. Vả lại đâu phải ai cũng thích nhảy , cũng tối nào đến vũ trường để "luyện tập " đều đặn như chị..

- Cô...

- À, chị đừng giận. Ý tôi là...đâu phải ai cũng nhảy đẹp và được hâm mộ như chị.

Cô -bồ - sếp nghe vậy thì xuống cơn hạ hỏa ngay

- Nói thật , muốn nhảy đẹp cũng cần phải có năng khiếu nữa. Cái này thì không ai học ai được. Bởi thế , có người giỏi trong văn phòng chưa chắc gì ra ngoài là giỏi , cô An nhỉ?

An chỉ cười...cái cười khiến cho cô ta nổi điên. May sao , Bình Huy ra ngoài nghe điện thoại trở vào , cô nàng vội khoác ngay dáng vẻ hiền lành yếu đuối

- Anh, hôm nay là ngày vui mà. Anh là chủ, phải khơi mào cuộc chơi đi chứ ,..có đâu để em khuấy động này giờ...mệt muốn chết...người ta vì anh đó..

Mình vừa trở vào uống nước, nghe câu nói đó vội vàng :

- TGD là trụ cột mà không nhảy với anh em 1 bản thì làm sao được. Ra sân sếp ơi...

Nói rồi Minh kéo chàng đứng lên đi cùng với sự "giúp đỡ " của cô bồ.

- Người gì...mà..cứ làm người ta tưởng như không có xương vậy. Làm cái gì cũng dựa dựa

vào người khác. Nhìn là thấy chướng rồi. An! ra nhảy cung , tiếc là chị không nhảy giỏi, nếu không cho cô ả biết 1 phen lé mắt chơi.

Ngọc tức mình nói :

-Thôi kệ , đi ra không nhảy thì cũng nhún nhún mấy cái An à..Góp mặt cho vui với lại xả stress chứ em.

An từ chối mà không được. Nàng bị Ngọc kéo đi :

- ok..ok..nhưng chị cũng phải cho em cởi áo khoác ra đã.- An cười nhìn Ngọc

Trong chiếc áo khoác dài tới gối là 1 Khiết An đầy lạ lẫm đến tột người. Một chiếc váy màu đen ngắn ngắn ôm lấy vòng 3 to tròn săn chắc đi cùng đôi vớ lưới đen bao bọc đôi chân thon gọn "dài gì mà tới nách " kết hợp với đôi boot đen càng làm cho sóng gió chao đảo. Mặc chiếc áo ren đỏ ngắn làm cho người khác thấy chiếc rốn xinh xinh và vòng eo trắng mịn thon nhỏ. An rất biết cách phục trang để làm say đắm lòng người, nhưng lạ 1 điều là cách nàng ăn mặc và dáng điệu toát lên vẻ kêu gọi quyến rũ nữ tính chứ không lộ lẳng hay dung tục. Gu thẩm mỹ của nàng có thể khiến người ta xách tập mà theo học. Như lúc này đây, chiếc áo đỏ nổi bật ôm lấy nửa thân hình trên thoáng ắn thoáng hiện một vòng ngực no tròn căng đầy vô cùng nữ tính. Rõ ràng là khi "diễn diễn " một chút , nàng rất biết cách lợi dụng thứ vũ khí của mình để "tấn công 1 cách âm thầm ai đó "

Kéo An ra tới sàn , Ngọc nháy mắt nói :

- Thư giãn đi bé. Em mà không tấn công thì chàng vào tay người ta đó cung

An giật mình nhìn Ngọc như vừa bị bắt quả tang :

- Chị nói gì...emem không hiểu. Chàng nào ạ?

Ngọc cười trêu trêu về lo sợ và xấu hổ của An :

Thì chàng nào em tự biết sao lại hỏi chị. Qua mắt được ai chứ không thể qua mắt chị đâu.

Ngày trước khi chuyển qua học tài chính, chị đã từng học tâm lý phân tích đó bé à.

An biết mình không thể nói gì nữa , chỉ cười cười vì bị Ngọc nháy mắt trêu. Nhạc chuyển qua thể loại khác , sàn nhảy giờ mơ ảo cùng loại nhạc kỳ bí Ba Tư. An khẽ lắc lư người cho đi vào điệu nhạc. Đã lâu rồi nàng không nhảy..Thôi thì hôm nay nàng tự thư giãn mình bằng điệu nhảy belly dance....Thật không ngờ , Ngọc cũng biết về belly dance.....2 chị em cùng nhảy khiến cho mọi người trở mắt nhìn. Nhất là nhìn về An, nàng uyển chuyển tình tứ gợi cảm trong từng động tác. Hùng Nam chỉ biết đứng chết lặng nhìn nàng. Còn Minh thì đứng há hốc miệng nhìn mà không ngừng nói "đẹp quá...đẹp quá ". Cả nhóm nàng phút chốc đã thành tâm điểm bởi sự gợi tình nhưng không dung tục trong từng vũ điệu của belly dance. An sexy trong từng động tác lắc hông hay quay vòng....lâu rồi An mới thoải mái như vậy...Qua ánh đèn, An trông thấy vẻ tức giận của cô -bồ -của -sếp.

- Biết em nhảy giỏi vậy. Chị đã rủ em từ sớm để ra rồi....tại chị không dám múa belly dance một mình

- Em cũng lâu rồi không còn tập nên nhảy bắt đầu hơi cứng rồi chị...- An chân tình nói

Càng lúc càng nhiều người kéo lại đứng nhìn và lắc lư theo vũ điệu của 2 cô gái xinh như mộng. An kín đáo đưa mắt lướt qua những bóng dáng không quen thuộc....Nàng khựng lại ánh

nhìn khi trông thấy "ai đó" đang ngồi ở phía bên ghế bành chứ không còn ở bàn của nhóm nữa. "Người ta " ngồi đó tay bưng ly rượu gần cận nhìn nàng đắm đắm...Trong phút chốc, An cũng dùng đôi mắt mình nhìn lại đáp trả. Cả 2 như giao thoa với ánh mắt của nhau...Bỗng đâu , 1 bàn tay ôm lấy eo nàng nhẹ nhàng xoay...

- Anh Nam..

- Tôi nay em thành dancing queen thật rồi An ơi. Em làm anh bất ngờ quá...

Vừa nói, anh vừa lắc lư nhảy cùng An.

- Em có thấy bọn đàn ông ở đây ai cũng nhìn em say đắm không An?

An không nói gì chỉ khéo léo lách người ra khỏi tay Nam rất nhẹ. Nàng thấy "người ta" không nhìn lại nàng lần nào nữa mà bỏ về với bên cạnh là cô bồ khêu gợi. An chợt thấy buồn vô hạn.

- Em mệt rồi, em vào lại bàn chị Ngọc ơi...

Đi về lại bàn trên những bước đi vô định, An ngồi xuống ghế mà cảm thấy trống rỗng vô cùng. Cũng may là nhờ ánh đèn chớp tắt của sàn nên không mấy ai nhận ra thái độ lạ lùng của nàng, chứ nếu không người ta sẽ nghĩ là nàng bị mộng du. An thù người cản chặ môi để bảo mình phải cẩn rấn. Nhưng sao An lại thấy buồn và chán chường quá. An có sai không khi nàng sống thật với mình là không che đậy tình cảm, không trốn chạy. An cảm thấy nghi ngờ vào nhận xét của mọi người về "vẻ quyến rũ đến không ai cưỡng nổi " của mình. Vậy mà có người vẫn cứ vô tình và lạnh lùng như băng đá. An thất chí vì nghĩ rồi đây nàng không thể nào làm tan chảy khối tim băng đá của ai kia. An đau đớn như có ai đó cầm dao cứa vào tay mình khi trông thấy chàng bước đi bên 1 bóng hồng khác. An nói nàng sẽ kéo chàng ra khỏi những cuộc tình chóng vánh nhưng An đã thất bại mất rồi.....

Lòng buồn quá , An khoác áo rồi xách túi đứng lên đi về. Vì nàng không muốn ai thấy được tâm trạng của mình. An như trốn tránh sự thật là "một cô gái đẹp như An mà cũng ghen với người con gái khác ". An lắc mạnh đầu rồi đứng lên đi ra :

- An , em đi đâu vậy? - Nam chạy đến chặn nàng lại hỏi - em bị sao hả?

An giả vờ:

- Tự nhiên em nhức đầu quá. Chắc do tại không quen tiếng nhạc lớn thế này. Thôi em về.

- Vậy anh về với em. Ai đưa em về chứ?

- Không cần đâu ! Anh Nam cứ ở lại chơi với mọi người. An ra đón taxi là được rồi.

Vừa nói , An vừa bước chân đi vì không muốn làm phiền Nam. Ra tới cổng , Nam đuổi theo kịp nàng chặn lại :

- Anh đưa em đến đây thì anh phải đưa em về. An không được đi đâu hết, em đứng đây đợi anh xuống tầng hầm lấy xe rồi mình cùng về.

An mệt mỏi đứng tựa lưng vào tường khẽ nhắm mắt gật đầu. một cái nắm tay lay nhẹ....

- Em không sao đâu. Anh Nam lấy xe đi rồi mình về...Em hơi mệt...

- Tôi không phải Nam - giọng nói chắc nịch vang lên khiến An choàng tỉnh người.

An sững sờ nhìn cái dáng người đứng trước mặt mình.

- là...là...ông à....TGD

- Thế cô tưởng là Nam sao?

An sửa lại dáng đứng của mình

- Đi, tôi đưa cô về.

- Không , tôi ở lại chờ về với anh Nam

An chột cứng đầu , bước đi như tránh Bình Huy. Huy vươn tới nắm cánh tay An kéo nhẹ

- Tôi đã nói là tôi đưa cô về...

- Nhưng tôi...chờ..... anh Nam ra liền....

- Cô muốn lên xe một mình hay là cần tôi giúp? - vẫn cái giọng lạnh lùng ấy

An nhìn sâu trong đôi mắt ấy...Nó phẳng lặng như tờ nhưng lại dự báo 1 con sóng dữ nếu nàng không chịu nghe theo.

- Sương xuống lạnh rồi đó An , chúng ta đi....

Nói rồi , Huy kéo An đi nhanh ra xe rồi đề máy phóng đi trong màn đêm thành phố. An im lặng không nói gì, thì :

- Gọi điện nói với Nam đi , kéo hần lật tung thành phố này lên kiểm cô bây giờ.

An uất ức quay nhìn Huy....hắn là ai mà kẻ cả với nàng như thế chứ...nhưng mà...kể ra cũng đúng...An mở túi lấy điện thoại ra nhấn số gọi Nam

- Anh Nam hả?....À, em không sao..Tại hồi nãy có người quen đi ngang nên em quá giang về luôn vì tiện đường

-.....

- Anh Nam đừng giận An nhen....Ok, em không sao thiệt mà...Vây gấp anh sau nhé.

An cúp máy bỏ trở lại túi thì nghe giọng tung tung từ bên kia :

- Xem ra cũng biết nói xạo ghê

An nổi sung...quay hần người qua :

- Chứ hổng lẽ nói là bị TGD dùng quyền , dùng lực, dùng sức, bắt ép người ta lên xe sao

- Mới phát hiện ra thêm là còn hung dữ nữa - vẫn giọng tung tung ấy

Nói chuyện trống không lại còn chọc ngoáy. An mở to mắt thiếu điều muốn té mí nhưng rồi này bỗng cất lời mát mẻ :

- Thì cũng phải tùy ý, tùy hoàn cảnh thôi. Đi với người hiền thì phải hiền. Đi với người bất cớ mình thì bảo hiền sao nổi

- Ai bắt cóc em đâu, chỉ là muốn đưa em về thôi.

Tiếng "em" vang lên thoảng nhẹ nồng nàn như gió. Mà hay thật , nó thổi bay đi hết giận hờn khi nãy trong lòng An. An vội quay ra nhìn đường để.....cố ngậm bờ môi để khỏi mỉm cười vui sướng. Lạ quá đi , chỉ 1 tiếng gọi "em" mà có thể khiến cho người ta thấy vui vẻ yêu đời thế sao.... An trở mình lên nhìn qua ,.....nhưng sao khuôn mặt đó vẫn tỉnh..như sáo vậy? An chột thấy giận dữ chi lạ...Mình đúng là ngốc , có vậy thôi mà đã vui. "Người ta " thì vẫn bình thản như thường. Phải rồi! Tiếng "em" đối với "người ta " có là gì đâu , đã gọi biết bao nhiêu cô gái rồi chứ có phải gọi riêng gì nàng. Đã nói yêu quá hóa...rồ mà. Ngốc thì thôi luôn. Nghĩ vậy , An không nói thêm tiếng nào nữa.

Một lát sau, xe dừng êm trước cổng nhà nàng. An lúc này mới ngạc nhiên không hiểu sao mà Huy biết nhà nàng ở đây dù chưa 1 lần nào hỏi thăm hay đến chơi. Nhưng ngạc nhiên là ngạc

nhiên để đó thôi, chứ An cũng không thềm lên tiếng trước

- Ngày mai, cô đi dự tiệc với tôi

Lúc thì em, lúc thì cô tôi, thật là không nhất quán. An cũng sẵn giọng chua lét đáp trả :

- Ngày mai thứ 7, nhân viên được nghỉ thừa sếp

- Tiệc này không phải công việc, chỉ là gặp gỡ vài người quen...

- Nếu vậy thì càng không có lý do gì tôi phải đi với sếp cả

- Nhưng cô sẽ đi. Nhớ nha, 7h tối, tôi sẽ đến đón.

Nói rồi Huy cho xe chạy mất tiêu. An tức giận nói với theo :

- Sao tôi lại cần phải đi chứ. Ông tự tin quá đi.

Nàng thấy cánh tay Huy còn giơ lên chào vẫy vẫy với nàng. thiệt là tức mà...

Vừa bước vào khóa cửa xong , đã có tín hiệu ai gọi đến cho nàng , chắc là Nam rồi đây

- Vô nhà khóa cửa cẩn thận, đi tắm nước ấm rồi ngủ sớm nhé.

- Ồ....sao biết người ta vô nhà....chẳng phải đi rồi sao.....

An bước đến bên cửa sổ, vén màn nhìn ra....Phía bên kia đường , cái dáng xe quen thuộc đang đậu ở đó. Và có tiếng nói trầm ấm từ chiếc phone :

- Hẹn gặp ngày mai

An nói cứng:

- Tôi sẽ không đi, tôi không phải là bình hoa di động của ông, là vật trang sức của ông trong buổi tiệc.

Nàng chột giận khi nghĩ chàng xem nàng như những người con gái khác bên chàng. Chỉ 1 câu chàng nói là sẽ vui vẻ làm bình hoa di động bên chàng

- Tôi buồn ngủ rồi thưa TGD , tôi cúp máy đây....

- khoan đã , cô sẽ đi nếu cô biết có chuyên gia kinh tế John Hansen, người từng là giáo sư dạy ĐH bên Mỹ của cô. Ông ta chỉ ghé VN 1 ngày thôi...

Thầy John...không biết là vô tình hay có ý....chẳng lẽ nào chàng biết nàng rất kính nể thầy John. Nàng là cô học trò cưng của thầy mà. Chắc là chỉ vô tình thôi, chứ nàng không tin là chàng quan tâm đến nổi...biết người thầy mà nàng tôn trọng qua VN chơi mà dẫn nàng đi chứ....

- Sao rồi, thế có thay đổi suy nghĩ lại không? - Cái giọng mà An chắc là đầu dây bên kia có kẻ đang cười mình. Quái chàng đọc được cả suy nghĩ của mình sao. Buông vội rèm như sợ chàng nhìn thấy nét mặt quê quê đỏ ửng của mình, An hỏi:

- Nhưng cũng phải cho người ta biết là đi đâu để còn biết chọn đồ cho phù hợp...

- Thế phải ngoan không. Ngày mai , mình đi xem triển lãm tranh của 1 Việt Kiều Mỹ gốc Việt Hoa Tô Nghi. Thôi, ngủ ngoan nhé

Thế là chẳng đợi An nói thêm câu nào, đầu dây bên kia đã cúp máy. Xì.... làm như An là con nít không bằng "ngủ ngoan nhé". Thế không ngoan thì biết được sao? Nói là nói vậy chứ đêm ấy, An có 1 giấc ngủ rất bình yên.....

Sáng hôm sau thức dậy , An đi kiểm tờ báo để đọc tin tức như thói quen hằng ngày. Chà....chà..... sáng nay không có tin nào giật gân cả.... An "yeah " nhỏ 1 tiếng. Vì "trận đấu thứ

1..kéo đôi phương ra khỏi bấy nhên nhện tình 1 đêm " coi như thành công rực rỡ. Chứ nếu không thì báo chí đã đăng ì xèo lên rồi. Nhiều lúc An nghĩ cánh nhà báo sao mà họ tài thế. Dám chừng bạn bè hay thân hữu của người nổi tiếng nào muốn biết động tĩnh gì về họ chỉ việc đọc báo là biết ngày hôm qua người đó cặp kè với ai hay đi chơi ở đâu liền cho xem. An phải cảm ơn báo chí chứ nhỉ 😊😊 Hôm nay phải nói là tâm trạng của An cực kỳ tốt 🍀

5h chiều , còn đang thung thỉnh đi ra tưới mấy chậu hoa , An giật mình trông thấy cái dáng ngạo mạn đó bước xuống từ trong xe. An vội giơ tay nhìn lại đồng hồ. Quái nhỉ , chẳng lẽ hôm nay đồng hồ nàng hư hay là đồng hồ "sếp của nàng " bị hư đây. Làm gì mà đến sớm dữ vậy nè. An giương mắt nhìn qua song cửa sắt như muốn hỏi

- Tôi đến sớm tại..nghe nói.....con gái các cô đã số chuẩn bị lâu lắm nên tôi nghĩ 2 tiếng chắc là đủ cho cô make up mình

An bật cười thành tiếng vì cách nói thành thật không màu mè của Huy. Vừa mở cổng cho chàng vào , An vừa nói :

- Tôi là ngoại lệ không có trong số đó. Chắc ông đã bị vài lần rồi nên có kinh nghiệm quá ha

An còn định nói thêm thì tự nhiên....bị khớp trước cái nhìn sâu thẳm uy lực đó. Nàng bước vội vào trong nhà, cái bóng nhỏ của nàng bị cái bóng to lớn của chàng nuốt chửng , Huy bình thản bước vào trong theo sau An

- Ông uống nước chi?

- Cà phê cũng được. Bất giác An nói mà không hề phòng bị trước sau :

- Giờ này chiều mà uống cà phê thì làm sao tối ngủ được. Thôi ông uống nước chanh muối nha, tôi tự làm ở nhà nên ngon lắm.

Huy phì cười vì cách nói chuyện trẻ con của An. 26 tuổi rồi mà trông An trẻ trung, vô tư như cô gái 20 vậy. Mà An trẻ thật và trông nàng còn trẻ con biết bao trong bộ đồ mặc nhà xinh xắn với mái tóc dài buộc cao đang đưa theo từng dáng đi... Nhìn Huy cười , An ngờ ngợ ra là mình hơi quan tâm cho "người ta" quá. An bỏ vào trong mà không quên nói thầm nhỏ : " Cho khỏi uống gì luôn "

- Khách đến mà không cho uống nước là mất lịch sự đó ghen

Huy ranh mãnh cười trả lời An trong khi cầm tờ báo lên đọc. Oái , quý tha ma bắt hẩn đi , An đi như chạy vào trong bếp , mình nói nhỏ thế mà cũng bị phát hiện...

Vừa lúc , An bung ly chanh muối ra thì bác Tư Cúc chủ nhà cũng vừa bước vào. Chả là từ nhà Bác Tư có đường thông ra phía sau để qua nhà An ở. Gia đình bác Tư Cúc rất tốt với An , bác Tư lại coi An như con gái trong nhà

- Ủa, con có khách hả An?

- Dạ , Bác Tư mới tới...

Huy cũng đứng lên , khẽ gật đầu chào Bác Tư

- Cậu này là...

- Dạ , bác Tư đây là tổng...

- Dạ, cháu là bạn của An. Cháu tên Trần Bình Huy.

An nhăn mặt vì câu "nhận bạn" ngọt sớt của sếp mình. Nàng còn đang tính nói là TGD thì đã

bị Huy chơi tay trên, cao cơ hơn nàng trả lời trượt Bác Tư vui vẻ với Huy :

- Ồ, cậu Huy. Bác là bác Tư Cúc, là chủ nhà của con An. Nhưng bác coi Khiết An như con cháu trong nhà vậy. Tại con bé dễ thương và ngoan lắm.

An kêu thầm trong bụng, sao tự nhiên bác Tư "quảng cáo free" cho nàng vậy nè trời.... Bác Tư ơi, hồng có đứng chỗ đâu....An nháy nháy mắt với bác mà xem ra bác Tư thích Bình Huy hay sao ấy, cười nói vui quá đi quên cả An luôn. Bác Tư mà nói 1 hồi dăm "khai báo" là An còn "độc thân vui tính" thì nguy to...huhuh 🤔 An đang tính kế hoạch thừa "nâng mình cao giá" để lôi kéo đối phương. Lỡ mà bác Tư nói, hồng chừng "người ta" lại tưởng nàng là "hàng sale, đại hạ giá hồng ai thêm" thì mất mặt biết chừng nào. Không, không được phải chặn bác Tư lại ngay :

- Ủa mà bác Tư kiểm con có gì không ạ?

- Ồ phải ha, gặp Huy cái bác quên chuyện của con An

An xịu xuống như trái bóng xẹp :

- Bác Tư có mới quên cũ...

Vừa lúc đó , dáng Minh Hồng thấp thoáng đi vào..nhận ra có khách , Minh Hồng gật đầu chào rồi quay qua bác Tư

- Má , má qua nói với An chưa mà sao lâu vậy?

- Ồ, nãy giờ má quên. Thôi con qua rồi thì nói luôn đi.

An hết nhìn bác Tư rồi nhìn Hồng. Không để An hỏi thêm , Hồng kể lể :

- An coi anh Minh Hải ác không? Ảnh theo đoàn bay qua Pháp , mua đồ về tặng An mà không dám đưa. Giờ ảnh lại bay nữa rồi. Ảnh nhờ má với Hồng đưa qua cho An. thiệt tình, ảnh nào giờ đâu có nhát như vậy. Vậy mà hồng hiểu sao với An, ảnh toàn nhát mới chết chứ. Thiệt tình...

An liếc nhìn vẻ mặt kín bụng của Huy mà lòng khoan khoái vô cùng. Lúc nãy lo bác Tư nói quá, ai ngờ giờ Minh Hồng tới đúng lúc ghê. Thế là chụp ngay cơ hội, An giả vờ vui vẻ nói :

- Hồng để ở nhà kêu An qua được rồi , mắc công bác Tư với Hồng quá hà

Hồng ôm mấy hộp quà kê nê để trên bàn cho An rồi nói :

-An mở ra xem đi. Anh Hải nói không biết An thích không? Thôi, An có khách, má với Hồng về ghen khi khác qua nói chuyện với An sau ha

Hai người đi rồi, trong gian phòng tự nhiên yên tĩnh lạ . An cũng không biết nói gì...khi nãy thì thấy vui nhưng giờ lại thấy sợ nên cũng không buồn mở mấy món quà đó trước cái mặt...khó hiểu kia....Hồi lâu An đứng lên đánh tiếng :

- TGD ngồi chơi , An vô trong thay đồ rồi mình đi triển lãm tranh...

Mặc chiếc xường xám màu đỏ đen quyến rũ ôm sát vóc dáng tuyệt mỹ gợi cảm, An như làm say lòng các khách thưởng lãm tranh. Khi được giới thiệu với họa sĩ Tô Nghi , An đã khiến cho Huy ngạc nhiên đến ngỡ ngàng khi An nhỏ nhẹ trao đổi họa pháp bằng tiếng Hoa với họa sĩ Tô Nghi. Khi đứng bên cạnh cùng nhau vỗ tay cất băng khánh thành, Huy cúi xuống nói nhỏ vào tai cô :

- Cô biết nói tiếng Hoa nữa sao? Cô làm tôi bất ngờ quá, thật là thú vị khi khám phá ra...

- Tôi có nhiều bất ngờ lắm. Ông không khám phá hết đâu
- Tôi có nhiều thời gian lắm..nên không lo...- Huy ranh mãnh cười cười trả lời
- Vâng , TGD có nhiều thời gian nhưng tiếc là phải chia nhỏ thời gian ấy cho nhiều người nên e là không có đủ thời gian cho ai cả

Huy nhìn An nói :

- Vậy sao...- rồi chàng bỗng nói - À mà cô nói đúng thật. Chắc là thời gian của tôi lại không đủ cho cô rồi.

Vừa lúc đó, An nhìn thấy 1 người phụ nữ dài các bước tới bên chàng, nói gì đó và 2 người cùng bước đi. An bấu môi quay đi tung tức. Đúng là miệng lưỡi của gã play boy mà. Thế là suốt buổi triển lãm, Huy như bị cuốn vào người đàn bà đó , chốc hốc lại đưa ly rượu lên, điệu bộ mời An từ phía xa. An xí nhỏ rồi quay đi...xì..không thèm...ai mà thèm chứ . An cũng không vừa đâu, nàng nói chuyện vui vẻ với thầy John và người trợ lý của thầy là Paul. Paul rất ga lăng với An, anh ta như dính vào An kể từ phút giây đó. Khi Huy đến chào thầy John thì thấy gã Paul này đang nói gì đó vào tai An làm nàng cười tươi rạng rỡ. An đâu phải là không để ý đến Huy, có đấy chứ. Nhưng tại cô ghét cái tính lạnh lùng dửng dưng cố tỏ ra không có chuyện gì của chàng khiến người ta không biết được tình cảm thật trong lòng của chàng như thế nào. An chợt nghĩ hay là mình làm 1 phép thử nhỉ?

Từ đó cho tới lúc tàn tiệc, An chỉ khẽ cười với Huy theo...kiểu xã giao không quen biết nhau. An đồng ý cho Paul hộ tống nàng đi xem từng bức tranh. Cả 2 người trao đổi với nhau có vẻ tâm đắc lắm. Đã thế, Paul còn nhất định thuyết phục An bằng lòng cho Paul tặng nàng bộ tranh lan quý phi, vì Paul bảo An giống loài hoa lan đó , quý phái mà rất nhẹ nhàng, thanh tao. Có người con gái nào được "nịnh đầm " như vậy mà không vui sướng đâu. An cũng vậy thôi...Nhưng càng lúc, An lại có cảm giác hình như Huy càng lạnh lùng đến khó hiểu. Trong khi đó, An làm sao từ chối được cử chỉ ga lăng rất dễ thương của Paul cho được. Anh dìu nàng đi, chốc chốc lại chọc khiến nàng cười vui vẻ, khi thì chu đáo đi lấy nước uống cho nàng...chứ đâu như ai kia.... An đâu muốn vậy đâu, thử hỏi có ai dám nói cười với 1 kẻ mặt lạnh lùng như khối đá thế kia không? Đến lúc ra về, thầy John và Paul đề nghị được đưa An về nhưng.....An làm sao dámcái mặt ấy nhìn An khó dăm dăm. An mà biến mất không nói lời nào là chắc ...chỗ này bị ướp thành đá quá 😊 An đi kiểm Huy xem nếu anh bạn với người đẹp nào thì An sẽ tự đi về...ai ngờ.... An chẳng phải mắc công tốn hơi sức để hỏi...nàng vừa đi lại gần thì:

- Muốn về rồi à , vậy thì về...

Thế đó , ngạo mạn khinh khùng. An tưởng đâu hôm nay vui vẻ lắm...Nào ngờ, kết cục là 1 "vùng trời " im lặng thế này đây. Làm gì như đang thi cân não nhau không bằng? Cân thì cân, người gì tự nhiên lạnh lùng hết sức.

- Cám ơn , TGD đã chở tôi về...

- Không có gì. Bye

An thấy giận ới là giận luôn, nàng quay lưng bỏ vào nhà 1 hơi không thèm nhìn lại. Tối đó , nàng tức đến không ngủ được. Nhưng sao An lại cầm chiếc phone trên tay như đang cố chờ đợi ai đó gọi đến. Trời mịt mù khuya như chính An đang chờ đợi 1 cuộc gọi trong mịt mù.....

Đầu tuần mới đi làm, vẫn không có gì tiến triển. Vẫn người không nói, kẻ lạnh lùng thế đấy. Mà làm như có bão đang tới thành phố hay sao đó, khuôn mặt lạnh thế kia khiến cho bầu không khí làm việc cũng lạnh không kém gì luôn.

-Hey An! Em thấy đầu tuần này TGD lạ không? Mới thứ 7 còn đi dancing với tụi mình mà giờ thì sao tự nhiên lạnh ghê luôn á - Giọng Ngọc vang lên - Hay là đang bị ai chọc rồi...

- Ai mà dám chọc TGD chắc người đó cũng ăn gan hùm mật gấu quá.

An thấy nhột nhạt khắp người vì câu nói vô tình đó....mà nàng có....chọc giận gì ai đâu. Tại "người ta " bị bão đánh hay sao nên mới lạnh thế thôi. An vô tội mà! Không khí căng thẳng đến cả con ruồi bay ngang qua cũng còn nghe thấy nữa là. Ai cũng sợ phải "chạm trán " với ngài Tổng hết trơn. Và dĩ nhiên An là người sợ nhất rồi. Mà cái số của An sao á, An cũng đâu phải dễ bị bắt nạt, nàng cũng "chẳng sợ trời, chẳng sợ đất" nhưng chỉ sợ ông thiên lôi Bình Huy này thôi.....huhhuh 🙄. Nghĩ đến thấy mà tức hà. Dù sao cũng đỡ cho An là tuần này nàng không phải gặp mặt "ông tổng" của mình nhiều. May thế chứ! Nếu mà gặp mỗi ngày chắc có nước, An khóc ròng....thà ở nhà ngâm bánh mì chứ còn hơn là bị căng não như vậy. Nghĩ thôi mà An đã rùng mình. Bởi thế, ngày xưa đi dạy, "ông Tổng" bị gọi là "người mặt sắt, hoàng tử bao công " là chí lý quá rồi, chẳng oan uổng tí ti nào cả.

Đang ngồi đánh máy, An nghe tiếng Ngọc than :

- Phù....còn 4 tiếng nữa là xong ngày thứ 6. Thế là hết tuần. Tuần này lạnh lẽo quá An nhỉ? Nghe bên bộ phận nhân sự rí tai , vài người đã bị "tổng" nhà mình la cho 1 trận rồi thuyên chuyển đi qua chi nhánh khác làm rồi. Sợ quá !

- Em cũng sợ. Ngày nào đi làm cũng run thấy mồ. Toàn cầu cho con hôm nay khỏi gặp mặt ông ấy. Sợ ời là sợ. - An thật tình nói.

- Bởi thế , người ta mới có câu "ở gần vua thì sướng nhưng cũng chẳng biết lúc nào thì sẽ chết"... là vậy đó mà. Chỉ còn 4 tiếng nữa là xong....chiều nay chắc phải xả stress mới được. Làm việc kiểu này... mau bị tàn phai nhan sắc lắm đây.

An bật cười vì cách nói chuyện ví von của Ngọc. Vừa đang đánh máy tiếp thì cả 2 nghe tiếng của tổng đài nội bộ thông báo là sẽ có cuộc họp nội bộ trong ban trong vòng 15 phút nữa

- hmmm.... lại họp....họp suốt ngày thôi. Điên cả đầu

An cười thông cảm với Ngọc. Làm việc ở ban chuyên môn này họp cứ như cơm bữa. Thế nên người nào cũng phải trong tâm thế sẵn sàng cho các cuộc hạch sát , báo cáo...nên riết rồi ai cũng quen nhưng ngán...

Ngồi yên vị trong phòng họp thì cả phòng nhìn thấy TGD rồi phó Tổng và cả trưởng phòng nhân sự đi vào. Cả phòng nhìn nhau thầm hỏi sao hôm nay đích thân 2 tổng đến họp thế kia. Chứ mọi lần, chỉ có trưởng ban hay giới lãnh là phó tổng thôi. Chứ ngài tổng thì chỉ dự những cuộc họp tháng hay quý thôi mà. Mọi người nhìn nhau khẽ lắc đầu như không ai biết chuyện gì nữa. Tiếng trưởng phòng nhân sự vang lên:

- Chiều nay họp mọi người trong ban lại để cùng nghe quyết định của TGD Trần Bình Huy vừa ký. Quyết định này sẽ có hiệu lực ngay vì tính cấp bách của nó. Và ngay đầu tuần sau sẽ được thông báo cho toàn thể nhân viên. Mọi người chú ý...

Cả phòng như nín thở chờ nghe quyết định. Nỗi ám ảnh bị chuyển chuyên hay là đuổi việc hiện lên rõ mặt từng người...

- Căn cứ theo quyết định số....ngày...., nay TGD tập đoàn H&H, ông Trần Bình Huy ký quyết định chính thức bổ nhiệm cô Tống Vũ Khiết An làm thư ký riêng, trợ tá đặc biệt cho TGD. Quyết định này có hiệu lực tức thời...

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm vì không ai bị chuyển đi đâu cả... nhưng rồi mọi người lại hướng mắt về phía An. An như bất động toàn thân, sững sốt như không tin vào tai mình nữa. Khi vừa nghe quyết định xong, nàng muốn té xỉu cho rồi để mong là lúc tỉnh lại...đấy chỉ là giấc mơ... Nhưng nàng không xỉu được mà nàng cũng không mơ. Trời ạ.....An vừa nghe cái gì thế này..... làm... làm trợ lý đặc biệt cho....cho....TGD mặt lạnh này sao? Có thật không đây? Nhưng rồi thoáng trấn tĩnh, An cố vùng vẫy trốn thoát khỏi tình huống thế này,

- Nhưng, nhưng tôi nào giờ chưa có kinh nghiệm gì ở chức vụ này cả....Tôi e là mình không đảm nhận nổi. Xin ban giám đốc và phòng nhân sự xem xét lại giúp.....

- Tôi luôn xem xét và cân nhắc kỹ trước mọi quyết định của mình, cô Khiết An à
Huy chiếu thẳng ánh nhìn về phía An, An chới với

- Nhưng, nhưng mà tôi....tôi thiết nghĩ mình không đủ điều kiện để trở thành 1 thư ký thừa ông.

- Vậy xin cô trả lời những câu hỏi của tôi - Huy lạnh lùng đáp trả - Cô đã tốt nghiệp ĐH tài chính và kế toán?

- Vâng

- Cô đã làm việc cho tập đoàn H&H hơn 6 tháng tức là đã hơn 3 tháng thử việc và đã được nhận vào làm nhân viên chính thức của tập đoàn

- vâng

- Cô có thể sử dụng computer và biết viết tốc ký

- Điều đó tôi đã ghi trong đơn xin việc, thưa ông.

- Ngoài ra, cô còn có thể sử dụng thành thạo tiếng Anh, Pháp và thậm chí là Hoa ngữ như tôi cũng vừa mới biết vào tuần qua. Vậy thì cô có điều kiện gì là không đáp ứng yêu cầu của 1 thư ký riêng?

An cúi đầu không nói nhưng trong đầu nàng lại vang lên " chỉ 1 điều mà tôi không thể làm thư ký riêng đó là tôi không muốn thấy khuôn mặt lạnh băng của ông chủ mình ". Rồi An lại nghe:

- À, trừ khi, có 1 điều nếu cô không đạt được cũng sẽ không thể làm trợ lý TGD tập đoàn H&H - TGD nhìn qua trưởng phòng nhân sự... An thì mừng thâm ngược nhìn với dáng vẻ đầy hi vọng. Tiếng trưởng phòng nhân sự:

- Đó là về ngoại hình. Nếu như 1 người không đáp ứng tối thiểu được yêu cầu là nữ tuổi từ 24-35, cao trên 1m65 và có ngoại hình dễ nhìn. Cho nên về điều kiện học vấn và văn bằng, cô Khiết An hoàn toàn phù hợp, chỉ còn về điều kiện ngoại hình, xin hỏi cô Khiết An cao bao nhiêu?

An gục đầu trả lời lí nhí:

- Dạ, 1m68 (huhuhu...chết An rồi nhé 🙄)

Vừa nghe tiếng An nói xong thì cả phòng cũng thấy tội nghiệp cho nàng. Họ coi An như là người bị chọn ra để gánh nợ cho cả phòng. Mọi người nhìn An đầy thông cảm.

- Vậy nên - Tiếng nói chắc nịch như sấm vang lên - quyết định bổ nhiệm chính thức có hiệu

lực. Cảm ơn mọi người. Mọi người có thể trở lại công việc của mình

"Ông tổng" đi ra 1 nước, không nhìn dù là cái liếc mắt lại đằng sau 1 cái. Mọi người lục đục đứng lên vây quanh An. An nắm tay Hùng Nam khăn khăn :

- Phó tổng à...Sao lại thế này...tôi...tôi không làm được đâu. Xin anh nói với TGD giúp tôi đi. Hùng Nam nhìn An mà giận mình sao bắt lực. Nhắm nghiền mắt, trấn tĩnh mình để dấu nổi xúc động, Nam nắm tay An vỗ về:

- An à, bình tĩnh lại. không sao đâu mà...

- Sao anh Nam không chịu nói trước với Khiết An 1 tiếng để con bé không bị shock như bây giờ - Giọng Ngọc vang lên trách nhẹ Nam

- Tôi cũng như mọi người thôi, vừa đi gặp đối tác về có lệnh họp thì tôi họp thôi. Tôi không hề biết trước chuyện này. Nếu biết, tôi đã nói rồi, chứ đâu để tình huống này xảy ra

Nam nhìn An về bắt lực:

- Xin lỗi em. Xem ra lần này anh không thể làm gì được nữa. Quyết định đã ký rồi, mà TGD ký thì không phải chuyện đùa, không thể nói ký là ký...hay hủy là hủy được.

An buông thõng tay mình khỏi cánh tay Nam. Nàng còn nghe loáng thoáng bên tai giọng của chị Ngọc

- Tội nghiệp nhỏ An quá ! Đến như tụi mình làm lâu năm mà còn sợ gặp TGD chứ nói gì bé An. Vậy là từ nay Khiết An phải diện kiến ông ấy mỗi ngày. Sống chung với cạp, hỏi sao mà không sợ?

Mọi người cứ góp 1 câu, mà An nào có nghe gì nữa đâu....Bất chợt , An đứng phắt dậy , đi nhanh ra khỏi phòng họp mặc cho mọi người gọi nàng. An đi thẳng đến phòng TGD. An đi nhanh đến nỗi bước vào mà quên cả gõ cửa. Nàng bước vào trong nhìn Huy trần trối , giọng khô khốc :

- Tại sao?

Bình Huy đang ngồi quay lưng ra nhìn cửa sổ :

- Chẳng tại sao cả? Chẳng phải tôi đã giải thích rất rõ với cô ở phòng họp rồi sao? Còn điều gì cô không hiểu, xin liên hệ với phòng nhân sự...

- Chẳng phải ông ghét tôi sao? Chẳng phải ông không ưa tôi sao? Sao lại chuyển tôi lên làm thư ký cho ông?

- Tôi chưa thấy ai có thái độ giống như cô khi nghe tin mình được promote thăng cấp như vậy

- Huy trả lời mà vẫn không quay lại nhìn nàng.

- Hay là ông muốn trả thù tôi. Vì tôi không chịu khuất phục ông?

An giận dữ bước tới gần nhưng khi vừa thốt ra câu nói đó , An biết mình đã sai. Bình Huy quay phắt lại ngay lập tức. Hai bàn tay nắm chặt lại nhau, anh đứng dậy tiến gần tới An. Bất giác, An bước lùi ra sau ... nhưng nàng khẽ nhắm mắt vì cái nắm của 2 tay Huy trên cánh tay nàng xiết chặt:

- Tôi không bao giờ hèn hạ đến mức phải trả thù ai như cô nói, và nhất là với đàn bà. Tôi không bao giờ để lý do cá nhân chen vào công việc của mình làm. Cô hãy hiểu rõ điều đó

Nói rồi, Huy buông An ra, đi lại ghé mình ngồi xuống :

- Việc chọn lực cô là do đề xuất từ phòng nhân sự. Mà họ có được thông tin là do máy tính sau khi tuyển lựa đã cho ra kết quả tốt nhất có thể. Và cô là người được công ty chọn. Tôi

thiết nghĩ cô Khiết An đã để quá nhiều tình cảm cá nhân vào trong công việc này nên cô mới thấy vấn đề trở nên nghiêm trọng như vậy.

Ba chữ "công ty chọn" ám chỉ với An rằng "ông tổng" không hề liên can gì đến chuyện này. Mà bình tĩnh lại chút thì rõ ràng là như vậy. An đã phản ứng quá mạnh.

- Cô Khiết An còn thắc mắc gì nữa không? - giọng Huy vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của An

- Dạ.....không....thưa TGD

- Vậy, cô hãy trở ra thu xếp công việc. Dù là quyết định có hiệu lực ngay nhưng chiều nay thì tôi vẫn chưa cần thư ký cho mình. Thế nên, cô cứ chuẩn bị và về sớm. Đầu tuần sau cô sẽ chính thức đi làm như quyết định.

- Dạ...đã rõ..thưa ông....

Nói rồi An quay bỏ ra phía cửa...huhuh... 🙄 Rõ ràng là hấn muốn trả thù nàng dần dần vì chuyện đêm hội triển lãm tranh, vì cái tội nàng "chảnh" giả mặt làm ngơ không thèm nói chuyện với "ông tổng" và làm kiêu lúc về nhà. Nhưng giờ có hối hận vì thái độ hơi quá đó thì cũng đã muộn. Vì "ngài tổng" có chịu thừa nhận chuyện đó đâu..."Ngài" cứ bình chân như vại chẳng thèm trả lời kia kìa. Tức ời là tức mà..... Vừa tức vừa sợ...An tưởng tượng đến những tháng ngày xám xịt sắp tới.....Nàng thì muốn làm việc trong bầu không khí cởi mở...nhưng mà từ nay...bầu không khí làm việc của nàng sẽ "thiếu oxy, không khí trong lòng" lắm đây, sẽ khó thở lắm đây.... 😞 Mới lúc này còn nghĩ, may mà không gặp mặt tổng nhiều, nếu không thì thà ngậm bánh mì..còn hơn nhìn cái mặt ấy.....An ơi, sao mà mà nói linh dữ vậy nè An. Đó, giờ giới xin nghỉ làm..ngậm bánh mì đi.....huhu 🙄 ..Nghĩ là nghĩ vậy thôi... chứ An còn tiền nhà, tiền ăn, tiền gửi trả nợ cho ba mẹ nàng bên kia. Với lại An còn tình nguyện nhận chu cấp tiền nuôi cho 2 em nhỏ trong trại mồ côi cho đến khi lớn.....Mấy thứ tiền đó....làm sao chờ nàng cho được. Ôi, chẳng biết rồi mình sẽ thế nào đây...bị "ông tổng" hành hạ như thế nào đây...

An làm trợ lý cho TGD, thật ra cũng không đến nỗi kinh khủng như An đã nghĩ. Chỉ có điều, 2 người vẫn vậy... nhưng Huy có vẻ ít nhân nhó hơn, ít nổi quạu hơn đối với mọi người. Ai cũng cho là nhờ An, vì nàng làm việc và giải quyết công việc rất hiệu quả nên TGD không thể nào không hài lòng cho được. Nhưng có ai biết là khi chỉ có 2 người hay lúc phải đi dự tiệc với đôi tác, "ông Tổng" giữ vẻ mặt khó đăm đăm đó với nàng. Cho nên Huy dễ dãi cười đùa với ai chứ còn với An thì vẫn lạnh lạnh, lúc mưa lúc nắng thất thường. Nàng có cảm giác chàng nghiêm khắc với nàng hơn tất cả mọi người.

Hôm nay, lúc nàng đang lên lịch công tác thì lại có người tặng cho nàng đóa hồng rực đỏ kèm theo tin nhắn " Mong em sẽ thích ". An phì cười vì cách theo đuổi của Paul. Paul vẫn đeo đuổi nàng kể từ ngày ấy. Anh chàng đã ở lại VN làm tham tán viên cho ngân hàng trung ương. Cứ cách ngày là Paul lại gửi hoa cho nàng. An đọc tin nhắn mà cười tủm tỉm cách theo đuổi rất dễ thương của Paul. An không hề hay biết có 1 đáng người đang bước tới gần.

- Cô ngày càng có nhiều người hâm mộ và văn phòng này ngày càng giống 1 tiệm hoa.

An dầm dề trả lời:

- Tôi cũng đâu muốn vậy. Tại người ta gửi tặng tôi thôi, tôi biết làm sao? TGD nếu thấy phiền thì tôi sẽ đem đi bỏ hết vậy

- Chẳng lẽ tôi là người hẹp hòi vậy sao? Cô nghĩ tôi là người như thế sao? Tôi chỉ là dạo này hơi bận vì có thêm 1 job là làm trung gian cho những người hâm mộ cô. Họ có thể hỏi tôi về cô mọi lúc. Thật đáng hãnh diện vì có 1 trợ lý như vậy.
- Ah! TGD nói vậy chắc tôi phải cảm ơn ông nhiều rồi. Có điều tôi lại không biết là mọi làm phiền ông như vậy...

An cũng không vừa gì, nói rồi An ôm đóa hoa bỏ đi cắm vào bình. Nàng đâu thấy cử chỉ bức tức của Huy. Chàng cũng không hiểu sao mình lại như vậy. Cứ mỗi lần thấy 1 tên nào lại gần An là trong lòng chàng thật khó hiểu. Chính chàng cũng không hiểu vì sao.....phải chăng chàng... Ồ...Không....không thể như vậy... Huy nên gót giày quay đi bỏ lại ánh nhìn buồn rười rượi của An dõi thầm theo chàng. Trước mắt Huy thì An cố tỏ ra cứng rắn như vậy thôi. Nhưng sau lưng thì nào ai hiểu được An đã đau khổ thế nào. An đã chờ đợi chàng từ 8 năm trước. Biết bao người mong đến với nàng, nhưng sao nàng không thể đón nhận 1 ai. Trái tim An quá bé nhỏ không thể chứa đựng thêm 1 hình bóng nào khác ngoài chàng. Tình yêu đó sao mà ngốc nghếch, dù biết thế mà An vẫn không thoát khỏi. An giận mình bất lực, giận mình thiếu bản lĩnh, giận mình sao quá chung tình trong khi ai đó thì cứ thay tình như thay áo...

Sáng chủ nhật , An lười biếng nằm chui mình trong chăn ấm. Tới qua, nàng lại mộng mị thấy chàng trong giấc mơ ngọt ngào. Để rồi khi bừng tỉnh, tim nàng se thắt lại đau đớn vì những nhớ nhung , những yêu thương không thể nào nói. Phải chăng chỉ có trong giấc mơ mới được hương vị ngọt ngào như vậy? Chán nản , An ngồi dậy làm vệ sinh rồi lại giam mình trong căn phòng bé nhỏ. Với tay cầm cuốn sách đọc mà lại không thể đọc được chữ nào. An sẽ còn có thể tỏ ra cứng rắn trước chàng bao lâu nữa? Làm sao An có thể nói với chàng khi mà chàng nào có thích An...

- An ơi , con có ở nhà không vậy?

Tiếng bác Tư Cúc chủ nhà. An lên tiếng dạ rồi ra mở cửa

- Bác Tư , sao trông bác hộc hác quá vậy. Bộ bác Tư bệnh hả bác Tư?

An mở cửa lớn cho bác vào thì cũng nhận ra dáng Minh Hồng với cái chân băng bột. An điếng hết cả người :

- Minh Hồng bị sao vậy? Trời ơi , cái chân sao thế này?

An dìu Hồng đi vào nhà theo sau là bác Tư với cặp mắt đỏ hoe vì khóc. Bác Tư lên tiếng mà không đợi An hỏi thêm:

- Nhà bác năm nay làm như gặp hạn hay sao vậy . Mới tháng trước nguyên căn nhà bị bể ngói , dột khắp nơi. Thằng Hải phải bỏ ra gần chục triệu để lo sửa lại. Giờ lại tới phiên con Hồng Bác Tư thở dài rồi nhìn Hồng vừa thương vừa trách :

- Con Hồng có chịu nghe lời bác đâu. Học xong rồi cứ đòi làm người mẫu. Mà bác đã nói là cái nghề đó bạc lắm lại toàn ganh đua hiềm khích , nói xấu nhau sau lưng. Mà nó mới ra đời...khờ vậy làm sao lại với người ta...

- Mẹ à , con có ngờ đâu...

bác Tư quay qua An nói như khóc:

- Con An , cháu cũng biết gia đình bác rồi đó. Chỉ được cái mã bề ngoài. Bác trai làm ăn thất bại , đau buồn sinh bệnh mà mất. Để lại khoản nợ nần ngày xưa của ông ấy. may sao thằng Hải thi đậu vào phi công. Tội nghiệp , cứ như người ta làm phi công giờ thì cũng có của ăn của để....còn nó thì phải trả món nợ của cty ba nó ngày xưa. Nào ngờ

An nhìn Hồng vỗ về an ủi :

- Chân Hồng bị sao nên nổi vậy. Mà bác với Hồng có gì xin cứ nói cho con biết. Con như là con cháu trong nhà rồi mà...

Hồng khẽ lên tiếng :

- tại em không nghe mẹ. Em đâu ngờ em bị người ta hại mình như vậy. Em vừa được 1 hãng người mẫu lớn trong thành phố tuyển chọn & đào tạo thành 1 người mới. Em đánh bại các cô khác để có thể được cty cử em đi casting cho 1 hãng nữ trang cao cấp. Em và cty đã ký hợp đồng với nhau là họ đào tạo em, còn em sẽ đại diện cho cty đi casting cạnh tranh với các cty người mẫu khác. Ai ngờ, hôm qua khi em tập duyệt lại lần cuối để thứ 2 này đi casting thì giấy của em bị cưa gãy....làm em bị té trên sàn và giờ thì.....cái chân bị băng bột hơn tháng....

- May mà không bị gãy, chỉ bị rạn xương thôi đó - giọng bác Tư xót con...

An nhìn Hồng lên tiếng :

- Sao lại bị gãy giò....Hay là có ai...

- Em biết là ai làm nhưng mình không bắt tại trận, đành bắt lạt chị An à...

- Sao họ lại làm như vậy với em chứ? Chẳng lẽ để dành lấy suất đi casting thay cho em?

- Chỉ 1 phần thôi. Vì nếu em không đi casting thì chính em là người phá vỡ hợp đồng. Em phải bồi thường tiền cho cty. Vì nghe nói cty em đã phải bỏ tiền ra đấu giá mới lọt được vào xin 1 suất để casting làm mẫu cho thương hiệu nữ trang L'amour.

Bác tư nói vào :

- Bởi vậy, con Hồng bị hại vào tận ngày tập cuối để cty không trở tay kịp kiếm người khác. Và họ làm vậy để em phải bồi thường tiền cho cty....cả chục triệu chứ ít gì....

- Thế sao cty không kiếm người thế chỗ em? Cty thiếu gì người mẫu...

- Không được đâu chị - Hồng ôm mặt khóc nức nở - Em biết làm sao mà có tiền bồi thường cho cty bây giờ. Em hại mẹ em rồi. yêu cầu của bên hãng nữ trang là cty phải chọn người đi casting là người hoàn toàn mới. Họ không muốn sử dụng lại hình ảnh của những cô người mẫu đã quen thuộc. Bởi vậy, em mới được cty tuyển dụng và đào tạo vì em là người mới. bây giờ em không ham làm người mẫu nữa đâu , em chỉ buồn vì biết lấy đâu ra tiền bây giờ....

An lên tiếng :

- Con còn 1 ít , khoảng 10 triệu vì con vừa gom tiền tiết kiệm gửi sang bên kia cho mẹ con trả nhà băng rồi. Bác với Hồng cứ lấy tạm ạ...

- Cám ơn con....nhưng mà 2 mẹ con bác cũng gom tiền rồi. Nếu con cho bác mượn 10 triệu nữa vẫn không đủ...

Bác Tư và Minh Hồng ngồi buồn rười rượi. An chẳng biết phải an ủi thế nào mới phải đây. Lúc sáng sớm , mẹ gọi cho nàng nói là tiền lãi nhà băng phải tăng lên gì đó , cộng các thứ thì số tiền nàng gửi qua mỗi lần phải thêm nữa mới đủ. An cũng đang rối rắm quá chừng. Giờ thấy bác Tư và Minh Hồng như vậy. An lại chỉ biết nhìn mà không giúp gì được cho họ. Giá mà cô có thể làm gì giúp Minh Hồng thì hay quá. Từ lúc về VN chân ướt chân ráo , bao nhiêu

khó khăn , gia đình bác Tư coi như là người thân duy nhất của nàng , buồn vui, tối lửa tắt đèn có nhau..... Vậy mà giờ họ có khó khăn, An lại không thể nào làm gì được....

- Hồng à , làm sao chị giúp Hồng giờ...Hay là chị có quen nhiều cty tài chính cho thuê , biết đâu họ sẽ cho em mượn tiền...

- Nhưng làm sao kịp hả chị An? Ngay mai là tới hạn casting rồi. Giấy tờ làm có nhanh nhất cũng không kịp nữa..chị cũng biết thủ tục cho mượn tiền cũng đâu dễ dàng gì...Họ phải xem gia đình em có tài sản gì hay không nữa....

A! Hay chị sẽ đi mượn tiền những người chị quen cho em. Chị nghĩ gom góp lại chắc là cũng đủ. Tích tiểu thành đại mà...

Bác Tư vội lau lau mắt nói :

- Ồ , con An tính vậy cũng được ..Vậy làm phiền con nhen An. Ôn của con giúp con Hồng , nhà Bác....

- Kìa bác Tư...bác nói nữa con giận cho coi...

Nói đoạn , An đứng lên đi vào bếp :

- Thôi bác với Hồng đừng buồn nữa. Chắc tối qua tới giờ , bác và Hồng chưa ăn gì hết đúng không ạ....? Vậy để con nấu chút gì mình ăn rồi đầu giờ chiều , con sẽ cùng bác hay Hồng gặp vài người bạn con quen xem sao...

An pha ly sữa ấm cho bác Tư và Hồng rồi quay lại vô bếp. Lúc bụng 2 tô mì thịt bò ra , An thấy mặt Hồng có vẻ gì đó là lạ :

- Chuyện gì vậy Hồng? Em đau ở đâu sao....nhìn chị dữ vậy?

Chị An...em...

- Có gì cứ nói với chị đi

- Chị An...hay ...hay chị làm người mẫu casting giúp em...

- Chị.....? - An mở to mắt nhìn Hồng không chớp - Em nói giỡn thôi phải không. Chị thế này sao làm người mẫu được? Chị có biết gì đâu

- Không có đâu chị An...chị được mà. Nãy giờ em nhìn chị , em thấy chị có cái thần thái rất riêng biệt , đài cát, sang trọng ; cử chỉ lại rất quý phái nhẹ nhàng. không phải ai cũng có được cái thần như vậy đâu a.

- Ôi , em nói.....chị tưởng mình là hoa khôi quá.... nhưng không được đâu, chị có được đào tạo gì đâu....

Chị An , chị hãy giúp em..... Nếu chị đi casting thay em. Em sẽ không phải bồi thường tiền phá vỡ hợp đồng.

An bối rối vì lời năn nỉ của Hồng và ánh mắt đầy hy vọng của bác Tư

- Nhưng chị sẽ không đậu casting đâu....vả lại cũng không đủ điều kiện để thi. Chị không cao như em....

- Người mẫu ảnh không cần cao lắm đâu chị, vì không cần walk trên sàn mà....Vớ lại đậu hay rớt là phụ thuộc vào hãng đối tác mà chị. Còn về tiêu chuẩn , chị dư sức luôn. Đi nha chị.....

An thở ra 1 tiếng :

- Ok....nếu như em thấy chị được thì cứ vậy đi. Chị nói trước là chị không biết gì cả....

Hồng cười rạng rỡ , cô nàng rướn người ôm chầm lấy An

- Ôi..ôi...em cảm ơn chị...cảm ơn chị nhiều...Chị thật tốt quá. Vậy em sẽ phone liền cho quản

lý Tân.

Khoảng nửa tiếng sau , quản lý của Hồng đến nhà An để xem cô có đủ tiêu chuẩn tối thiểu hay không? Khi An bước ra thìTân nhìn nàng 1 hồi rồi nói :

- Không cần phải kiếm đâu nữa..Cô có thể ký hợp đồng với cty người mẫu chúng tôi không?
- Thật tình thì tôi không có ý trở thành người mẫu. Tôi chỉ muốn giúp Minh Hồng mà thôi. Nhưng anh có chắc là tôi làm được không? - An hơi nghi ngờ... - Chắc phải phiền anh chỉ giúp tôi phải làm gì? hay như thế nào...

Thế là từ đó cho tới tối , An được "may mắn " học 1 khóa cấp tốc về tạo dáng và trình diễn miễn phí...

Thế là vì giúp Hồng , sáng nay , An phải gọi điện đến cty xin nghỉ vì lý do bị cảm lạnh. Nàng cùng Tân đến nơi casting. An thật không bao giờ ngờ là casting mà họ cũng yêu cầu nhiều thứ như vậy...y như đi thi : phải bốc số thứ tự , rồi bốc đề tài mình sẽ casting - An bốc trúng ngay đề giới thiệu bộ nữ trang "mùa hè rực rỡ " - rồi nàng phải vào làm make up và chọn trang phục bikini biển để diễn làm sao nổi bật bộ trang sức lấp lánh vàng và ngọc trai. Trong lúc ngồi đợi make up và phục trang, An mới hiểu vì sao hãng này chỉ cho có 10 cty người mẫu trúng thầu để dành suất casting. Họ yêu cầu cao quá...cũng giống như sản phẩm của họ. Có lần, An đi xem thử nữ trang của L'amour bày bán.... wow....đắt kinh luôn. Ngồi đợi gần tới chiều thì tới phiên nàng. Phải nói dữ lắm người ta mới chịu cho nàng thêm cái khăn voan quấn ngang eo. Sao lúc đi biển , nàng không thấy ngại...mà tự nhiên nàng thấy trông trái trên thân hình khi phải diễn hay đi trước mặt ban giám khảo.

Nàng được dặn dò:

- Cô có 2 phút để tạo dáng và phải làm sao làm toát lên vẻ đẹp và quyến rũ của sản phẩm. Sẽ có ban giám khảo ngồi dưới nhận xét chấm điểm. Cô cứ tự nhiên trình diễn như trên sàn cat walk...

An thầm kêu trời trong bụng. Nàng có đời nào bước trên sàn cat walk bao giờ mà tự nhiên với không. Thôi thì cứ nhắm mắt liều 1 phen vậy. An bước vào phòng tối rồi có 1 ánh sáng chiếu về phía sân khấu nàng đang đứng. Nhạc trỗi lên. An nhắm mắt nói với mình "thôi thì 1 liều 3, 7 cũng liều. Đã hứa giúp Hồng rồi thì đâu thể bỏ cuộc rút lui ".....Sau 2 phút , An hoàn thành màn trình diễn của mình. Đèn sân khấu chợt tắt thay vào đó là đèn phòng được bật lên và tiếng vỗ tay tán thưởng :

- Cô chính là người chúng tôi cần tìm...Cô tên là Tống Vũ Khiết An?

- Vâng, thưa ông.... - An vừa trả lời vừa nheo nheo mắt vì chưa quen với ánh sáng đèn phòng.....Nhưng rồi , An bỗng cứng đờ không nhúc nhích được chút nào.....Mặt An gần như tái xanh. Nàng có bị hoa mắt không?....sao ...sao...."ông tổng " của nàng đang ngồi ở ghế giám khảo thế kia..... Vừa lúc đó , có 1 người đàn ông lại gần cô :

- Tôi không thấy hồ sơ đầy đủ của cô , chỉ có giấy giới thiệu tên cô từ cty người mẫu Ánh Dương. Cô không ghi ở khung việc làm hiện tại...Cô có làm người mẫu hay đi làm ở đâu chưa? Nếu chưa, chúng tôi muốn cô làm người mẫu cũng như là người đại diện và phát ngôn của hãng chúng tôi. Chúng tôi sẽ ký với cô hợp đồng full time.

An ngất ngư còn chưa biết trả lời sao.... Vì khi nãy đến đây , cô chỉ điền đơn vài dòng qua loa vì cô có nghĩ là mình đâu đâu. Mà nhất là giờ đứng trước mặt sếp của nàng mà dám trả lời là "chưa đi làm ở đâu " thì....có mà tiêu đời. Người đàn ông đó lại hỏi :

- Cô có thể theo chúng tôi vào ký hợp đồng? Cô có người đại diện chứ?

- Cô ấy là trợ lý của tôi

Không ngược nhìn nhưng An cũng biết là giọng ai đang nói. Huy lạnh lùng chỉ nói vậy rồi đẩy ghế đứng lên bỏ ra tới cửa , anh lướt nhìn nàng rồi quay lại nói :

- Cô ấy là thư ký của tôi. Hãy tuyển người khác, cô ấy không thể làm người mẫu cho các anh được.

Bình Huy dợm bước chân ra thì có tiếng gọi :

- Huy , chúng ta cần nói chuyện. Cô Khiết An, cô có phiền không nếu chúng tôi xin được trao đổi 1 chút với nhau. Tôi sẽ kêu người dẫn cô đến phòng chờ....

An cố nhoẻn miệng cười rồi rút lui ra ngoài đóng cửa lại. Trong phòng là bầu không khí khá căng thẳng , giọng Huy dứt khoát lạnh lùng :

- Cô ấy không thể làm người mẫu cho hãng nữ trang L'amour

- Vì sao? - giọng người đàn ông đó hỏi

- Mẫn! Cô ấy không phải là người mẫu...thậm chí là người mẫu không chuyên cũng không phải. Cô ấy sẽ không thể làm được...

- Huy ! Chúng ta không cần người mẫu. Chúng ta chỉ cần người có khả năng. Và anh biết là cô ấy có tố chất để làm điều đó. Vậy sao anh từ chối?

- Tôi nói lại là tôi không đồng ý. Thế thôi ! Không lý do gì hết. Hãy kiếm người khác.

- Anh biết là không ai có thể làm tốt hơn cô ấy. Tôi biết cô ấy là trợ lý của anh. Chúng ta có thể chỉ để cô ấy làm người mẫu đại diện part time trong những sự kiện lớn và lên hình ảnh cho cty mà thôi.

- Dù anh nói gì Mẫn , tôi cũng không bằng lòng - Huy chột nôi cáu....

Mẫn nhú mắt nhìn Huy như vừa phát hiện ra điều gì.... Cái nhìn của Mẫn khiến Huy quay mặt đi nơi khác :

- Ok...hình như tôi đã hiểu là vì sao rồi...Hồng nhan động trắc ản anh hùng...Nhưng Huy, chúng ta đang làm kinh doanh và dù anh là 1 trong những cô đồng lớn của nữ trang L'amour. Anh vẫn không thể phủ quyết cô ấy. Lá phiếu của anh chỉ là tối thiểu 1-6 mà thôi.

Huy bực tức trả lời :

- Tôi không thể đồng ý. Cô ấy không thể nào hoàn thành tốt vai trò người mẫu

- Hay là anh sợ vụt mất cô ấy hay là sợ phải ghen với những gã đàn ông xung quanh cô ấy -

Mẫn phát cáu kinh vì tính bướng bỉnh rất vô lý của Huy

Nãy giờ các bậc "bô lão " trong ban quản trị không lên tiếng nào cả. Nhưng khi thấy tình hình có vẻ căng thẳng:

- Huy , cậu phải thừa nhận là Khiết An rất phù hợp làm đại diện cho sản phẩm của L'amour. Cậu phải nghĩ đến con đường thăng tiến của cô ấy nếu cậu..... thích....

Huy quay quắt lại nhìn bậc "bô lão " với cái nhú mày :

- Excuse me.... but what did you say?

- À , ...ý tôi là....nếu cô ấy là nhân viên của cậu....cậu là chủ của cô ấy phải tạo điều kiện cho

cô ấy tỏa sáng tài năng của mình ...Một tài năng mà thậm chí cô ấy vẫn chưa tự khám phá ra được....

Không ai biết Huy đang nghĩ gì , anh bỏ đi với vẻ mặt kín bưng không cảm xúc :

- Xem như tôi không có ý kiến gì.

Huy đóng sầm cửa lại. Mọi người trong phòng nhìn nhau vì đây là lần đầu tiên , Huy có vẻ mất tự chủ như vậy. Huy đi ngang qua phòng chờ, thì vẫn thấy An ngồi đó với vẻ mặt đăm chiêu lắm , đến nỗi nàng không biết chàng đến gần

- Chúc mừng cô. Một màn trình diễn thật gọi cảm. - Huy dọn bước đi thì - À, phải - Anh vỗ tay lên trán - Hình như tôi thấy cô đã khoẻ lại rồi, hết cảm lạnh rồi thì phải. Thế mà mọi người trong cty còn tính đến thăm cô...nhất là Hùng Nam và những kẻ hâm mộ cô....

An ngượng ngùng vì những lời Huy nói, nàng chỉ biết cúi mặt xiết tấm khăn voan mỏng choàng qua người buồn rầu. Huy bước đi nhưng nghĩ sao rồi lại quay lại nhìn nàng bằng 1 cặp mắt đầy lửa :

- Cô sexy lắm. Cô rất biết cách phô diễn và tận dụng hết ưu điểm của mình

An ngượng chín người vì câu nhận xét đó của Huy. An đâu ngờ sự thể lại ra thế này. Nàng chỉ muốn giúp người mà Huy thì lại không cho nàng 1 cơ hội để giải thích. Chàng thật bất công với nàng....An bỗng thấy tức giận....chàng là ai mà có thể nói những lời đó với nàng chứ....nàng đi casting thì đã sao...biết bao người làm 2 jobs 1 lúc.....Chàng quá độc tài mà....Thế là An quyết định trở thành người mẫu độc quyền cho hãng nữ trang danh tiếng L'amour. Nàng nhận lời vì không thể từ chối và vì...An muốn làm cho bỏ ghét....

Kể từ lúc đó , danh sách người hâm mộ lại có thêm Mẫn và chàng người mẫu đồng nghiệp với nàng: Hoàng Long. An vui mừng vì khám phá ra được 1 thế giới hoàn toàn mới lạ.....nhưng nàng lại ghen ngào vì cách Huy đối xử với nàng....

Trời thành phố như chuyển mình với những cơn gió xuân se se lạnh báo hiệu 1 cái Tết nữa lại gần kề . Thời gian này, An bận túi bụi . Công việc cuối năm phải tổng kết và cả những buổi chụp hình làm mẫu . Hình ảnh quý phái và sang trọng của nàng hầu như xuất hiện khắp các mặt báo . An gần như trở thành người nổi tiếng nhưng kèm theo đó là báo chí nói về chuyện tình giữa nàng và người mẫu Hoàng Long. An không thể nào ngờ là làm người nổi tiếng lại mệt như vậy. Những tin tức không đúng về An không làm nàng lo lắng , nhưng sao An lại rất lo ngại bị “một người “ hiểu nhầm.

An đã quen tự lập từ khá lâu, thế nên nàng chỉ băn khoăn sợ bị ai đó tổn thương hay có cái nhìn khác về nàng. An thật không ngờ là khi yêu , người ta có thể vì nhau và nghĩ cho nhau đến như vậy. An muốn gặp Bình Huy, muốn nói với chàng nhiều lắm, muốn biết chàng nghĩ về nàng thế nào Nhưng An không dám. Nàng có cái ngại ngùng, cái kiêu hãnh của 1 người con gái. Với lại, dạo này nàng có thấy Huy là mấy đâu. Mang tiếng là thư ký riêng của chàng nhưng nàng thấy ... dường như Huy đang lẩn tránh mình. Hay chàng không thiện cảm với nghề người mẫu ?

Trong khi câu hỏi xoay vòng trong đầu An, thì tại 1 cao ốc ngoài Hà Nội, cũng bao nhiêu ý nghĩ xoay vần tâm trí của Bình Huy. Chàng đã cố cường lại nàng bằng cách chạy ra đây, nhưng

hình ảnh nàng trên tạp chí và cả trong tâm trí chàng không thể nào tẩy xoá. Huy đã từng nguyên rửa mình trăm ngàn lần là anh đầu thiếu đàn bà, sao chỉ bởi 1 người có thể chi phối mọi suy nghĩ của mình. Nhiều lúc, anh muốn gặp nàng để hỏi cho ra lý những gì báo viết có đúng không? Nhưng rồi lại bị khựng lại ...có bao giờ anh như thế này đâu? Và anh là ai mà nàng phải “báo cáo” cho anh nghe chứ. Anh chỉ có quyền với nàng trong công việc mà thôi ... nhưng hình như là Huy ghenđúng như những gì mà Mẫn nóichẳng lẽ nào, anh ghen với những người đàn ông vây quanh An.

Kể từ lúc nàng trở thành người mẫu, anh chưa từng 1 lần hỏi thăm đến công việc của nàng, hay xem nàng chụp hình mẫu ra sao cho dù anh là 1 cổ đông lớn trong cty. Huy cố bảo vệ mình khỏi sức quyến rũ đến chết người của An. Anh nhớ đến cái dáng mảnh mai gợi cảm, cái chau mày mỗi khi nàng gặp chuyện gì đó không hiểu, cái khoe miệng cười quyến rũ như trái cấm trong vườn. Huy nhớ từng dáng đi thanh thoát kiêu sa hay sự nghiêm nghị khi nàng chống đối lại anh. Anh nhớ tất cả về nàngBình Huy ngã người ra ghế nhắm nghiền mắt ...bất giác, chàng choàng tỉnh vợ vội chiếc áo vest bước nhanh ra cửa.

Tại studio chụp hình của cty L’amour, Hoàng Long đang ngồi tán gẫu cùng các người mẫu nam:

- Anh Long, đợt này trúng được con cá mập quá – tiếng Minh vang lên
- Ừ thì cũng may. Làm việc với Khiết An thích lắm- mắt Long mơ màng
- Thích có đến như báo chí đưa tin không ? Anh Long có “thử” nàng chưa vậy? – giọng Minh bồn chồn
- Hahaha ...Hoàng Long này thế nào, trong giới mẫu ai chả rõ
- Yeah, anh Long thì số đào hoa phải biết. Có em mẫu nào sa vào vòng tay anh chụp hình rồi lại không sa vào giường anh Long luôn đâu. Vậy vụ này thế nào hả anh Long?
- Mà nghĩ sao? Có gái đẹp nào lại từ chối gã đẹp trai và ga lăng như tao không ? – Long nheo nheo mắt nói
- Vậy làanh với Khiết An ...là thiệt hả ? – Minh không giấu nổi sự thất vọng
- Thì chứ sao ... An làm gì thoát khỏi ...Có cần tao kể cho nghe không?
- Anh có đáng là đàn ông không?

Cả nhóm giật mình quay lại tái cả mặt khi trông thấy Bình Huy đứng sừng sững ở ngoài. Ai chứ Bình Huy thì ai cũng sợ. Chỉ nội cái dáng cao lớn che tầm nhìn người và khuôn mặt không biết đến nụ cười là gì cũng đủ cho cả nhóm phải e dè, hướng hồ chỉ làchức vụ cổ đông lớn trong ban quản trị . Lo mơ thì có mà bị đuổi chỉ vì 1 lời của chàng.

Huy đứng đĩnh đi lại nhìn xoáy vào mắt Long cùng với bàn tay sắt đặt trên vai Long :

- Tôi không cần biết giữa anh và cô Khiết An là thế nào. Nhưng tôi nghĩ với phép lịch sự, đàn ông chúng ta đâu thể đề cập đến nữ đồng nghiệp sau lưng họ, có phải không anh Hoàng Long?

Long khúm rúm, nhăn nhó

- À tôi ...

- Tôi chỉ nhắc anh thế thôi. Chuyện tình cảm nên kín đáo 1 chút....nhất lànhất là có ảnh hưởng đến uy tín của thương hiệu. Vì cả anh và cô Khiết An đều tạo ra được hình ảnh rất tốt

cho cty, thế nêntôi không muốn anh có sự trục trặc hay khó khăn nào ..- Huy khẽ bóp vào vai khiến Long nhăn mặt – phải bị cho thôi việc. Tiền chỉ vào túi của kẻ nào khôn ngoan. Anh hiểu chứ

Huy nheo mắt nhìn Long rồi quay lưng bỏ đi. Ra tới cửa, anh nhận ra cái dáng quen thuộc và giọng cười trong trẻo như thanh âm buổi sớm mai. Anh nhìn nàng đang tiến vào cùng với David, thợ chụp hình, và Mẫn. Cả hai ngạc nhiên khi nhìn thấy anh.

Mẫn lên tiếng:

- Huy! Sao lại ở đây ...chẳng phải cậu đang ở Hà Nội sao?

Huy chỉ quay nhìn Mẫn ...

- À, hôm nay đặc biệt đây. cô đồng lớn của cty đi khảo sát công việc ...

Huy không nói gì mà chỉ quay ra nhìn An . An ngược mặt bướng bỉnh nhìn đáp trả lại Huy rồi nói với David mà không nhìn:

- Mình vào làm việc thôi

An lướt qua Huy thì khựng lại vì cái nắm tay như gọng sắt của chàng. Thấy vậy, David và Mẫn bỏ đi vào trong trước.

- Hôm nay nghỉ đi. Đi về với tôi

- Tôi không đi đâu cả nếu chưa chụp hình xong, Và lại hôm nay tôi đã xin nghỉ 1 ngày phép, thừa TGD. Tôi không thể nói đến là đến, đi là đi ...tôi có nguyên tắc của mình.

An nói 1 hơi vì nàng cảm thấy bức vì cái cách chuyên quyền độc đoán của chàng. Nàng nhìn Huy bướng bỉnh rồi gằn cánh tay ra khỏi tay của chàng bước vào trong

- Kể cả khi người ta nói gì về mình cũng mặc ...

An quay lại nhìn Huy, Huy nói tiếp:

- Nguyên tắc của cô là vậy sao ?

An khẽ cắn môi nói cứng:

- Tôi không thể cản lại lời của báo chí hay ai khác cả ...

- Kể cả họ đề cập đến việc riêng tư của cô ...truyền miệng cho nhau nghe

An thoáng đỏ mặt rồi lại bướng bỉnh trả lời:

- Nếu thế thì đã sao? Tôi cũng phải trình báo cho ông sao thừa TGD ?

- Quả đúng vậy Thì xin ..chúc mừng cô . Hoàng Long và cô trông thật xứng đôi.

Nói rồi, Huy bước đi chẳng chút ngại ngùng ... Tiếng giày anh nên xuống nền gạch như tiếng búa đóng vào trái tim An. Nhắm nghiền chặt lại để nước mắt không khỏi rơi, An bần thần tựa lưng vào cửa ...Chàng tin những điều người ta nói sao ? Chàng không hiểu là An yêu chàng nhiều như thế nào sao? Làm sao An có thể thừa nhận với chàng điều đó trong khi chàng lại độc đoán như thế này.

Chàng và An dường như ngày một xa nhau hơn. Mọi người trong cty kháo với nhau là dạo này TGD Bình Huy khó chịu hơn và cả dễ nổi giận hơn.

Diễn hình là sáng nay, khi An bước vào cty thì đã có 1 cô gái chờ nàng ở đại sảnh

-Thư ký An, cô Khiết An ...

An quay lại nhìn người con gái như dò hỏi. cô ta mặc bộ đồ đồng phục của cty .

- Cô An, tôi không dám phiền cô lâu, nhưng xin cô hãy giúp tôi ...

An nhẹ nhàng cười hiền rồi đề nghị mời cô ngồi. Khi vừa yên vị , cô gái vội nói như sợ không có cơ hội:

- Cô An, tôi là Huỳnh Như. Tôi làm ở bộ phận giao dịch. Xin cô hãy giúp anh trai tôi . Anh ấy làm việc ở bộ phận phụ trách an ninh đặc biệt. Anh ấy không phải cố tình đâu ...nhưng anh ấy đã bị TGD cho nghỉ việc hôm qua .

An chợt nhớ là hôm qua nàng không có đi làm nhưng cũng “đụng độ” với Bình Huy vào lúc sáng. Khi nghe xong câu chuyện, An trở về phòng mình mà suy nghĩ vì sao chàng lại có thể đối xử lạnh lùng như vậy .

Vừa bước vào tới cửa thì chị Ngọc đã lên tiếng:

- An! Hôm qua An mà đi làm sẽ thấy bão tố phong ba che khắp ở đây luôn . TGD không hiểu sao mà tức giận đến nổi thẳng tay đuổi hết 1 người ở khâu an ninh đặc biệt . Nghe đâu, người này làm việc cũng hiệu quả lắmtrừ ngày hôm qua ...

- Chị cũng thấy TGD xử như vậy là quá lạnh lùng. Thế sao không ai lên tiếng ạ ...

- Ông ấy hàm hàm sát khí. Mặt như sẵn sàng tuyên chiến bất kỳ ai, chả ai dám lại gần cả luôn. Hồng hiểu có chuyện gì mà lại thế. Mọi người còn tưởng là tránh bão được vài ngày, ai ngờ hôm qua bão đã tới rồi

An bức lắm, sao chàng lại “giận cá chém thớt” thế kia. Hôm qua, An không chịu về với chàng, thế là chẳng lẽ ...TGD gì mà kỳ. Bộ ý mình quyền cao rồi làm gì cũng được sao ? Nếu đúng quả vậy, chàng không còn là chàng như 8 năm trước nữa rồi. Chàng thay đổi rồi sao?....An đi thẳng vào phòng TGD mà nhớ đến khuôn mặt đầm đìa nước mắt của Huỳnh Như

“Cô An, xin cô hãy giúp 2 anh em tôi. Mẹ chúng tôi nằm viện nên anh ấy khá căng thẳng và chúng tôi cần có tiền để lo cho mẹ “.

An gõ tay gõ cửa:

- Mời vào

An thoáng rung mình vì cảm giác lạnh lùng từ giọng nói ấy.

- Tôi đến để trình diện với TGD là đi làm lại

- Rất vui vì cô đã cho tôi biết

Huy ngưng đọc bảng báo cáo, chỉ nhìn cô. Cái nhìn của chàng khiến An thấy bất an khó hiểu. Cái nhìn của lửa như muốn thiêu cháy tất cả ở gần, nhưng lại ẩn chứa điều gì đó mơ hồ An không sao hiểu nổi.

Lúc trước khi vào thì An mạnh mẽ bao nhiêu thì giờ đây An lại lúng túng không biết phải nói chuyện của anh em Huỳnh Như thế nào. Nàng cứ ngập ngừng mãi...còn chàng thì như đang thi xem ai chịu thua sẽ lên tiếng trước.

Cuối cùng thì An đã thua:

- Tôi, ..tôi có chuyện muốn nóivề Huỳnh Nhân ... người mà TGD đã đuổi hôm qua ...

Huy đứng lên bước hẳn ra phía trước rồi ngồi xuống mép bàn. Đôi chân dài vươn ra gác vào nhau ở mắt cá, hai tay khoanh trước ngực nhìn An đang nói

- Miệng con người đúng là truyền khẩu nhanh thật. Hôm qua cô không đi làm mà hôm nay đã có đầy đủ thông tin. Cô có ý kiến gì sao?
 - Tôi...tôi chỉ thấy là ...TGD có thể nào cho anh ta thêm 1 cơ hội. Thật tình anh ấy không muốn như vậy đâu. Chẳng lẽ ông lại đuổi anh ấy vì lý do anh ấy bỏ ra ngoài hút thuốc ...
 - Cô có biết là Huỳnh Nhân làm việc ở khâu nào không?
 - Khâu an ninh đặc biệt...
 - Đúng, bộ phận của anh ta không thể nào lơ là được. Bởi vì nó là an ninh của cả đầu não cty nơi mà cất giữ văn kiện, hồ sơ, sơ đồ cũng như camera những văn phòng đặc biệt. Thế mà anh ta bỏ ra ngoài ...hút thuốc
 - Tôi hiểu mối lo ngại của ông. Nhưng ông cũng nên nhìn vào mặt tốt của anh ấy. Anh ấy trước nay chưa từng bao giờ như vậy, chẳng qua là do anh ấy quá căng thẳng vì phải thức đêm lo cho mẹ đang ở bệnh viện nên anh ấy cần hút thuốc để có thể tỉnh táo mà làm việc
 - Cô có vẻ hiểu anh ta quá
- An ngắc ngứ với câu hỏi của Huy
- Cô hiểu hết mọi người đàn ông có phải không?
 - Tôi chỉ hiểu họ khi họ nói với tôi những gì họ nghĩ...
 - Vậy sao? Vậy cô đến đây là muốn thế nào cho anh ta?
 - Tôi chỉ hi vọng ông nên rộng lượng mà bỏ qua cho anh ấy ...anh ấy cần việc làm để lo cho mẹ già....và ...
 - Tôi không rộng lượng à – Huy cắt ngang câu nói của An
 - Tôi ...tôi không có ý như thế thừa TGD. Ý tôi là..có thể nào, ông cho anh ấy 1 cơ hội ...- Giọng An nài nỉ nhỏ nhỏ
 - Cô xin cho anh ta à? Anh ta thật vinh dự. Tôi chỉ có 1 thắc mắc hiếu kỳ muốn biết là tại sao cô quan tâm đến việc như vậy ...
 - Tôi không muốn ông đuổi 1 người có tài như anh ta ... vả lại, tôi không muốn mọi người nhìn ông với 1 cặp mắt ái ngại như hiện nay

Huy khẽ nhướn mày như vừa phát hiện ra điều gì đó. Chàng đứng lên chậm rãi bước về phía An.

- Cô quan tâm mọi người nhận xét về tôi ?
- An nhìn Huy lúng túng vừa cố tìm câu trả lời, vừa bước lùi ra sau:
- Ý của tôi ...ý tôi là ...à, tôi
- An không có cơ hội nói hết được nữa, khi mà Huy ôm lấy khuôn mặt nàng hôn nàng như trấn áp. Môi anh ngấu nghiến hôn trọn vành môi mọng nhỏ của An.
- An chói với, lung túng ... và bàng hoàng. Đầu óc nàng không sao hoạt động nổimọi thứ quay cuồng An bắt mình trấn tĩnh ...phải trấn tĩnh ..phải làm gì đó phản kháng chàng ... phải trấn tĩnhthì Huy buông nhẹ nàng ra :
- Anh ta sẽ được trở lại làm việc, chỉ có điều ...

Dù An chưa hoàn hồn lại hết nhưng khi nghe Huy nói điều đó, nàng vui như trẻ được quà. Cuối cùng thì An cũng thuyết phục được “cái ông mặt sắt” này. Nàng đỏ mặt vì cái nhìn của Huy, rồi lí nhí nói :

- Cám ...cám ơn TGD. Tôi tin là điều ông mong muốn anh ta sẽ không lơ là công việc là điều anh ấy sẽ làm được .

- Tôi không nói là ở anh tamà tôi nói là ở người đã xin cho anh ta

Huy chống hai tay vào tường khoá An ở bên trong ...

An sững sờ nhìn Huy:

- Ồ... tôi ...tôi không hiểu ...ý của ông là ...

- Anh ta chỉ sẽ trở lại làm việc với khi cô chấp nhận thực hiện 3 điều từ tôi

- Tôi? ...sao có thểkhông thể nào ...

- Vậy thìtôi rất tiếc ...mọi việc trao đổi đều phải có cái giá của nóNếu cô đã chấp nhận lên tiếng cho anh ta thì cô cũng phải sẵn sàng đương đầu với cái giá của việc này ... chẳng lẽ em không hiểu ...

Huy cúi xuống nhìn sâu vào mắt An. An vùng ra thoát khỏi vòng tay Huy rồi bỏ chạy khỏi phòng chàng. Nàng còn nghe đâu đó tiếng vọng:

- Hãy nói Huỳnh Nhân chuẩn bị đi làm lại

Cả ngày hôm đó, chàng và nàng không hề nhìn thấy nhau lần nào nữa. Chiều đến, An không thể làm việc gì nên hỏi thăm rồi vào thăm mẹ của Huỳnh Như.

Khi ra về, An không khỏi thương cảm khi nhìn thấy anh em Nhân và Như vui mừng thế nào khi thấy nàng đến. Họ tưởng như chắc rằng thư ký riêng của TGD đến là sẽ đem lại tin tốt lành cho gia đình họ. Thậm chí cả người mẹ già đang nằm trên giường bệnh cũng nắm tay An rồi rít cảm ơn. Nàng làm sao có thể cắt đứt nguồn hy vọng vui vẻ của mẹ con họ cho được . An chỉ ở chơi 1 lát rồi xin phép cáo lui.

Bước chân ra về, An bối rối, đầu óc mông mị về những chuyện xảy ra: nét mặt hân hoan của mẹ con Huỳnh Như, lời cảm ơn chân thành của Nhân và Như, và rồi cả cái hôn đầy cường bức ...mà dư vị của nó vẫn còn đọng lại trên vành môi An. Bất giác An đưa tay lên sờ vào môi mình, mặt khẽ ngượng vì nhớ lại. Nàng ghét chàngghét chàng ...ghét cái cách chàng áp đảo nàng trong mọi việc....ghét cái tính chuyên quyền năng mưa bất chợtnàng ghétghét chàng.

An như muốn kêu trời vì nàng không biết sắp tới Huy sẽ thế nào nữa đây. Từ cái hôm, nàng bị “ép hôn” tới giờHuy vẫn không có “động tĩnh” gì . Nhân đã được đi làm lại, điều đó có nghĩa là An phải làm 3 điều như lời Huy nói. Nhưng tới giờvẫn hổng thấy gì. An như căng ra vì chờ đợi cái ông trời con lúc nắng lúc mưa ấy. Có khi An tự nói với mình rằng: chắc là Huy chỉ giỡn thôi hay là Huy đã quên rồinhưng mà giỡn thế nào được, quên thế nào được khi mà Bình Huy bắt đầu thực hiện những gì chàng đã nói

Chiều nay khi tan sở, An vội vã đi ra thang máy vì tối nay nàng là người mẫu đại diện cho nữ trang L'amour tại buổi từ thiện gây quỹ cho trẻ mồ côi. Nàng hy vọng là mọi chuyện sẽ tốt đẹp, vì như vậy những em bé ở trại Mùa Xuân sẽ có thêm những mái nhà nương tựa mới. Còn đang suy nghĩ khẽ cười hạnh phúc vì ý nghĩ đó thì cửa thang máy mở ra, tiếng “tin” quen thuộc báo hiệu thang máy lên đến giúp An tỉnh người cất bước vào trong.

An xóc lại chiếc túi đeo trên vai, ngẩn đầu lên thì chân An không sao cất bước đi nổi...

Trong thang máy bây giờ chỉ có mỗi mình Huy đang đứng khoanh tay khẽ tựa người.

Bất giác, An co chân rút lui lùi lại. An không đủ tự tin để vào thang máy khi mà chỉ có Huy và mình. Nàng tính quay lui bỏ đi thì ...thấy Huy khẽ bước tới, lấy tay che cửa thang máy chờ nàng bước vào. Hai người cứ thế nhìn nhau hết cả phút, Huy vẫn giơ tay che cửa, mắt hơi chau lại nhìn An

- Tay tôi sắp rụng xuống rồi.

- À, tôi chợt nhớ ra là mình để quên 1 thứ trong văn phòng. Ông cứ dùng thang máy trước.

Nói rồi, An nhanh chân quay vào trong như chạy. Vừa đi, An vừa vỗ vỗ ngực “hú hồn, hú hồn”. An ngồi trong phòng 1 chút rồi khi chắc là mình đã an toàn, nàng mới chậm rãi đi ra. Thật là....ở gần ”ông trời” này riết rồi phản xạ tự vệ của An cũng cao thêm mấy bậc. An tự thầm khen mình sao mà thông minh thếchứ nếu không thì chẳng biết thế nào. Nàng khẽ cắn cắn bờ môi xinh rồi ngậm ngậm môi lại như cố tìm xem còn chút dư vị nào đó nữa không. Thoáng đỏ mặt, An đưa tay bấm nút thang máy.

Tiếng “tin” quen thuộc vang lên. Lần này, An đứng như trời trồng khi nhìn cánh cửa mở ra:

- Hy vọng là lần này cô sẽ không để quên món đồ nào cả. Cô lấy đồ trong phòng nhanh hơn tôi tưởng nhiều 😊

Huy vừa nói vừa khẽ gật gật đầu ra chiều rất hiểu và nhìn An. An lúc này đang vận dụng hết cả bộ não để tìm xem phải thế nào đây....hic hic ... 🤔 bình thường toàn tự nhận mình thông minh..thế mà ..giờ lại không nghĩ được gì hết.

- Nếu còn đứng đó suy nghĩ thì tôi buộc lòng phải giúp cô vào thang máy đó

Chỉ một câu nói đó thôi mà có sức ảnh hưởng ghê gớm. Trấn tĩnh, An hít 1 hơi thật sâu rồi ngẩng mặt kiêu hãnh bước vào. Vừa đi ngang qua Huy, chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nàohay tại hồi hộp quá mà An khẽ mất thăng bằng trên đôi giày cao gót rồi quy té...đứng ngay vào người sếp Tổng.

Nàng chỉ kịp “á” lên 1 tiếng thì

- Don't worry! I got you, baby 😊😊

An chưa bao giờ thấy quê như vậy luôn. Cái đôi giày đúng là bán đứng nàng mà. Còn đang khẽ vịn vào người sếp để đứng vững lại, An đã nghe tiếng nói rất khẽ trong tai mình

- Thêm 1 lần, em ngã vào tôi nhé. Là em tự nguyện, ồ không, tự ngã đấy nhé. Không được nổi giận với tôi đâu.

😊Oh Gosh! An chỉ muốn kiếm đường chui trốn mất thôi. Không hiểu sao đứng trước người này là bao nhiêu tự tin chạy đi đâu mất. Cái đôi giày này đã là lần thứ hai rồi đây...ngã đâu không ngã...lại nhằm ngay sếp Tổng mà ngãđể cho “người ta” có cớ nói thế này đây. An khẽ đẩy nhẹ Huy ra rồi đứng tách ra hẳn chàng....Cả thang máy lại chìm vào sự tĩnh lặng vốn có, chỉ có mùi hương thơm nhẹ của An và mùi Armani mạnh mẽ quyến vào nhau trong gian phòng nhỏ thang máy.... mặc cho cả 2 người đang đứng hờ hững xa xa nhau....

Buổi tối,

Tại khách sạn 5 sao giữa lòng thành phố, 1 cuộc đấu giá các sản phẩm của các doanh nghiệp sắp diễn ra để gây quỹ từ thiện hằng năm. Sau khi được Mẫn dẫn dò, công việc của An sẽ là bước ra trình diễn với bộ nữ trang đặc biệt bằng ruby và vàng trắng. Đây là thiết kế riêng của hãng nữ trang L'amour dành cho cuộc đấu giá. Và nó cũng trở thành tâm điểm của đêm nay bởi vẻ đẹp quý phái và duy nhất chỉ có 1 do chính chuyên gia thiết kế mẫu của L'amour bên Pháp vẽ kiểu. Chính cái hiếm quý của nó mà trọng trách của An càng thêm nặng hơn khi phải trình diễn và biểu cảm với nguyên bộ ruby.

Mẫn dặn An rằng khi nào đã đạt được mức giá thì chính An sẽ đại diện cty trao lại cho người chủ mới của nó. An vốn không quan tâm đến nữ trang...nhưng vẫn phải trầm trồ vì vẻ đẹp lộng lẫy sáng ngời của nó. Nó đáng cả 1 gia tài kia mà...

Sau khi trình diễn, An giới thiệu:

- Bộ sưu tập ruby này có ý nghĩa là “hạnh phúc viên mãn”. Đó là lời chúc may mắn được kết tinh từ những hạt ruby hoàn hảo nhất và được chú trọng đến từng đường nét kiểu dáng. Một lời chúc cho 1 mùa năm mới, một xuân mới và 1 khởi đầu mới thật hạnh phúc viên mãn.

Khán phòng trầm trồ vì vẻ đẹp của bộ nữ trang, nhưng cũng không ít người phải buột miệng “Ruby có đẹp thì đẹp nhưng phải đi với giai nhân thế này mới là xứng đáng toàn vẹn” ...

Cuộc đấu giá diễn ra sôi nổi vì ai cũng muốn có về cái gia tài may mắn ấy...và muốn được chính tay cô người mẫu quyến rũ của L'amour trao cho mình. Giá mỗi lúc được nâng lên...nâng lên ...An đứng trên sân khấu vì ánh đèn chói rọi nên nàng không thấy gìtrong lòng An pháp khởi mừng vì rồi chắc các em mồ côi sẽ có 1 cái tết sung túc.

- 200 triệu lần 1200 triệu lần 2200 triệu lần

- 500 triệu – Cả khán phòng “ồ” to 1 tiếng ...Họ bảo nhau ai là người đưa giá cao như vậy

Đứng trên sân khấu, An cũng không khỏi tò mò ngạc nhiên. Nàng nghĩ “đúng là nhiều người giàu thật. Nhưng ít ra vị khách này cũng đã biết xài tiền đúng chỗ. Một cuộc giao dịch tuyệt vời. Họ rất có con mắt sành điệu nhìn nữ trang, vì thật sự đây là bộ Ruby rất rất đẹp. An phải nói là rất thích nó. Bên cạnh đó, người mua có được nó lại vừa giúp được trẻ em mồ côi...” Nghĩ vậy mà An mong được trao lại món quà “hạnh phúc viên mãn” này cho người có lòng nhân ái. An nhìn thấy người thư ký đi về phía người chủ trì cuộc đấu thầu nói gì đó.

Ông ta khẽ liếc nhìn nàng rồi hắng giọng nói:

- Người đấu giá thắng là vị khách mang số 109. Vì lý do bảo đảm quyền riêng tư nên những vị thắng các lượt đấu giá sẽ được giữ bí mật họ và tên. Và vị khách số 109 là người cuối cùng thắng lượt đấu giá là bộ nữ trang ruby với số tiền là 500 triệu. Nhưng có 1 điều đặc biệt thú vị là, người thắng giải sẽ không lên nhận

- Ồ, sao thếsao vậy – Cả khán phòng bỗng rộn lên thắc mắc.

Ông chủ trì phải lên tiếng nói tiếp:

- Xin quý vị giữ trật tự. Toàn bộ số nữ trang này sẽ để gửi tặng cho 1 cô gái có tên là Tống Vũ Khiết An. Đó chính là cô người mẫu của hãng L'amour....do đó, xin chúc mừng cô Khiết An và cô không cần phải tháo bộ nữ trang này ra. Nó thuộc về cô. Một lần nữa xin chúc mừng cô

Cả khán phòng xầm xì rồi cùng nhau vỗ tay tán thưởng:

- Wow, thật không ngờ...đại gia nào lại chơi sộp đến vậy
- Ủ thì muốn tán người đẹp thì phải chơi như vậy mới xứng tầm anh hùng chứ...

Mỗi người một câu, riêng chỉ có An là không biết nên cười hay nên khóc Nàng thích nó thật, nhưng An có bao giờ nghĩ là sẽ có nó đâu. Món quà giá trị thế này, ai mà tặng cho được chứ? Buổi đấu giá kết thúc, An lật đật chạy đi tìm người chủ trì:

- Chú Đạt à, cháu làm sao nhận được. Cháu không biết là của ai tặng..làm sao có thể nào ...
- Người đó đã có nhã ý tặng thì nó giờ là của cháu. Còn về phần chú, chú thật sự không thể tiết lộ danh tính là người nào...thế nên cháu đừng hỏi chú.

An tính nói thêm điều gì đó nhưng rồi nghĩ lại thôi...vì biết không thể nào năn nỉ chú Đạt được. An đi chậm chậm trở lại phòng trang điểm thì:

- Trời, con nhỏ An trúng số rồi mà ư nhỉ?
- Thì đã bảo là gái đẹp mà lại....nhưng mà không biết là sếp nào mà chi sộp quá. Chả bù cho lão già bụng bự của tao, toàn được mụn hứa suông ...

Tiếng nói chuyện giữa Hà và Vân vang lên khiến An chú ý. Họ đều là những người mẫu giới thiệu đồ đấu giá như An...

- Xi, tao nói thiệt..mày nghe tên rồi thì cũng phải hết hồn. Lão bụng xệ của mày là cái gì..chỉ là tép riu so với người này thôi

- Ê, bộ mày biết ai hả? ..Mà thôi xạo đi bà, danh tính được giữ bí mật làm sao mà biết....

- Không tin thì thôi. Đồng ý là mỗi người đến dự được phát cho 1 số, và khi đấu giá thì chỉ dùng số đó mà ra giá thay vì dùng tên. Nhưng tao hỏi mày, đấu giá lần này bộ dân lè xè như lạo bụng xệ tình nhân của mày là vô được hả. Là có giấy mời mới vô được đấy bỏ à. Không chế về số lượng người vô. Do đó, nói là dùng số cho đúng luật..chứ ai mà chẳng biết mặt nhau. Khi nãy ông Mẫn cũng ra giá đó....cha Hoàng Long là người mẫu ruột cũng được mời đến dự. Ông thấy ông Mẫn ra giá chứ bộ ...

- Vậy là do anh Mẫn hả?

- Ông mẫn có giàu thì cũng phải thua 1 người ...Mày động não tí đi...Là TGD Trần Bình Huy đó. Chính tay Long nhìn thấy sau khi ra giá thành lập xong, ông Huy gọi người thư ký lại nói gì đó trước khi trả lại số, ký tên mua vào hợp đồng và ra đi về.

An như không thể tin những gì mình vừa nghe thấy...Nếu là sự thậtthì nàng phải thế nào đây...Nàng đang ghét “người đó” lắm mànhưng nếu lỡ không đúng như những gì Hà và Vân nói thì có ai khác nữa ...? An tựa hân người vào tường ...nghĩ ngợiKhông được, AN phải tìm cho ra chủ nhân thật sự đó là ai. Nàng không thể nhận mà không biết là của ai cho

được ...Nàng tháo vội cả bộ nữ trang để lại vào hộp cẩn thận bỏ trong túi xách rồi ..
chạy ra đón taxi....Nàng phải đến gặp 1 người ...Bao nhiêu câu hỏi trong đầu, An cố sắp xếp
sao cho thật trật tự mà cứ rối tung lênAn lắc mạnh đầu ...

Giờ đây đứng trước toà biệt thự đẹp lộng lẫy....An ngỡ ngàng ngược nhìn không chớp mắt.
Quả thật là không hổ danh là 1 trong 10 toà biệt thự đẹp nhất cả nước do hội kiến trúc sư trao
tặng. Có lần, cả phòng An xôn xao vì tờ báo kiến trúc uy tín nhất nhân danh những kiến trúc
đẹp nhất trong đó có nhà của Bình Huy. Mà ngộ thật, có phải cái gì mình để ý là nó tự động
được lưu giữ trong đầu mình hay không ? Mà sao, An chỉ đọc qua 1 lần mà ...cái số nhà ,
nàng nhớ tới bây giờ ..

Ở ngoài, căn nhà nhìn đẹp hơn trong hình rất nhiều. Nó là sự kết hợp tinh tế giữa thiên nhiên
và con người, giữa đời thực và mơ....An không hiểu sao tự nhiên nàng lại có nhiều tình cảm
với căn nhà như vậy...Phải chăng là vì tình cảm sâu nặng của nàng dành cho chủ nhân của
nó... 😊

Cơn gió lạnh thoảng qua, An khẽ rung mình tỉnh lại vì nàng chỉ mặc chiếc đầm đỏ không dây
ôm thấy thân hình thanh xuân của nàng. An chợt nhìn lại mình rồi thoáng lung tung, nhưng thôi
..mặc kệ ...dù sao thì An cũng đã đến đây rồiKhẽ đưa tay nhấn 1 hồi chuông

- Dạ, thưa dì..cho cháu hỏi..Đây có phải là nhà của TGD Bình Huy không ạ?

Người phụ nữ đứng tuổi nhìn An mỉm cười :

- Dạ đúng rồi ...cô là....

- Dạ, cháu là nhân viên của TGDcháu có thể gặp ông ấy được không dìtại ...tại cháu
có việc gấp nên mới phải đến giờ này

Người đàn bà nhìn An khá thân thiện. Dì Sáu thăm đánh giá An “ Cậu chủ đã dặn, hễ cô nào
đến tìm thì cũng nói là cậu không có nhà. Nhưng xem ra cô này thì hơi khác mấy cô trước
....Cô này đẹp quá..nhưng cái đẹp khiến người ta thương yêu, trân quý chứ không sỗ sàng như
các cô trước. Lại nói nhân viên và TGD, chứ không bảo là “anh Huy” như bà thường nghe.
Mà cô đẹp vậy, lại thấy đàng hoàng..thôi ..mình thử phá lệ 1 lần”.

- Cô cho tôi biết tên cô được không? Để tôi lên xem cậu chủ ngủ hay thức nữa....Đành phiền
cô, đứng ngoài đợi vậy ...tại tôi cũng không dám trái lời ...

- Dạ, cháu hiểu mà dì. Cháu tên Khiết An, dì cứ nói vậy là TGD biết liền ạ. Dì đừng ngại,
Cháu đứng ngoài đợi được ạ

Dì sáu khép cửa lại đi vô trong. Lúc này, An mới co ro người vì lạnhAi mà thấy nàng thế
này...chắc cũng lắc đầu. Nhanh hơn nàng nghĩ, cánh cổng sắt xích mở to, rồi 1 bàn tay kéo
nàng vào trong nhanh như chớp:

- Cô có biết là đêm nay lạnh lắm không? Tối thế này mà còn đi đâu thế hở ? Đã vậy còn không
chịu mặc áo khoác nữa. Bộ nghĩ mình khoẻ lắm à?

Huy kéo An đi như chạy vào nhà, vào tới trong nhà ...chàng còn nói:

- Sao không nói? Đến đây có việc gì?

- Đau quá hà...

An nhăn nhó khiến Huy buông vội tay ra...

Chàng nhìn nàng như chút hồi lỗi..nhưng vẫn kiêu ngạo hỏi:

- Có gì sáng mai gặp không được sao?

- Tôi có chuyện cần...nên mới phải làm phiền ông thế này thôi ...

Huy nhướn mày nhìn An rồi nói:

- Còn lạnh lắm không? Uống sữa nóng nhé.

Huy làm 1 cử chỉ khoát tay ngăn An lại trước khi nàng mở lời:

- Nếu không uống thì sẽ không nói chuyện...

Đi sáu bùng ra ly sữa nóng ấm, Huy nhướn mày ra hiệu An cầm lên uống. An tức lắm, ỷ làm TGD rồi đến uống nước cũng ép người ta...nhưng không hiểu sao, An lại không hề muốn phản đối hay nổi loạn, trái lại nàng ngoan ngoãn bùng ly uống. Vì thật ra, An vừa đói vừa lạnh công người vì cái trở trời đêm lạnh đột ngột của Sài Gòn. Chẳng hiểu sao, SG mấy hôm nay lạnh quá...An đang bùng ly uống thì nhìn thấy Huy nhìn mình cười cườitự nhiên An thấy quê quê...chỉ tại cái bụng và lạnh quá mà An quên mất lý do vì sao nàng đến đây ...

Giờ thì nàng nhớ rồi, An nhẹ nhàng lên tiếng:

- Tôi có 1 việc muốn làm cho rõ....về chuyện đấu giá hôm nay...có phải ông là người ...

- Tôi không nghĩ là lại bị truyền miệng nhanh vậy. Thế mà họ bảo là giữ bí mật danh tính riêng ..

- À, không ..không phải người trong cuộc đấu giá nói ..Họ vô tội. Chỉ là chẳng qua tôi tình cờ biết được điều đó mà thôi...Có phải ông..

- Tôi chỉ muốn giúp những đứa trẻ mồ côi...thế thôi – Giọng Huy bình thản đáp

- Thế sao, ông..ông lại tặng nó cho tôi....Tôi và ông..không ..không có liên hệ...à, ý tôi là...đây là vật rất đắt tiền ...

- Chỉ đơn giản là tôi muốn giúp hội từ thiện và tôi thấy nó rất hợp với cô. Tôi nghĩ là cô sẽ thích, đúng không?

- Vâng, không thể phủ nhận là nó rất đẹp, nhưng tôi không dám nhận ...Đây là món quà quá lớn, không có lý do gì tôi phải nhận nó cả..Tôi xin trả lại ông...

Nói rồi, An rút ra từ chiếc xách tay, đưa 1 hộp nhung đỏ to về phía Huy rồi nói thêm:

- Tôi đến đây chỉ vì món đồ này. Tôi không thể nhận nên xin gửi trả lại TGD. Tôi đã làm xong, xin phép TGD, tôi về...

An đứng lên, bước nhẹ nhanh ra cửa..Nhưng khi tới cửa..vẫn giọng nói lạnh lùng đó vang lên

- Tôi không có thói quen tặng đồ cho ai đó rồi nhận lại.

An cũng không vừa:

- Và tôi cũng không có thói quen, nhận quà cho không từ một ai đó, thưa TGD

- Đây không phải là cho không.

An mở to mắt nhìn về phía chàng, Huy bình thản dựa vào thành ghế...

- Mà đó là lời yêu cầu trong 3 điều, cô phải làm cho tôi...

An trở mắt bất ngờ rồi chợt thấy tung tức vì cái cách “ép buộc hành hạ” này:

- Yêu cầu gì mà lạ vậy....Tôi không thể chấp nhận...
- Vậy thì ngày mai Huỳnh Nhân sẽ bị sa thải vì người xin cho anh ta làm việc trở lại đã xé bỏ giao ước
- Tôi có làm giao ước bao giờ ...
- Vậy thì, tôi cũng xem như không có chuyện Huỳnh Nhân đi làm trở lại. Tôi không làm việc giao dịch nào đơn phương cả.
- Ông...ông thật là..ép người quá mà..
- À, nếu cô không nhận, tôi cũng sẽ gửi trả lại buổi đầu giá ...và xem như tôi chưa từng mua

An chỉ có nước kêu trời, Huy mà trả lại thì coi như hội từ thiện không lấy được số tiền đó rồi. Rồi làm sao các em ấy có tiền đón tết....An nhìn Huy vừa thấy ghét..vừa thấy ...không biết nói sao nữa...chỉ biết là An khó xử vô cùng...

- Cô suy nghĩ xong chưa vậy?

An nhăn nhăn mặt nhìn Huy:

- Tôi sẽ giữ lại món đồ đó...chỉ vì..chỉ vì tôi không muốn anh Nhân mất việc và những đứa trẻ vô tội mất đi khoản tiền lớn đó ...

Huy nhìn An cười cười rồi cầm chiếc hộp nhung đen lại đưa cho nàng.

- Hoà bình thế phải tốt hơn không? Bây giờ, tôi nói đi sáu nấu súp cho cô nhé...Làm mẫu cả buổi thế kia...cũng nên thương cái bao tử mình chút...

- Tôi không ăn ..

- Cô không đói sao?...Đừng hành hạ mình như vậy mà An?

- Đó có phải là lời yêu cầu thứ 2 của ông hay không? Lời yêu cầu bắt tôi phải ăn ...

Huy chợt phì cười vì cái mặt bướng bỉnh của nàng.

- Không phải ...Tôi đâu phải người lắm yêu cầu vậy. Chỉ là muốn mời cô ...

- Vậy thì xin lỗi ông, tôi nghĩ mình cũng có quyền từ chối lời mời đó

Nói xong, An đi nhanh ra cửa mà không cho Huy kịp phản ứng nào ...Huy nhìn theo dáng nàng chạy đến khuất dạng ...Một ánh mắt buồn xa xăm ...

Tối đó, có 2 người cùng ngược nhìn lên 1 bầu trời để rồi cả 2 cùng nhau không ngủ được...

Tiết trời vào xuân, vạn vật muôn hoa thay mình mặc áo mới. Sáng nay chủ nhật không phải đi làm, An thơ thẩn ra ngồi trước băng đá nhìn chậu mai vàng nở sớm. Lại 1 cái tết sắp đến, không biết ba mẹ bây giờ bên ấy có chuẩn bị gì không? Đây là cái Tết đầu tiên mà An sống xa gia đình như vậy. Thoáng chút bồi hồi, thoáng chút buồn băng khuônChỉ có 1 mình thế này, An sợ cái cảm giác cô đơn trống trải khi phải 1 mình đón Tết. Tết năm nay sẽ là 1 tuần dài, không biết An sẽ làm gì đây ... Gia đình bác Tư mời An về Cần Thơ quê của bác Tư ngày 29 rồi ở lại đón Tết đến mừng 5 mới trở lên. An nửa muốn đi, nửa lại chân chừ ...Nàng thèm cái không khí ẩm cúng ngày tết quá, nhưng nếu An đi về cùng gia đình bác Tư thì lại càng làm Minh Hải hiểu lầm tình cảm của nàng. An không muốn để cho anh có thêm hy vọng, bởi thật lòng, An hiểu mình khó mà đón nhận được ai khác nữa, ngoài người ấy. Tự nhiên nghĩ đến Bình Huy, An khẽ thở dàihình như tết này, Huy đã lên lịch đi trượt tuyết bên Châu Âu nghỉ dưỡng thì phải ...Nhìn cánh mai vàng rung rung trong nắng, An liên tưởng như đó chính là mình Rực rỡ đó, có nhiều bướm ong đó nhưng sao chẳng thấy 1 chú bướm ong nào ở

lại lâu với nhánh mai vàng. Cuối cùng chỉ còn mỗi mình hoa rung rẩy trong cái gió lạnh đầu xuânKhông cho phép mình có suy nghĩ bi quan trong những ngày nhộn nhịp cuối năm thế này, An khẽ đứng lên đi vào nhà. Cũng may là nàng đã kịp mua đến mấy cuốn sách để dành đọc cho hết cái tết này rồi . Nhìn chồng sách, An như nói với nó “Cũng may là còn mấy cung”....

Vì là nhằm Chúa nhật nên chiều nay An sẽ đi lễ. Nàng chọn cho mình tà áo dài trắng tinh khiết có thêu những nụ đào hồng ven tà áo. An rất thường mặc áo dài đi lễ, nhiều lúc An cũng chẳng hiểu vì sao ...có lẽ tại nàng ảnh hưởng từ mẹ của mình. Ba nàng lúc nào cũng nói: mẹ khiến ba nhớ thương đêm ngày là bởi tà áo dài....Nghĩ đến ba mẹ, An khẽ nhắm mắt chạnh lòng ... không biết rồi mình có tìm được 1 người bên cạnh yêu thương suốt đời như ba nàng đối với mẹ nàng hay không nữa... An với tay lấy chiếc khăn choàng bằng lụa mỏng khoác hờ hững lên bờ vai, khẽ ngắm mình trong gương. Mái tóc mượt mà buông nhẹ tơi vương ôm lấy khuôn mặt thanh khiết được trang điểm nhẹ nhàng. Khẽ cười với mình trong gương “ sắp 27 rồi đấy ... vẫn thế này mãi sao An? “

- An ơi- Tiếng Minh Hải ngoài cửa vọng vào

An đi ra nhìn Hải ngạc nhiên:

- Ủa anh Hải, hôm nay anh không bay à?

- Ừ, Tết này, anh xin nghỉ phép ở nhà với mẹ ...à, bữa hôm nghe con Hồng nói rủ em về quê anh đón tết , em suy nghĩ chưa vậy An?

An bối rối suy nghĩ “ Rõ ràng là Hải xin nghỉ phép vì nàng. Mà nếu An về cùng gia đình Hải, chẳng khác nào thừa nhận là bạn của anh. Mà An thìAn không muốn làm Hải thất vọng, ... nhưng biết sao được thà dứt khoát để anh ấy đừng hi vọng ở mình còn hơn”

- Anh Hải à, tại An lỡ hẹn với chị bạn ở cty là tết sẽ đến chúc tết nhà chị ấy và các bạn đồng nghiệp nên ... Em xin lỗi, em không về đón tết cùng gia đình anh được rồi ..dù thật lòng em cũng thèm không khí gia đình lắm ...

- Ờ thì bạn đồng nghiệp đã hứa thì đâu thể không làm ...Thôi không sao, năm sau chắc cũng còn dịp mà ...

An nhìn thấy nỗi thất vọng ngập tràn không giấu nổi của Hải. Khẽ cắn môi vì nàng nào muốn làm anh tổn thương. An thầm nói trong lòng “Đừng yêu em , Hải à. Tim em đã không còn thuộc về em nữa rồi. Em đã lỡ cho 1 hình bóng vào trong tim từ hơn 8 năm trước mà không sao dứt bỏ được”. Bất giác An bật nói

- Xin lỗi anh, anh Hải

Hải cười buồn:

- Em có lỗi gì đâu. Tại anh tưởng là em sẽ về cùng nên ...À mà thôi, chiều nay em đi lễ phải không?

- Dạ vâng, An tính đi bây giờ

- Vậy lần này em không đừng từ chối anh nha. Anh muốn được đi lễ cùng em.

An nhìn Hải, ánh mắt anh như van lơn nài nỉ ...An biết Hải nào đâu có Đạo, anh muốn đi cùng nàng cũng chỉ vì muốn làm An vui. Giống như ba nàng khi xưa, từ bỏ tất cả chỉ để được trọn đời đi dự lễ cùng với mẹ. Cái cách si tình của Hải khiến An mỉm lòng, nàng không nỡ làm anh buồn thêm 1 lần nữa. Thôi thì coi như là bạn cùng nhau ...An khẽ cười mà nói:

- Dạ vậy anh Hải đợi An khoá cửa nha. Nhưng An nói trước, lẽ là gần 1 tiếng à nha, với lại người ngoài sẽ thấy hơi lạ lắm đó anh Hải. An chỉ sợ anh Hải không quen ...sẽ chán

- Vì An dù có khó thế nào anh cũng cố làm được. Đi bên An, anh làm sao chán được ...

An quay vào trong khóa cửa để trốn ánh nhìn da diết của Hải. Đây là lần đầu tiên, Hải dám bày tỏ lòng mình như vậy trước An. Khẽ làm ngơ như không nghe thấy, An nhẹ nhẹ lên tiếng:

- An tính đi bộ đến nhà thờ ...vậy anh Hải có muốn ..

- Ừ, để anh cất xe đi bộ với em. Từ đây đến đó cũng đâu có xa mấy. Tết sắp đến rồi, mình đi thả bộ ngắm thiên hạ luôn...

Nói rồi, hai người cùng song hành bên nhau. An phải nói thế vì sợ Hải đề nghị chở nàng thì có lẽ không hay. Sự gần gũi không cần thiết đó nếu không khéo lại gây ra hiểu lầm cho Hải và thậm chí cho những người xung quanh nữa. Họ đi bên nhau vô tư như 2 người lối xóm thân thiết. Vào dự lễ, An toàn tâm hướng về bàn thờ cầu xin cho 1 năm mới được bình an vui vẻ. Dáng An quỳ mảnh mai bên tượng Chúa, khiến Hải dâng đầy cảm xúc. Có ai mà không xúc cảm khi thấy 1 cô gái mặc áo dài thánh thiện quỳ im lặng hướng tất cả lòng mình về Chúa. Bất giác, Hải chợt nhớ đến câu thơ “Lạy Chúa, con là người ngoại Đạo, nhưng con tin có Chúa ở trên cao”.... Tan lễ, cả hai cùng đi ra cửa để xuống bậc tam cấp, Hải đề nghị:

- Mình đi đâu nhen An

An lúng túng nhìn Hải thầm thắc mắc “sao hôm nay, anh ấy tán công dữ thế”. Mới đi lễ xong, chẳng lẽ lại nói dối ...mà ép lòng đi với anh thì An biết sẽ làm cả hai không vui..

- Tiếc quá, anh Hải à. An có cuộc hẹn tối nay rồi ...

Hải nhìn An hơi nghi ngại :

- Thật không An, hay là em tránh anh

- Sao An lại tránh anh. Anh Hải không tin An sao?

- Anh ...

- Anh Hải đừng vậy, An thấy khó xử lắm..

Đưa tay khẽ giữ nhẹ tà áo và vén lại mái tóc dài, An cương quyết nói cứng. Thôi thì hôm nay An phải nói rõ với Hải thôi:

- An thật sự không muốn làm anh Hải buồn ..An ...

- Em đừng nói nữa. Em có hẹn thì cứ đi điAnh không sao ...chỉ là tại anh không biết là em hỏi lại cuộc hẹn đó được không. Nó có quan trọng lắm không thôi...

- Quan trọng hay không thì chỉ có Khiết An biết. Nhưng thật xin lỗi là cô ấy có hẹn với tôi tối nay rồi ...

An nhìn sững vào Huy không chớp mắt. Bao nhiêu câu hỏi chợt ủa về “Sao chàng lại ở đây? Chàng đi lễ ở nhà thờ này sao? Sao mỗi tuần, An không thấy chàng? Mình có hẹn với chàng sao?” ...

- Tổng ...

- Tôi là Bình Huy ...- Chàng tự tin giơ tay ra trước chào Hải – bạn chung cty với An.

- Tôi là Mạnh Hải, là lối xóm với An. An là người mượn nhà tôi

- À, vậy ra anh là con bác Tư. Cũng lâu rồi, tôi chưa ghé thăm bác Tư, phải không An nhỉ? ...

An đang ngắc ngứ thì gặp Huy khéo kéo tên nàng vào, An đành ậm ừ cho xong. Thiệt là...ông trời này lại muốn gì nữa không biết? Mà đúng là ông trời hay sao ấy...đi đâu nàng cũng bị gặp

hết trơn. Sài Gòn nhỏ vậy sao ...Lúc nào không gặp, lại ngay lúc An đi lễ chung với Hải. Đúng là “tình ngay mà lý gian”...Mà Huy đúng thật là bản lĩnh, chàng lại 1 lần nữa không cho An giới thiệu chàng là TGD mà chỉ là bạn. Và Huy đã khéo léo lái câu chuyện sang 1 hướng khác – chính là dì Tư mẹ của Hải và Hải thì không thể nào không trả lời Huy. Chàng đã không để Hải phải khó chịu vì ...”cô ấy có hẹn với tôi”, chàng cũng không nhân cơ hội mà tấn công tình địch. Chàng rất vững chãi, rất tự tin và đầy phong độ của bậc trượng phu. Chàng đã khiến cho cả hai người đàn ông bây giờ nói chuyện với nhau thật thoải mái. An thở phào nhẹ nhõm, vì tưởng đâu sẽ có trận lửa nào nổ ra, mà An thì chỉ ngại là cái dáng vững chãi và đầy quyết đoán của Huy sẽ làm cho cái tự ti yếu đuối của Hải dâng lên..Không ngờ, Huy khéo quá. Chàng lại còn “giải cứu” nàng khỏi Hải nữa ...Quả thật đáng là..TGD của nàng ...À không, của cty nàng mà....Ồ, nhưng mà.chàng nói là có hẹn với nàng sao....Trời ạ, vừa thoát khỏi Hải..bây giờ lại là Huy ...mà ông trời con này, lần nào gặp là cũng làm An ...tâm trạng không hề ổn định chút nào

- Xin lỗi Hải nhé, Thật sự là tôi có nhờ Khiết An chút việc nên đành bắt cóc cô ấy ở đây vậy...

Nói rồi, Huy nhìn nàng:

- Mình đi được chưa An?

- À..vâng..tùy ông ..à ..thì tùy anh Huy thôi – An trả lời mát mẻ mà nhìn Huy muốn téc đuôi mắt

- Vậy tôi không làm phiền 2 người nữa. Hẹn gặp lại sau. À, anh Huy, An đi bộ lên đây nên hơi mệt nhờ anh đưa An về giúp vậy. Trời tối, tôi sợ cô ấy về 1 mình sẽ không hay.

- Anh yên tâm. Tôi sẽ chăm sóc cô ấy cẩn thận mà ...- Huy nháy mắt nhìn An cười cười nói nhỏ đủ để An nghe mà thôi “dù cho cô ấy muốn trốn tôi cũng khó” ...An nghe hơi thở chàng ấm nóng bên tai, nàng khẽ trề môi ...1 cái....”xì. Ai thêm”

Hải chào tạm biệt rồi bỏ đi. An mới quay lại nhìn nói Huy đầy khiêu khích mát mẻ:

- Cảm ơn TGD đã giúp tôi. Giờ tôi phải về đây

- Đã nói là có hẹn rồi mà ...

- Hối nào chứ ...chắc là TGD nhớ nhầm hẹn với ai chẳng?

Huy gõ gõ tay vào đầu nói:

- Cái hẹn này đã lưu vào đây nên không thể quên ...

- Nhưng tôi thì không nhớ, đành xin lỗi TGD vậy ...

An bước nhanh ra khỏi sức quyến rũ của Huy. Ghét thật mùi nước hoa đàn ông ấy ...

- Thế cô chắc nhớ điều thứ 2 trong khoản giao ước chứ?

An ngắc ngứ, bước chân đi không nổi luôn. Bực tức, An quay lại nhìn Huy muốn tóe lửa:

- Vậy xin TGD nói ra điều thứ 3 luôn..để cho nhân viên làm 1 lần cho hết ...

- À, tôi chưa nghĩ ra....Tiếc thật ..Chừng nào nghĩ xong sẽ nói với cô. Thế giờ có thực hiện điều thứ 2 không?

- Hẹn gì cơ chứ...Tết rồi mà cũng không tha cho người ta– An nói nhỏ dăm dăng 1 mình

Huy phì cười vì cử chỉ trẻ con vô tình của An nhưng cố làm mặt tỉnh:

- Với lại, tôi còn phải thực hiện lời hứa với Hải nữa. Phải bảo vệ cô an toàn. Đi nhé ...

- Đi đâu mới được chứ...Tự nhiên lấy cái điều vô lý ra ép buộc người ta....

- Ủ thì là vô lý, nhưng thử xé bỏ điều khoản xem...

Nói rồi, Huy bước đến chặn phía trước, chàng nhìn thẳng vào mắt An:

- Phải thực hiện hết cả 3 điều đây ...

An khẽ trề môi rồi bỏ đi trước trong ánh chiều vàng ươm nhẹ lên mái tóc mây, chút gió thoảng hay điều gì đó làm má nàng ửng đỏ. Một cái nắm tay rất khẽ:

- Con gái đi gì mà nhanh thế...Xe đậu ở bên này mà...Lên xe nhen ...

Chiếc Mercedes đen bóng lướt êm trên đường phố đang vào xuân....

Huy cho xe lướt nhẹ trên mặt phố. Một sự im lặng giữa 2 người Mà sao lại thấy rất dễ chịu. An thả lỏng người, cảm nhận được từng hơi thở và mùi đàn ông của chàng. Từ chàng, nó phát ra 1 sức quyến rũ đến lạ lùng mà không sao lý giải nổi. Hèn chi mà con gái đi bên chàng đều bị chàng hút vào như tâm bão vậy. Khẽ nhắm mắt hít căng vào lồng ngực mùi hương nồng nàn từ nước hoa kết hợp với mùi nam tính tỏa ra từ chàng, An như căng mình cảm nhận thực tại là chàng đang rất gần mình. Khẽ cắn môi khi không hiểu nổi mình, An như phát hiện ra là dù có cố phủ nhận nhưng mọi tâm trí nàng đều bị ảnh hưởng bởi Huy. An bất lực xoay trở như muốn thoát khỏi cái quyến rũ không lời đó từ chàng ...

- Thư giãn đi, tôi không bắt cóc cô đâu mà sợ

- Tôi sao phải sợ chứ ... Bắt tôi cũng chẳng được ít lợi chi đâu ..mắc công lại phải tốn tiền nuôi tôi.

Huy quay qua nhìn nàng khi đang dừng tại đèn đỏ:

- Vậy mà có không biết bao nhiêu người muốn làm việc tốn tiền đó đây, An à...

An à ...Chỉ có 2 tiếng gọi thôi sao mà ngọt ngào quá . An có cảm giác như chưa từng ai gọi nàng được dịu dàng như thế. Chỉ 2 tiếng gọi vậy mà như thôi miên nàng, Huy xoay qua nhìn An rất lâu và rất khẽ ...Có tiếng phone reng, An giật mình thoát khỏi ánh mắt ấy, sửa lại dáng ngồi , An quay người nhìn ra ngoài đường, bên tai loang thoáng là giọng nói trầm ấm của Huy. An chăm chú dõi mắt theo nhìn 1 chiếc xe máy...1 gia đình nhỏ có chồng, có vợ và đứa con thơ đang vui vẻ nói cười đi sắm Tết. Nở môi cười, An tự hỏi mình bao giờ sẽ có được thứ hạnh phúc bình yên đó ...

Mãi lo nhìn cảnh vật, An không hay Huy đã dừng xe trước một nhà hàng rất đẹp. An nhìn Huy như hỏi khi chàng mở cửa xe cho nàng.

- TGD bảo là cần tôi điều gì đó mà ...Sao lại dừng ở đây ..

Khẽ đung nhẹ cánh tay nàng, Huy dìu An bước vào trong

- Ông Huy, chúng tôi đã chuẩn bị sẵn sàng...

Huy gât đầu rồi bước đi. An làm cử chỉ thoát ra khỏi Huy hỏi nhỏ:

- Sao TGD lại dẫn tôi vào đây ..Chẳng phải là ..

Huy ngưng chân bước, chàng tiến lại gần..rất gần An, ánh mắt nhìn nàng rồi lại di chuyển xuống bờ môi đang hờn đỏ...An nóng ran người ...bất giác nàng nhớ lại nụ hôn cách đây không lâu của chàng:

- Nếu còn gọi là TGD, thì đừng trách tôi phải phạt bờ môi này...

- Nhưng mà tổng

Huy làm cử chỉ khẽ nhìn trừng An như đe dọa. An ...thôi thì ..im lặng là hơn. Khi ngồi vào bàn, An mới trấn tĩnh hỏi:

- Việc ông muốn tôi làm là

- Chỉ là muốn mời cô ăn tối thôi ...
- Vậy sao, thế đâu cần phải ra điều khoản 2-3 gì với tôi chứ ...- An dầm dề nói
- Không như vậy, không nói cần nhờ cô giúp thì cô có đồng ý cùng ăn với tôi không?
- Không ... - An nhanh nhẩu đáp mà không thèm lắng nghe lòng mình
- Thế nên, tôi đành phải giả vờ như vậy thôi .. Vậy bây giờ, ..cô thấy thế nào ..
- ừm ...cũng được..

Kể từ lúc đó, cả hai như phát hiện ra được nhiều điều mới lạ về nhau. An thích thú nhận ra rằng, chàng vẫn là chàng của 8 năm về trước, vẫn rất nhiệt thành, đầy thông minh cuốn hút nhưng nàng còn phát hiện thêm là Huy rất có khiếu nói chuyện. An không bao giờ nghĩ là mình sẽ có dịp cùng với chàng như thế này. Bữa ăn trôi qua êm đềm bên tiếng dương cầm vọng xa xa. Không biết là cả hai nói chuyện gì, nhưng mà...thình thoảng khi tiếng Huy cười rất sáng khoáiAn ngồi mức từng muỗng kem cho vào miệng nhắm nháp, nàng không thấy rằng, Huy ngắm nhìn nàng không chớp mắt....

- Ăn thêm kem nha An?
 - Thôi nha, tôi no lắm rồi ..thật đó, không thể ăn nổi nữa đâu – An cười hiền nói
 - Vậy ăn xong , đi dạo 1 vòng nha An. AN nhìn đi – Huy chỉ nàng nhìn xuống dưới đường qua lớp kính- Hôm nay bắt đầu lễ hội hoa mừng xuân, mọi người ai cũng đi thưởng lãm cả....Mình cũng đi nhen An
- Giọng Huy trầm ấm vang lên. An còn lựa chọn nào sao..khi mà chính nàng cũng muốn được hoà mình vào dòng người tung bừng đó.

Cả hai song bước bên nhau cùng hòa vào cả biển người. Huy đã để xe ở lại nhà hàng. Chàng nhìn An cười nói gì đónhưng xung quanh ồn ào và náo nhiệt quá ...An nhìn Huy lắc đầu ra chiều không nghe thấy. Huy khẽ vịn nàng, cho khỏi ngã vì có vài người xô lấn, chàng cúi xuống sát bên tai An thì thầm

- Lâu lắm rồi, tôi đã không xuống đường thế này để hòa cùng mọi người tham dự lễ hội. Lâu lắm rồi An à...tôi mới có được 1 người song hành cùng mình thế này thư thái cùng đi
- An xúc động ngược nhìn Huy rồi khẽ nhón chân kê bờ môi xinh vào tai chàng mà nói:
- Đối với tôi thì đây là lần đầu tiên ...Tết quê nhà vui quáKhông ngờ lại đông người như thế này...

Cả hai cùng nhìn nhau cười. Mọi người cùng cười với nhau như cùng mong muốn những điều tốt đẹp sẽ đến trong năm mới này . An chưa bao giờ thấy có nhiều hoa thế này, chưa bao giờ thấy được cả 1 hồ sen giữa lòng thành phố thế kiaMột cảm xúc quê hương thật khó tả. Mọi người nhìn nhau cười đùa rồi lại chúc nhau câu năm mới dù là chưa quen biết. Đi ngang qua cây cầu gỗ nhỏ xinh bắc ngang qua 1 con sông nho nhỏ, bất ngờ đến dịp dâng, Huy lồng ngón tay chàng vào giữa những tay ngón búp măng trắng nõn mềm mại của An. Không ai nói với ai câu gì, chỉ có cái nắm xiết khẽ tay nhau cùng lên tiếng ... Đi qua khỏi cầu, An gặp 1 nhóm nữ sinh cười khúc khích

- Chị ơi, phải chị là người mẫu của nữ trang L'amour không ạ? Chị chụp hình cùng em nhé. Anh ơi, anh chụp 1 tấm giúp em nhen

An mỉm miệng cười tươi ...Huy thì khẽ nhăn mặt khi chàng và nàng phải trượt tay khỏi nhau..để nàng làm mẫu, còn chàng thì trở thành thợ chụp hình bắt đất dĩ. Chụp xong, An hơi

ngượng vì nhớ lại cái nắm tay xiết chặt của Huy, nàng đành làm ngơ ngó nhìn những bụi hoa rực rỡ ...Huy thấy vậy vội vàng trả máy rồi...bước nhanh đến bên nàngVài người khách bộ hành đi ngược xuôi chen giữa 2 người. An bị đẩy lên phía trước bởi 1 nhóm học sinh tinh nghịch khá đông “ Chi xinh đẹp ơi, cho tụi em qua ...Đi nhanh lên chị ơi ...Tụi mày đừng có xô lấn chứ, đừng chị này bây giờAi xô đâu ..ở phía dưới người ta đẩy lên đây nè”. An thấy vậy, cũng vội bước nhanh để ra khỏi khu ùn tắc nàyNàng khẽ nhón chân, nói với Huy....nhưng chàng đang bị kẹt lại phía sau dường như không nghe thấy gì ...An đành giơ tay làm hiệu nói là nàng sẽ chờ chàng ở phía trước. Huy như hiểu An, gật đầu nói lớn: “ Cần thận nha An” . An mỉm cười ngẩng mặt nhìn Huy rồi quay bước đi. Dòng người mỗi lúc một cuộn cuộn đổ về đông không tưởng ...Đúng là ngày đầu tiên khai mạc lễ hội hoa xuân có khác. An mảnh mai bị xô đẩy cùng dòng người ...không thể đi ngược lại....Mọi người cùng cười, nói vui vẻ...mọi người cùng đi ...Bất giác, An đụng phải 1 em bé đang ngồi sát bên đường, An cúi xuống xin lỗi thì mới biết cậu bé đang ngồi bán những hình thú nặn bằng bột màu ...An khẽ đứng lại, ý vừa muốn chờ Huy, vừa muốn ngồi lại xem cậu bé nặn hình bột thể nào mà hay quá. Cậu bé lấy tay nặn thoăn thoắt như không chú ý gì đến dòng người đang vui vẻ chơi xuân. Chạnh lòng, An ngồi xuống bên cậu: “Bé ơi, làm giúp chị 1 cây hình bông hoa nhé”....Cuộc trò chuyện ngắn diễn ra, An vừa nói, vừa nhường người trông tìm Huy đi lạiCậu bé đã nặn xong cho An rồi đến mấy người, mà vẫn không thấy Huy đâu. Loay hoay đứng lên, nhón chân lên cao nhìn mà An vẫn không thấy bóng dáng cao cao quen thuộc với nàng đâu cả Tự nhiên, An thấy sợ ... An nhấp nhòm tìm Huy ... người người cứ bước ngang qua nàng nhưng vẫn không có Huy trong số đó . Đưa tay vào túi xách kiểm chiếc phone nhỏ, An bấm số của chàng....An nghe reng....reng ...nhưng ồn quá ...rồi đột nhiên không nghe gì nữa cả. Anh giơ tay nhìn chiếc phone ...trời ạcó ai xui như An không. Cái phone giờ thành cục sắt vô dụng rồi, hết pin hồi nào mà An không biết luôn ...”Huy ơi”, ... An quay cổ quay lại tìm chàngDáng mong manh của nàng cố chen ngược lại dòng người đi ...Đi đến chỗ chụp hình lúc này, 1 nỗi thất vọng nghẹn ngào khi không thấy chàng. Cầm điện thoại trên tay mà An như muốn khóc. Thấy 1 gia đình đang chụp hình, An chạy lại

- Xin lỗi anh chị, điện thoại của em hết pin...em lại đang lạc mất người bạn. Anh chị có thể nào cho em mượn điện thoại. Em xin gửi lại tiền cho anh chị ạ.

- Đây, cô cứ mượn dùng ..không sao đâu ..Tiền bạc gì mấy cuộc gọi chứ ...

An dạ nhỏ cảm ơn rồi bấm số của Huy. Chuông reng mà không ai bắt đến nỗi phải tự cúp. An nghĩ chắc tại ồn quá, nên Huy không nghe tiếng chuông, đưa tay bấm lần nữa ...rồi lần nữaAn nhìn về mặt ái ngại của đôi vợ chồngthờ dài 1 tiếng, An gửi trả lại máy cho họ:

- Em cảm ơn anh chị

- Gọi không được hả em? Hay em cứ gọi thử lại lần nữa xem sao ...Ồn quá màbiết đâu bạn em cũng đang kiếm em nên không để ý đến tiếng chuông reo...

- Dạ thôi, em làm phiền anh chị quá. Cảm ơn anh chị ...

An đi trở lại con đường khi nãy ...đoạn đường có bao xa mà sao lại khiến nàng và chàng lạc mất nhau. An đứng lại giữa biển người đang xô chảyAn không thể bước đi tiếp nữa, vì nàng tin là nếu càng bước đi theo dòng chảy của người, An và Huy sẽ càng xa nhau hơn.... An quay trở lại điểm chụp hình khi nãy chờ Huy, ...chờ lâu lắmvài người hiếu kỳ cứ thấy cô

gái xinh quá đang đứng đó 1 mình nên đâm ra chọc ghẹo “ Bé ơi, lạc mất ai sao? Có cần anh đưa bé về nhà hay không?...Bé ơi ...”. An khẽ nép mình bên cội mai già ...bỗng nhiên một cảm giác trống vắng, bơ vơ giữa biển người ập đến trong lòng. Cái cảm giác lạc lõng mất đi người bên cạnh, người mà mình rất đổi thân thương khiến An hụt hẫng vô cùng . Giữa biển người này, biết có ai che chở cho nàngTrong khi đó, An nào hay biết Huy như muốn lật tung tất cả tìm kiếm nàng ... Anh chỉ chậm có 1 bước mà để hụt nàng đi mất. Huy như điên lên khi không thấy An đâu . Rõ ràng là An hẹn chàng ở phía trước, anh vừa định bước đi thì có 1 gia đình nhờ Huy chụp hộ 1 tấm hình...Lúc đó, anh vẫn còn thấy bóng An thấp thoáng phía trướcVậy mà, khi anh sai chân đuổi theo thì không thấy nữaHuy như muốn gào lên gọi “An ơi”....cái dáng cao lớn của chàng nổi trội trong đám đông vậy mà...chàng vẫn không thấy nàng đâu cả ...Đưa tay vào túi lấy điện thoại ra gọi cho nàng, Huy như càng phát điên khi không thấy nó đâu nữa ...Dam nit ...Huy buột miệng tức giận, khi nãy nói chuyện ...anh đã bỏ nó lại trong xe mất rồi . Huy sai chân bước tìm An mà không thấy đâu, chàng đánh mượn điện thoại của 1 người ...nhưng lại nghe thông báo số máy này hiện không liên lạc được. Xin quý khách vui lòng gọi lại sau”.....Chuyện gì thế nàykhông lẽ bị rớt mạng điện thoại. Huy bị xô đẩy cùng dòng người, chàng nhìn đảo đảo cả hai bên...không biết An đang ở đâu. Thảm trách mình sao lại để vuột tay khỏi nàng làm chi, để phải mất nhau thế này...Huy nguyên rủa mình và anh như mất cả bình tĩnh. Lúc này, Huy mới thấm thía câu khi mất đi người thân thương bên mình, con người ta rất khó có thể bình tâm tĩnh trí, control được mình lắm. Như anh lúc này đây ...Không cho phép đầu mình bị rối tung với bao suy nghĩ không hay, Huy suy nghĩ nhanh 1 hồi rồi quyết định quay trở lại bãi đậu xe trong nhà hàng cũng nằm trên con đường gần khu vực lễ hội để lấy điện thoại . Vì biết đâu An đã gọi chàng và để lại tin nhắn nói là nàng đang ở đâu chờ chàng. Khi mở ra thì tim anh như thất lại khi thấy số máy của An hiện ra. Vậy là nàng đã gọi chàng, vậy mà chàng lại để quên điện thoại. Huy lo lắng không biết An sẽ thế nào khi thấy Huy không bắt máy..liệu nàng có sợ không? Có nghĩ là do anh bỏ quên điện thoại không? Nhất định phải kiếm được nàng dù Huy có phải lật tung cả thành phố này..chàng vẫn nhất định sẽ kiếm nàng cho bằng được. Vừa sai những bước chân nhanh quay khắp phía tìm An, Huy không ngừng đưa tay bấm số gọi nàng. An vẫn không bắt máy. Nhíu mày thấy 3 cuộc gọi nhớ từ 1 số lạ, linh tính mách cho Huy biết có lẽ An đã gặp điều gì ... Đưa tay gọi lại số đó, Huy hỏi nhanh

- Xin lỗi, ai đã gọi cho tôi vậy. Tôi thấy có đến 3 cuộc gọi từ số này ..có phải An không?
- À...à...vâng...Tôi không phải An, nhưng hồi nãy có 1 cô rất đẹp mặc áo dài trắng đã mượn điện thoại tôi gọi. Cô ấy nói là điện thoại cô ấy hết pin mà lại bị lạc mất người bạn ...Cô ấy gọi anh mấy lần mà không đượccô ấy có vẻ buồn ..và lo ...
- Đúng là An rồi ..đúng là cô ấy ...Anh gặp cô ấy ở đâu vậy ...Anh làm ơn chỉ giúp tôi ...Tôi kiếm cô ấy nãy giờtôi để phone trong xe, mới quay lại để lấy ...anh làm ơn..
- À, vợ chồng tôi gặp cô ấy ở chỗ cái cây cầu gỗ có mấy cội mai đó ...Chỗ có nguyên hình con trâu thật to, để mọi người đứng chụp hình đó. Anh biết chỗ đó không?
- Vậy à...Tôi biết, tôi biết chỗ đó...cám ơn anh ..cám ơn .

Huy đi nhanh bay về chỗ cũ , anh cũng nghĩ là An sẽ ở đó”An à, em phải chờ anh đó nghen An. Hãy chờ anh ở đó” ...Huy chen nhanh, bước mau những sai chân về hướng đó. Gần cả tiếng đồng hồ rồi chứ ít gì, An nhất định là sợ lắm. Đến như chàng là đàn ông mà còn thấy

lo cho nàng nữa là hướng hồ chỉ chỉ có mình nàng là con gái bơ vơ lạc lõng giữa biển người này. Lúc này, chàng chỉ mong sao mình có cánh để bay nhanh lại nơi đó tìm nàng. Len lỏi giữa vô vàn người chen chúc nhau, Huy trở lại cây cầu gỗ mà vẫn không thấy bóng dáng An đâu. Chàng quay khắp tứ phương, bất giác lấy tay làm loa gọi “An ơi..An ơi ...” nhưng chung quanh chàng chỉ là người và người cùng với những thanh âm náo nhiệt . ..”An ơi, em hãy chờ anh nghen An. An ơi!”...Huy đưa tay vuốt mặt buột miệng phải bình tĩnh ..phải thật bình tĩnh thì mới sáng suốt kiếm được nàng . Huy bước loanh quanh khu vực này để kiếm nàng ...Mai vàngphải rồi ..hồi này người ơn đó đã nói là An ở gần chỗ cây cầu với mai vàng....Tuy là 1 cụm, nhưng những rừng mai thì ở phía đằng trước, sau hình con trâu vàng to lớn Huy đi như chạy lại rừng mai vàng rực rỡ. Tim anh thất lại như ngừng thở khi thấy bóng lạc lõng, mong manh của An giữa cả rừng mai. An đang tựa nhẹ lưng vào 1 chậu mai lớn và cao, không ngừng đưa mắt nhìn ra xung quanh đầy bất lực.

Chỉ chờ có vậy, chỉ có vậy, Huy chạy về phía An gọi tên nàng hét lớn:

- An...Khiết An ..Khiết An ...anh đây ...

Những người đi xung quanh khẽ tò mò cũng vội tách ra tránh đường cho Huy. An đứng hẩn người lại như vừa nghe có tiếng ai gọi mình ...An đứng lặng cố bảo mình phải lắng nghe thật kỹĐứng rồi ...giọng nói của Huy...Giọng nói này là của Huy. An quay nhanh về hướng đó, cái dáng cao lớn đang vụt bay về phía nàngAn không tự chủ được mình nữa buông mình chạy về phía ấy :

- Huy...anh Huy

- An ...An ơi....Anh xin lỗi....xin lỗi em....

Huy ôm xiết chặt An vào lòng như sợ như nàng sẽ tan biến vậy. Ôm thật chặt trong lòng mà thương nàng không sao tả được. Cái cảm giác lần đầu tiên đến trong đời....lần đầu tiên một người con gái khiến anh phải sợ hãi như vậy nếu chàng lạc mất nàng

- Huy, em sợ quá ...em kiếm anh mãi ...điện thoại em lại hết pin..em mượn điện thoại gọi cho anh nhưng lại không được...em ... - An nói không ngưng trong cơn nức nghẹn vì sợ hãi và xúc động. Nước mắt lưng tròng làm ướt bờ ngực của Huy

- Anh biết ..anh biết ...anh xin lỗi ..Anh xin lỗi ...em không sao chứ hả An, sợ lắm phải không An?

An rút vào đầu Huy lắc lắc:

- Em không sao...không sao ..chỉ có điều ...em sợ không tìm gặp anh được. Sợ lạc mất nhau ..

- Không như vậy nữa đâu em. Anh hứa đó, mình sẽ không lạc nhau nữa đâu em

Đứng ôm nhau 1 lúc, qua cơn xúc động, An như nhớ ra là mình đang ở ngoài đường. Khe khẽ đẩy chàng ra, An đã bị Huy nói:

- Không cho đẩy anh ra, anh không để lạc em nữa đâu

- Người ta nhìn mình kìa anh - An ngại ngần đâm đâm vào ngực Huy nói nhỏ

- Kệ người ta đi, ôm người yêu của mình thì có sao

An đâm mạnh vào ngực Huy nhắm mắt:

- Ai là người yêu chứ..nói không biết ngượng...quê quá đi ...ai đồng ý đâu...

- Không cần nói, chỉ cần chịu cho anh ôm thế này là bị anh đóng mộc luôn rồi . Thà quê chút mà có người yêu xinh thế này, lời quá rồi còn gì ...

- Miệng mồm TGD lạnh quá – An cười chào thua Huy
 - Há, xem ra em muốn anh hôn phải không....nên cứ nói là TGD...TGD hoài ha.....
- Nói đoạn, anh cúi xuống ôm trọn mặt nàng mà hôn mê đắm...
- Có người yêu xinh thế này, đừng để lạc nữa đó ghen cậu trai trẻ
- Huy và An cùng nhìn về phía đôi vợ chồng già đang nhìn mình cười...An đắm vào ngực anh
- Tại anh đó – rồi dợn chân bước bỏ đi,
 - Cung à ..cung à..nghe chưa...2 bác ấy dạy anh là đừng để lạc em nữa...cho nên ...- Huy nắm chặt tay An, giờ giờ lên cho nàng xem rồi nói – phải dính thế này nè mới không phải tìm trẻ lạc lần hai..
 - Anh ...- An phụng phịu vì Huy dám gọi nàng là “trẻ lạc”An mát mẻ “trả thù”
 - Chứ hông phải tại anh sợ thất hứa với anh Mạnh Hải sao? Xì...hứa lo cho người ta mà để người ta đi lạc..dở quá đi ..
 - Hừm ...miệng lưỡi này ghê gớm quá. Để xem khi bị hôn có còn ghê gớm như vậy không ..
- An bật cười to, bỏ chạy..kéo Huy theo sau mình
- Bình minh ló dạng, những chú chim chao mình hót véo von ngoài song cửa khiến Khiết An trở mình tỉnh giấcUhm mmmđêm quanghĩ đến đêm qua mà An chợt đỏ hồng đôi má vì hạnh phúc . Vậy là nàng và chàng đã là lover của nhau rồi sao. An nằm hồi tưởng lại nỗi hoang mang sợ hãi khi lạc mất chàng...bao nhớ nhung thất vọng khi không tìm ra được khuôn mặt yêu thương với mình trong muôn vàn khuôn mặt An yêu Huy, yêu từ 8 năm về trước....nhưng đúng là tình yêu chỉ có thể ngọt ngào đến tận đại khi có được từ 2 phía dành cho nhau . An không ngờ là chàng lo lắng và trân quý nàng đến như vậy. Nếu như 2 người không vô tình lạc mất nhau ..thì liệu cả 2 có được ngọt ngào như bây giờ.....Lăn trở mình ôm chú gấu vào lòng....An khẽ đưa tay chạm nhẹ vào môi, vào mắt, vào đôi má hồng ..., ở đâu trên khuôn mặt nàng cũng mang dấu ấn ngọt ngào, hương nồng say đắm từ những nụ hôn của Huy. Liệu nàng có quá nhanh không khi đón nhận chàng ... Người ta đều nói rằng, con gái nên “làm cao, treo giá” một chút ...nhưng mà An thì lại khác...An để cho chàng hôn mình. An tận hưởng từng khoảnh khắc bên nhau với chàng....8 năm rồi, An không thể dối lòng thêm nữa, cũng như An không thể nào từ chối được chàng Tiếng phone reng ...
- Thức dậy chưa vậy bé....
 - Ừ hử ...vẫn chưa...nhưng đã bị anh đánh thức rồi còn chiMới sáng mà ...
 - Thế à, ...chà chà....em thư ký riêng này hư quá Hôm nay mới 28 thôi cung à, TGD chưa cho nghỉ đâu đấy – Huy làm giọng nghiêm trên An
 - Ok ..ok sếp Nhân viên đi làm đây ạ. Có được 1 sếp gọi điện nhắc nhở nhân viên thì còn gì bằng ...không dám làm biếng đâu ạ
 - Vậy đi ăn sáng với anh ghen ...
 - Không được đâu ...giờ mà còn đi ăn sáng là trễ làm thiệt luôn đó ...
 - Em được đặc cách đi trễ không sao mà...Sếp ký giấy cho ..
 - Huy à....
 - Gì cung
 - Em có chuyện này muốn nói...anh đừng để mọi người trong cty biết chuyện chúng mình nha ...
 - Sao vậy An? Hay em còn nghi ngờ anh điều gì ...

- Không , không phải Huy à ...Em cần thêm thời gian chuẩn bị 1 chút....qua tết được không anh ...

Huy im lặng nghĩ gì đó rồi nói:

- Anh yêu em và anh không muốn giấu điều này với ai cả....nhưng nếu em chưa chuẩn bị nói sao với đồng nghiệp thì....ừ, anh đồng ý ...nhưng anh nói rồi đó ghen ...em phải nhanh nhanh lên đi đó ...Ghét em quá đi, yêu nhau mà phải giấu...

- Cảm ơncung! – Tiếng An cười khúc khích bên tai, làm Huy mỉm cười bên đầu dây kia.-
VẬY, GẶP ANH Ở CTY NHÀ

Nói rồi, An cúp máy ra khỏi giường thay quần áo. Miệng hát 1 bài ca nhỏ nhỏ...An nhìn mình chột phỉ cười trong gương. Tình yêu ...ôi tình yêu có thể làm người ta vui vẻ thế này sao ... chọn cho mình bộ váy công sở màu hồng phấn, thoa cho mình chút son ...Hừm ...hình như tình yêu Huy khiến nàng xinh thì phải ..Có tiếng chuông cửa, An khẽ chau mày “ai thế nhỉ..mới 8 giờ sáng thôi mà...”

- Xin cho hỏi có cô Khiết An ở nhà không ?

- Vâng, là tôi đây ạ

- À, có người gửi hoa cho cô. Xin cô ký nhận giùm

Lúc An đang ký nhận thì người giao hoa nhìn cô mà nói:

- Người khách này thật có lòng với cô, chính tay anh ta lựa từng cành hoa một ...Xong rồi, cảm ơn cô An. Happy New Year cô nhé

An ôm bó hoa vào nhà....Mai vàng xen lẫn hồng đỏ rựcAn đã đoán ra được ai rồi. Chỉ có 1 người biết An, dựa vào chậu mai tôi qua ... chỉ có 1 người biết An vì ngồi xem cậu bé nặn bột hình cành hồng mà để lạc mất nhau ... An ứng hồng mặt mở mắt thiếp xinh xinh bên trong “Lạc nhau giữa một rừng người

Gặp nhau do bởi duyên trời hả em?

Anh nhớ em quá. Đến cty, ghé qua thăm bệnh trái tim anh ghen ... em phải cho nó thuốc thì nó mới bình yên mà làm việc nguyên ngày được đó. Anh chờ em. “

Vừa vào đến cty, An đã phải nhận thêm 2 bó hoa từ Mẫn và Paul ... đang còn loay hoay tìm chỗ cắm hoa thì đã nghe chị Ngọc nói TGD gọi An vào phòng.

- À, TGD gọi em vào phòng kia...không biết có gì không mà mới sáng vô đã bị sếp điểm danh rồi ...cẩn thận ghen An

An khẽ thoáng đỏ mặt vì câu dặn dò thật lòng của Ngọc. An giơ tay gõ nhẹ cửa đi vào trong:

- TGD ...

- Hừm – Huy đứng lên nhìn An mặt giả ngẫu ngẫu

- Ô ..quên ...anh gọi em ?

- Ngoan

Nói rồi, Huy tiến đến ôm An vào lòng, vuốt nhẹ bờ lưng thon của nàng :

- Sáng nay, anh phải đến cty sớm vì có cuộc gọi từ Mỹ, nên không ăn sáng chung với em được. Giận anh không cung ? À , Sao đến cty này giờ mà không đến thăm anh gì cả, có nhận được ...

- Ừ hửmới sáng, tự nhiên có người bấm chuông đưa cho em bó hoa

- Ai mà dễ thương quá vậy hén – Huy nháy mắt nhìn An

- Ô, hông biết ai nữa. Chắc là ai đó thương thầm em, anh à – An giả giọng tình vờ chọc chàng
- Xi, nhìn em kìa...mặt hớn hở phải biết. Coi chừng tiệm hoa giao lộn bông đó cô ời. Ai mà
thèm thương thầm

- Lộn thì ráng chịu . Vô tay em rồi không ra được nữa đâu ..

- Chết chết ...vậy là anh có hối hận cũng muộn rồi hả em .

Nói rồi Huy kéo An vô lòng lai ghé của anh ngồi xuống. An hơi ngại nhưng Huy vẫn ôm nàng
không cho đứng lên, chàng kề sát vào tai An mà nói:

- Ngồi đây với anhEm có thích bó hoa đó không vậy?

- Anh hỏi chi vậy, người thương thầm gửi cho em mà

- Đánh đòn bây giờ ...Ồ, phải rồi, hồi sáng anh thấy có người nhờ Ngọc ký nhận giùm em 2
bó hoa luôn hén. Chắc là của mấy người thương công khai ...chỉ tội nghiệp người thương
thầm ...không được danh chính ngôn thuận gì hết ...

Huy làm mặt ngầu ngầu nhìn An. An bật cười khúc khích

- Làm mặt xấu quá đi ... - An lấy tay nghịch nghịch chiếc cravat của Huy- nhưng mà hoa của
người thương thầm là đẹp nhất. Cám ơn anh....

Huy xiết nàng vào lòng. Chàng không biết phải nói sao cho hết những yêu thương trong lòng.
Mà thật lạ, người ta gọi chàng là kẻ lạnh lùng, nhưng chàng có làm được đâu ...An có sức
quyến rũ mà Huy không sao cưỡng lại nổi ...

- An! Chút nữa, anh phải bay qua Sing rồi

- Dạ, em biết ..Đến cuối tuần anh mới về được hả? – An buồn buồn cúi đầu không nói ...

- Xem em kìa, coi bộ anh không sắp xếp về sớm thì Sg sẽ bị ngập trong nước mắt của 1 người
quá. Nói thế thôi, chứ 30 anh sẽ về ..Tối 30, đón giao thừa cùng anh, em nhé .

An khẽ gật đầu, rồi thoát khỏi vòng tay anh

- Vậy để em chuẩn bị hồ sơ cho anh nhen

Vậy là 2 ngày trôi qua mà An và Huy phải ở xa nhau. Hôm nay là trưa 30 rồi, sáng giờ
nàng chẳng làm gì được cả, cứ đi ra đi vào cầm chiếc điện thoại trên tay. Tình yêu thật lạ, xa
nhau thì nhớ nhưng đến khắc khóai, gần nhau thì bao nhiêu cũng không đủ. Mới tối qua, Huy
gọi điện về cho nàng cả đêm. Vậy mà vừa không nghe tiếng Huy, An đã thấy nhớ. An tự cười
1 mình khi nhớ

- Anh à,

- Hử cưng

- Thôi cúp máy đi ...mình nói chuyện đã 2 tiếng rưỡi rồi đó

- Choa , em quả là không hổ danh học kế toán ha. Đếm chính xác quá hử...nhưng mà mới có 2
tiếng mấy thôi mà ...

- Thôi, không được... anh còn cuộc họp sáng mai nữa. Đến trưa là anh đã về đây rồi mà...
Anh ngủ chút đi ha

- Hừm ...nói anh đi ngủ nhưng hình như có người quên 1 điều á ...

An phì cười:

- Điều gì cơ ...

- Thì cưng chưa hôn anh đó

- Xi ...nói không biết mắc cỡrồi đó..hôn rồi nè ..

- Hôn rồi sao hông nghe gì hết vậy. Đặt tình cảm vào đó thì anh mới có feeling được. Mau

lên..hôn lại cái nữa ...

- hừm ...

tít..tít ...

An giờ điện thoại lên xem..Trời!...nói đến hết pin luôn..thiệt tình. Chàng bình thường chẳng thấy nói gì, vậy mà ...An cười 1 mình rồi đi kiểm đồ sạc pin. Vừa lúc đó thì điện thoại reng lên

- An...em không sao chứ - Giọng Huy lo lắng ..

Ồi sao mà An thương chàng quá, bất giác An rung lên vì niềm hạnh phúc của mình:

- Em không có gì mà anh. Tại nói lâu quá, hết pin điện thoại ạ...Em vừa cắm điện sạc nè

- Làm anh hết hồn, tưởng em bị sao...

- Thôi ngủ đi anh

- ừ ..Em cũng ngủ đi.

An cúp máy, chỉ vừa không nghe tiếng chàng thôi mà nàng đã nhớ rồi. Chết chết...An à, yêu quá rồi ..không được..phải bớt bớt yêu lại chút thôi ...An đứng lên tính tắt đèn ngủ thì phone lại reng, nhìn phone, An biết là chàng ngay

- Sao anh còn gọi ...

An nghe tiếng Huy cười:

- Tại sợ có người nhớ giọng nói của anh nên mới gọi về nữa nè.

An thoáng đỏ mặt chẳng lẽ Huy đọc được suy nghĩ của mình sao. Nàng chu môi như đang có chàng trước mặt

- Không dám đâu ghen...Thôi mà, anh cho em đi ngủ đi á..Nói nữa là em ngủ gục luôn cho coi... - An phải dùng chiến thuật này mới được

- Ừ, mà cũng khuya thật rồi ...nhưng em chưa hun anh đó..Em đừng làm ngo qua sông nha cưng..Hồng được đâu..

Huy vừa dứt lời thì nghe tiếng “chục” rõ to vang lên ... Huy bật cười sảng khoái. Người yêu anh còn mắc cỡ lắm....chắc chàng phải training vài khóa nữa mới được...Huy là vậy, yêu ghét rất rõ ràng...Khi chàng yêu, chàng luôn muốn bộc lộ và làm cho người mình yêu hài lòng dù chỉ là trong việc nhỏ. Mà An là người mà trái tim Huy không thể nào ngừng nhớ nhung. Tối ấy, 2 con người ở trên 2 đất nước khác nhau nhưng mà lại cùng hướng về nhau bằng trọn tâm lòng.

An chòang tỉnh khi nghe tiếng chuông cửa:

- Cô An làm ơn ký nhận hoa. Chàng của cô An thiệt là tình cảm quá ...

Người giao hoa đã trở nên quen thuộc với nàng. An cảm ơn rồi đóng cửa quay vào nhà, tháo vệt tấm thiệp xinh xắn:

“ Còn 3 tiếng nữa thôi là gặp được em rồi. Nhớ em lắm, biết không cưng? Có nhớ anh nhiều không An. Thôi hôn em. Chiều em nhé “

Tối nay đối với An thật đặc biệt quan trọng. Đây là buổi hò hẹn chính thức đầu tiên của 2 người mà . An tự cho phép mình ngồi lâu trước gương hơn mọi lần . Đứng trước tủ áo, An rút nhẹ chiếc đầm 2 dây bằng satin đỏ ôm rũ theo những đường cong trời phú của mình, chiếc đầm đơn giản được điểm xuyến bởi dải nơ đen dịu dàng ôm trọn bầu ngực thanh tân trắng mịn . Mái tóc dài gọn song . An thả nhẹ buông xuống bờ vai thon, che lấp lửng nửa tấm lưng trần

ngà ngọc nuốt nà. Khi vừa cúi xuống mang xong chiếc giầy dây thì An cũng nghe tiếng tiếng Huy ngoài cửa. Chàng là vậy, luôn luôn đúng giờ... Khiết An đi nhanh ra cửa với bao cảm xúc nhớ nhung...chàng đứng đó, lưng hơi tựa vào thành xe, chàng làm cử chỉ chống cằm nheo nheo mắt nhìn An mỉm cười.

- Anh có nói với em là em đẹp chưa nhỉ?

An cắn cắn môi, 2 má đỏ hồng bước tới bên chàng lắc lắc đầu làm mái tóc bay bay trong gió chiều xuân...

- Em đẹp lắm An... biết không hả cưng

Huy đung đung trán mình vào trán nàng. Anh kéo sát nàng vào lòng âu yếm:

- Nhớ em quá.

Và anh không hề cho An có cơ hội nói điều gì khi mà, Huy áp môi chàng gắn chặt vào môi An đầy ma lực. An khẽ cự người, đẩy nhẹ Huy ra:

- Anh, người ta thấy kỳ lắm...

Huy tiếc nuối nhìn An rồi nắm tay nàng đưa lên hôn nhẹ. Chàng mở cửa cho nàng rồi cả hai cùng tiến về phía biệt thự của Huy.

Huy dẫn An vào 1 căn phòng khá lớn được trang trí tuyệt đẹp, có 1 chiếc bàn ăn với đôi nến đỏ kê bên là 2 ly rượu vang. Chàng kéo ghế cho nàng rồi nói:

- Anh biết em rất có khiếu về thưởng thức rượu...Em thử chai này xem..

An nhấp khe lên môi rồi ngược nhìn Huy khẽ hỏi:

- Rượu vang năm 1983 ...Is it right?

Huy gật gù tán thưởng:

- Wow, quả thật em rất có khiếu. Anh đã nói mà tìm được chai rượu vang này không uống tí nào.

- Anh cố tìm chai rượu năm 83 để trùng với năm sinh của em sao?

Huy chỉ khẽ gật đầu, nắm tay nàng mà nói:

- Bởi vì, anh muốn chia sẻ cùng em ...Rượu quý chỉ nên thưởng lãm cùng tri kỷ. Và em là hồng nhan tri kỷ của anh, An à

An còn nói được gì nữa đây...An còn mong đợi gì nữa ... Tình yêu của Huy dành cho nàng quá lớn, quá bao la tha thiết...Cả hai cùng dùng bữa, cùng trò chuyện bên nhau ngọt ngào êm dịu. Khi dùng bữa xong, Huy dẫn An đi xem khắp nơi. Rồi đứng trong 1 căn phòng chỉ toàn là kiếng. Huy giơ tay chỉ về phía trước

- Khi xây nhà, anh đã đặc biệt kiến trúc ra căn phòng này em biết chỉ không

An bước đến nhìn qua tấm kính, nàng nhìn thấy muôn vàng ánh đèn phía xa dưới...Anh khẽ lắc đầu, nhìn Huy như hỏi:

- Anh đã nói với lòng mình rằng. Nơi đây trong căn nhà này, anh chỉ dành để ngắm nhìn thành phố với 1 người mà thôi. Và mỗi năm anh cũng chỉ cùng với chính người đó xem pháo hoa từ nơi này....Anh đã tìm rất lâu...và người đó chính là em, Khiết An!

Huy vòng tay ôm nàng từ phía sau lưng, anh cọ cằm mình vào mái tóc mềm mịn của An. Huy hôn lên tóc, khẽ lướt nhẹ xuống vành tai nàng thì thầm

- Tới rồi An...count down với anh nhé em

Hai giọng nói thì thầm cùng cất lên : 9, 8, 7 , 6, 5, 4, 3, 2, 10An ngược nhìn cả 1 vùng trời rực rỡ sáng ngời, từng chùm..từng chùm pháo hoa được bắn lên. Muôn sắc, muôn màu chiếu sáng cả không gian đêm 30...An dựa vào Huy lên tiếng nhỏ

- Đẹp quá phải không anh?

- ừm ...1 khoảng khắc thật đẹpChúc mừng Năm mới, em yêu

Huy cúi xuống bên tai An, chàng khẽ cắn nhẹ vào tai nàng nóng hổi...hơi thở chàng tỏa lan khắp khuôn mặt nàng, mùi hương chàng bao phủ lấy An mê đắm. An chủ động, quay lại vòng tay lên cổ chàng, nhìn vào mắt chàng khẽ nói

- Happy New Year, my dear.....

Huy nhìn vào đôi mắt sáng long lanh trong đêm tối của An, gờ tay cà nhẹ vào vành môi căng mọng đang nói của nàng...Rất nhẹ nhàng...từ tốn..Huy gửi cho An những cơn sóng lòng dâng tràn trên bờ môi mọng...An không ngờ mình bị chàng khuấy phục nhanh như vậy. Huy hôn nàng dịu dàng mà đến nghẹt thở, bờ môi điêu luyện của chàng chỉ thoáng chốc tách rời môi An khiến nàng phải ...từ từ..hé khuôn miệng xinh đón nhận chàng. Their tongues meet together ... and ...together they make a wonderful night. He carries her in his arms, ..slowly ...sweetly ... side by side, they go into his large room...

Cùng dìu nhau bước trong tiếng nhạc. chàng ôm nàng mơn trớn bờ lưng thon ... Bàn tay chàng ấm nóng mà An tưởng như có lửa ...từng cái vuốt ve, từng điệu mơn trớn ...làn da của An như tan chảy dưới tay chàng. Huy hôn nàng....hôn nàng ...khiến nàng như nghẹt thởKhi chàng rời môi nàng, An phải ngửa cổ ra sau thở hổn hển...hổn hển đón nhận cái hôn từ môi chàng đậu nơi chiếc cổ trần trắng mịn của nàngnhẹ nhàng, nóng bỏng...nụ hôn của Huy rơi xuống khuôn ngực căng tròn mà giờ đây đang căng cứng hướng về chàng ...Huy hôn khắp vùng ngực trắng..rồi lại dùng chiếc lưỡi ma quái của chàng....mút nhẹ..liếm nhẹ lên vai..lên vành tai bé xinh của nàng. Hai tay chàng ôm lấy mặt nàng, Huy hôn hôn nói:

- An ơi, môi em ngọt quá...

Như để chứng minh lại điều chàng nói, Huy hôn nàng ngẫu nhiên....lưỡi chàng trượt nhẹ xuống bờ vai...Huy nhìn An mê đắm...chàng dùng răng mình cạ cạ vào nàng..khiến An nhón nhột ..rồi bất ngờ, Huy cởi sợi dây mong manh trên vai nàng chỉ bằng cái cắn nhẹ...Chiếc áo..trượt xuống nhẹ nhàng lướt qua khắp làn da mong manh ấy ...để rồi...Huy sững sờ nhìn ngắm nàng mê dại....An nhìn Huy khẽ nở nụ cười che dấu vẻ ngượng ngùng của người con gái ...Tiến đến ôm chàng, tay nàng lần tháo nhẹ từng chiếc cúc áo...từng chiếc một ..Những ngón tay nhỏ nhắn của nàng..lướt trên vùng ngực vạm vỡ...An xoay nhẹ..hôn nhẹ lên đó..lên vùng ngực mà nàng tưởng như chỉ có trong giấc mơ đến với nàng...Nhưng đây là sự thật...sự thật ngọt ngào khi Huy đưa tay ấm nàng bước về phía chiếc giường to lớn....Nằm trên giường, An khẽ ngẩng đầu liếm nhẹ lên vùng ngực của chàng...Bất chợt..Huy vực mặt mình xuống bầu ngực to tròn đang bị trớn trong chiếc bra màu ren đỏ..Lấy tay kéo xuống 1 bên ngực, Huy vực môi chàng vào đó mút mạnh khiến An rung mình vì cảm giác rần rật chạy từ chân lên khắp người. Đưa tay lần ra sau, Huy tháo nhanh chiếc bra trong tích tắc...khiến hai bầu ngực trắng mịn phô bày trước Huy. Huy khẽ nhắm mắt, nuốt hơi trong miệng ...Miệng chàng khô khốc vì cơn đói nàng dâng trào...Đưa tay ôm lấy ngực nàng, Huy se se nơi nhạy cảm đang căng cứng chĩa về phía trước của nàng.....An rên lên từng tiếng nhỏ ..”Huy ơi...Huy ơi ...”...Lưỡi

chàng đi chuyển nhẹ nhẹ đây ẩm ướt trên làn da nàng, lướt xuống chiếc bụng thon...Da An ẩm ướt nhưng lại bùng cháy theo từng cái di chuyển của chàng...Huy dùng tay lần xuống phía dưới, kéo quần ra khỏi đôi chân thon dài...Huy thở hộc nhìn An sững sờ Chàng biết nàng đẹp ...chàng biết điều đó..nhưng giờ đây khi nhìn thấy trọn vẹn nàng...miệng anh trở nên khô khốc, toàn thân nóng bừng vì muốn yêu An...Bàn tay anh tiến lần xuống dưới, nơi phía cửa mở ra một vùng mê đắm...từng ngón tay lướt nhẹ, mơn trớn và vuốt ve...Từ từ..cúi xuống.. ..vùng mê dại...Huy khiến An rung mình lắc người run lên....ẩm ướt....trơn ướt....gọi mời. Huy vui mặt mình hôn mê mãi, mút mê mãi không ngừng...Chàng khiến An nẩy người về phía chàng..không chịu được, An lùa những ngón tay thon vào tóc Huy gọi lớn:

- Huy, Em...

- Do you just climax?

An không nói được gì nữa, toàn thân nàng run lên vì muốn chàng...Huy nhìn nàng mê mải..dưới ánh đèn hồng...không còn gì che đậy..An hiện ra mời gọi ngọt ngào...Huy đứng bật dậy thay vì tiến về phía giường, chàng lùi ra xa 1 chút..như muốn ngắm nhìn cả thân hình vẻ nữ ...Chàng từ từ..cởi phần còn lại trên người mình. An sững sờ nhìn phần đàn ông mạnh mẽ của chàng....Cô nàng như trên sa mạc, An há miệng lớn ngỡ ngàng nhìn về phía Huy..rồi ửng hồng mặt quay đi...trong ánh đèn mờ ảo, cử chỉ của nàng như càng khiêu khích ngọn núi lửa trong lòng Huy. An thầm cảm ơn mái tóc dài che giúp nàng phần nào ngại ngùng...Nàng không muốn ngại ngùng...nàng muốn đêm nay, nàng dâng hiến cho chàng tất cả...đêm nay...An không biết mình có nên nói với Huy hay không hay để chàng tự khai phá.....Bàn tay Huy vén nhẹ mái tóc huyền:

- Nhìn anh nè An ...

An quay lại nhìn Huy, rồi thở hổn hển khi mà...nơi mạnh mẽ nhất của chàng cọ nhẹ trên chiếc bụng thon thả của nàng. Huy tiến lần môi tìm cổ nàng..An ngửa cổ ra sau đón nhận từng cái hôn..từng cái cắn nhẹ

- Huy, em Em muốn nói...

Huy ngưng lại nhìn sâu vào mắt nàng:

- Anh không quan tâm mọi người hay báo chí viết gì về em.

- There'll have some differences, won't there if ...

- ANh chỉ biết chúng mình bây giờ đang bên nhau...I don't care what happened before...I just need you

An nhắm mắt bỗng nhớ về 1 cuốn sách nào đâu đó nói rằng “ Những người đàn ông thường không thích ân ái với những cô gái ngây thơ, không biết gì”...mà An thì không muốn ..không muốn Huy rời nàng...Nàng quyết định không nói với chàng điều ấy...

- An nhìn anh nè....Anh muốn nhìn em lúc chúng ta ..making love...

An không thể trốn tránh tia nhìn rực cháy của chàng...mở mắt..An nói lòng giấu đi vẻ ngượng ngùng của người con gái lần đầu tiên...

- Em đẹp lắm An...em rất đẹp...

Môi Huy làm ướt môi nàng...chiếc lưỡi điêu luyện của chàng tách 2 bờ môi An ra rồi luồn nhanh vòng trong ấy.....quyện vào nàng.... mút lấy nàng.....Tay Huy miên man trên gò ngực săn chắc đang đau nhức vì thèm muốnrất từ từ nhưng đây điêu luyện, Huy tách rời 2 đùi An chỉ bởi bắp chân săn chắc của chàng... An cứng người khi cảm nhận ở phía dưới phần

trộn vện nam tính của chàng....

- Nhìn anh đây An...

An vừa mở mắt nhìn chàng thì bất ngờ...tòan thân nàng rung động vì cái ấn vào của chàng...

Huy sững người ngưng lại nhìn thẳng vào mắt An

- An....

- Huy, I need you...don't think so much....just know that I need you...come to me....give for me....

An vội kéo chàng sát vào mình..nhưng sợ không còn cơ hội ở bên chàng..Tay nàng cuồn cuộn đại vít tóc chàng ghì chặt vào nàng....Nàng cảm nhận được dường như Huy cũng đang run lên...run lên từ từ tiến vào trong của nàng ...An rướn người đón nhận hết tất cả những gì thuộc về Huy...tất cảvà trộn vện Chàng nhìn An, với tay tắt ngọn đèn nơi đầu giường ...An thầm cảm ơn chàng về điều ấy....bởi ánh đèn...nàng chưa quen...making love in the light ... Huy di chuyển từ từ...chậm rãi...rất chậm rãi nhẹ nhàng vô ra khai phá vùng đất hoang sơ ấy....Huy trân quý nàng, nâng niu nàng như vừa khám phá ra 1 báu vật vô giá trên đời

- Do you hurt?

- Umm....before...not now...

- Are you ok? Feel ok, sweetheart ?

- Uum.....yeas...give it for me.....yes

- It's Better ?

- Yes...better

An nheo nheo mắt thức dậy bởi tia nắng xuân len lỏi chiếu vào phòng...mơ màng tỉnh giấc, An mơ màng cảm nhận được mùi hoa hồng lan tỏa đầu đây...Mở mắt, cô như cố định thần, căn phòng này, đâu phải phòng cô...Tối qua, má An đỏ hồng ửng nóng khi nhớ lại mọi điều đêm thần tiên mà Huy mang đến cho mình. Quay qua tìm Huy, chiếc giường rộng giờ chỉ có mình An, khẽ chống tay ngồi dậy ...An nhìn khắp căn phòng vừa lạ vừa quen...An đưa tay buột miệng kêu khẽ Gosh! ...căn phòng trắng trắn ngập bởi toàn hoa và hoa rực rỡ ...Con gió thoảng nhẹ, đưa đến bên nàng mùi hương nồng nàn của hoa hồng rực rỡ...Đưa mắt nhìn quanh, cô thấy tấm thiệp nhỏ để kế bên giường chỗ của Huy

“ Chào buổi sang, em yêu. Cảm ơn em về mọi điều. Cảm ơn em đã đến với anh tối qua. Call my name, I'll be there, baby”

Xếp tấm thiệp lại, An ngó xung quanh rồi gọi tên anh:

- Huy oiiiiii...

Cái dáng cao to của anh án ngữ ngay cửa phòng. “He look good to eat” trong bộ kimono nam. An nghĩ thầm. Huy mỉm cười cùng An nói:

- Happy new year cung. Em muốn dùng gì bữa sáng. Anh chỉ có món cháo bào ngư và món trứng Benerdic, nước cam vắt hoặc sữa tươi...

An trở mắt nhìn Huy đang bung bữa điểm tâm đến tận giường cho mình:

- Chẳng phải dì sáu đã nghỉ Tết. AnhAnh làm tất cả sao? – An ngạc nhiên vì phát hiện ra điều mới mẻ từ Huy: 1 TGD mà anh xuống bếp làm bữa sáng cho nàng.

Huy nhướng mày ra điều thích thú khi trông thấy mặt An. Anh trải nhẹ khăn ăn lên giúp cô rồi nói:

- Anh còn nhiều điều hay ho nữa lắm, em chưa phát hiện ra hết đâu. Anh sẽ tiết lộ cho em biết

từ từ. À, còn về khoản này..anh cũng phải học vài bí kíp ..để còn phòng thân cho mình lúc đói chứ....Nè, Em ăn thử đi cho nóng...

An cầm muỗng múc chén cháo lên ăn...wowAn ngược nhìn Huy chép chép miệng:

- Quả là không tệ ha ... good job, honey ...

Huy bật cười sảng khoái, anh cũng dùng nhanh bữa sáng của mình rồi thưởng thức tách cà phê sữa nóng, Huy nhìn An đang finish chén cháo ...mắt anh phủ trọn khắp gương mặt nàng. An biết Huy đang nhìn mình chứ sao không, bối rối...cô bung ly sữa tươi lên uống ..

- Taste good ...

- It tastes good, but I'm so full ... You did great.

- Anh không nói cháo ngon, mà anh nói là anh nhìn em ăn..anh nhìn môi em anh thấy ngon .. your lips taste good too, sweetheart!

Huy đẩy khay điểm tâm ra xa, đưa tay vén nhẹ vài cọng tóc lòa xòa trên má cô, anh thì thầm:

- Cảm ơn em, Khiết An. Và xin lỗi em

- Xin lỗi em ? – An ngạc nhiên nhìn Huy

- Tối qua, anh đã không thấy được vẻ ngại ngùng mắc cỡ vì lần đầu tiên của em. Anh còn bắt em nhìn anh khi mình yêu nhau, ...anh cứ tưởng em ...Sao không nói cho anh biết hử cô bé?

An bối rối nhìn Huy thú thật:

- Em sợ anh biết em chưa ..có kinh nghiệm thì ..anh sẽ chán em. Chẳng phải đàn ông thích partner của mình phải giỏi trong chuyện ấy sao

Huy cụng đầu An lắc nhẹ:

- Khờ quá...Em biết không, có lần anh nghe Hoàng Long đi nói với mọi người là ...là em đã ..với hắn. Anh không hiểu sao mình tức điên lên được, đã vậy..em còn ra vẻ như là điều hắn nói là đúng vậy ...cho nên anh ...

- Cho nên anh hôm đó về cty gây ra 1 trận cuồng phong chứ gì ... - An nháy mắt chọc

- Ừ thì...thật ra anh không quan tâm đến vấn đề đó...nhưng anh nổi điên là bởi vì ...lúc đó anh không dám thừa nhận sự thật là anh bị em chi phối nhiều đến vậy. Vì chưa người con gái nào khiến anh thất bại như vậy, biết không cung...

An chúm chím cười nhìn Huy

- Em làm sao biết chứ ...

- Em còn nói ...phải phạt em mới được ...

Huy chồm vờn tiến tới gần mặt An, ôm chầm lấy nàng nhưng An mau mắn thoát ra được. Giọng cô cười khanh khách khi đứng dậy chạy thoát khỏi vòng tay anh. Chợt An thoáng nhăn mặt. Nơi ấy khẽ đau nhẹ khi An vùng đứng dậy quá bất ngờ...Tối qua, sau khi phát hiện ra điều đó...lần sau chàng đã bù đắp lại cho An những dịu dàng, êm ái ...khiến nàng cũng phải bất ngờ ...vì An đã cùng Huy leo lên tới đỉnh đam mê lần hai...Thoáng ngại ngùng, khi phát hiện ra mình không có gì cả, An lấy tay che nhẹ nơi nhạy cảm rồi chạy đi về hướng nhà tắm, nhưng nàng đã không nhanh kịp bằng Huy. Huy tinh ý nhận ra được cái nhăn mặt của nàng, chỉ bằng 1 cái sải chân, anh đã ẵm gọn nàng trên đôi tay rắn chắc:

- Đau hử em?Vậy để anh bế nào

Huy bật cười khanh khách vì nhìn thấy An mắc cỡ ...Sáng nay khi nhìn An đang ngủ say, anh đã trăm ngàn lần nguyên rửa mình sao lại vô tình đem qua đến vậy. Anh cứ tưởng cô...nên anh muốn nhìn thấy mọi cử chỉ, dáng điệu của nàng khi making love mà không biết rằng, nàng đang

phải ngưng ngừng thế nàoKể từ lúc phát hiện ra điều thiêng liêng đó, anh đã hứa với mình là sẽ yêu thương nàng hơn gấp bội. Vì đây là người đàn bà của anh, người đàn bà của anh trọn vẹn từ tâm hồn đến cả thân thể ngọc ấy.

Bé An vào phòng tắm, Huy nhìn sâu vào mắt nàng:

- Để anh tắm cho em...

An chỉ khẽ tựa vào lòng Huy nhắm mắt bình an. Cô để mặc bao cơn sóng lòng trào dâng phủ lấp...Từng cử chỉ dịu dàng của anh, Huy thấm ướt nàng...tay anh mơn trớn thoa sữa tắm lên khắp vóc dáng nàng...nhẹ nhàng trên lưng, anh massage cho nàng trong bọt xà phòng thơm nức. Khẽ quay người An đối diện mình, Huy thoa kem tắm lên bầu ngực căng tròn trắng mịn ... tay anh thoa nhẹ vòng quanh, ôm nhẹ vuốt ve bầu ngực ấy...Anh trân trọng từng làn da ..từng mái tóc của nàng....An rơi nước mắt mình vì hạnh phúc. Chàng của nàng đó sao? Kẽ lạnh lùng ngạo mạn đó sao....? Giờ đây, kẻ lạnh lùng đó lại ngọt ngào nâng niu nàng , thoa dịu nàng, ôm ấp nàng bằng tất cả sự chăm sóc...Nước mắt An lăn dài trên má. Huy nhìn nàng thẳng thốt, ôm vội mặt nàng, anh cúi xuống hôn lên những giọt nước mắt long lanh:

- Sao vậy em? Bị đau ở đâu hả em? Sao khóc vậy, nói anh nghe đi An!

An chỉ lắc lắc không nói thành lời....ngước nhìn Huy, An ngã vào người anh ôm cứng:

- Anh làm em xúc động quá. You're caring me ...

Huy ôm xiết An chặt vào lòng...thật chặt nói ...

- Anh yêu em. Yêu em , An à

Giúp An hong tóc cho khô, Huy đặt An ngồi trong lòng âu yếm:

- Đi với anh đến 1 chỗ này nha An

- Nhưng em ...vậy ... - An nhìn xuống mình đang mặc bộ kimono bằng lòng trắng tinh

Huy nháy mắt với nàng rồi nắm tay An dẫn vào phòng closet:

- Chọn cho mình 1 bộ mà em thíchSáng nay, anh đã gọi điện cho người mang tới

- Nhưng hôm nay là sáng mừng 1, làm sao anh ...

- Có đôi khi, tiền cũng rất giúp ích cho mình....

Nói rồi, anh hôn lên trán An :

- Thay đồ đi cưng, anh chờ ...

An nhìn 1 lượt... rồi chọn cho mình chiếc váy ngắn vừa tới gối cùng với chiếc áo len đan mỏng dịu dàng và đôi legging đen. Cột cao mái tóc dài, An nhanh chóng bước xuống lầu ...

An nhìn anh, rồi cả hai cùng bật cười vui vẻ. Huy bước tới nắm tay An dìu bước:

- Chúng ta tâm linh tương thông em nhỉ? Đến cách mặc áo mà anh với em cũng giống nhau ... chỉ có điềuhừm – Huy lùi ra xa ngó An

- Sao huh anh...? Em mặc vậy không được ?

- Chỉ có điều, em mặc vậy trông trẻ quá. Đi với anh, chắc giống đi với ông già

An bật cười vì suy nghĩ đó của Huy. Tiến đến nắm tay chàng , An dịu dàng nói:

- Với em, anh mãi mãi là người đàn ông trẻ trung nhất, phong độ nhất, bản lĩnh nhất và là người đàn ông duy nhất trong trái tim em. Như vậy thì đủ chưa hả anh?

Kéo An vào lòng, Huy hôn lên tóc, lên trán , lên mắt, lên môi nàng:

- An, Làm sao mà anh thương em nhiều như vậy hả em? Anh lúc nào cũng có cảm giác mình quen nhau lâu lắm rồi ...chứ không phải chỉ mới quen từ lúc em lên làm việc với anh . Giống

như là quen từ kiếp trước vậy...mà lại là...anh nợ em nên giờ mới yêu em nhiều như thế này, em à ...

An tựa đầu mình vào vùng ngực thân quen, lấy tay vẽ vẽ lên đó khẽ cười kín đáo “ Anh nợ em những 8 năm cơ mà. Nhưng em sẽ không nói ra đâu...cứ để anh nghĩ ta quen nhau từ lâu lắm rồi”.

- Ừm, thì nếu vậy...em cũng yêu anh từ lâu lắm, có thể là từ kiếp trước luôn ...mà có thể tại lúc đó, anh chẳng thèm yêu em nên bây giờ phải chịu yêu bù lại thôi nhỉ?

An cười khúc khích bật thành tiếng. Huy lườm lườm nhìn nàng rồi cũng bật cười giòn giã ...

Huy dừng xe trước 1 căn nhà nằm trong hẻm lớn. Tim An thất lại bụi ngủ, căn nhà vẫn vậy. Vẫn êm ả thanh bình như ngày xưa An đến. 8 năm trước, nàng cũng đã từng theo Huy phía sau đến đây, đã từng âm thầm lặng lẽ đôi lần đến đây chỉ để mong gặp hình bóng chàng. Lúc ấy, An chỉ có 1 niềm mơ ước duy nhất là được nhìn thấy chàng trong những ngày chàng không đến lớp dạy, nhưng ước mơ mong manh đó có bao giờ là hiện thực...cánh cửa sắt lớn vẫn nằm im lặng lẽ nhìn nàng. Vậy mà, giờ đây...ngoài cả sức tưởng tượng của mình, Huy dắt cô về nhà ra mắt gia đình chàng trong ngày sáng mừng 1. Nắm tay chàng , An nói nhỏ:

- Anh, em chưa chuẩn bị gì mà ...

- Em thông minh thật ...chưa vô đã biết anh dẫn em đi đâu ...Không sợ anh dẫn em đến nhà cô nào à – Huy nháy mắt trêu ...

- Chỉ có về gặp gia đình anh mới vào sáng mừng 1 như thế này thôi . Em đâu có thông minh gì ..

An có tài đoán trước đâu . Bởi Huy nào biết, đối với An hình ảnh ngôi nhà này im đậm trong tâm trí nàng từ lâu lắm.

- Huy, em chỉ sợ ...em chưa chuẩn bị gì cả anh àThôi hay mình về để hôm khác nha anh .. An quay mình bước đi....Không hiểu sao, ngày trước, An luôn mong muốn bước vào nơi đây ..Nhưng giờ, nàng lại.... cái cảm giác run run lần đầu sẽ đối diện với toàn gia đình Huy , nỗi lo ngại vì mình chưa chuẩn bị gì...hay còn điều gì nữa cứ đan xen trong lòng. An chỉ sợ mình chưa sẵn sàngliệu có nhanh quá không ? . Quay đi, An bị Huy nắm cánh tay nàng êm dịu kéo vào lòng như che chở:

- Ngốc quá đi. Có anh bên cạnh mà sợ thế sao?

- Emem chưa chuẩn bị quà gì cả anh à....

- Em đừng lo, anh đã mua rồi ...

- Thế sao được ...

- Gia đình anh chỉ mong muốn gặp người anh yêu, họ không mong muốn gì hơn đâu An. Cả nhà sẽ thích em cho coi, em không tin anh sao cưng?..An nhìn anh đi em, tin anh nha em!

Huy nâng tay nàng lên hôn nhẹ. Nhìn vào mắt An chờ đợi 1 câu bằng lòng. Tim An như tan chảy vì cừu chỉ yêu thương đó. Anh vì nàng đã yêu thương chăm sóc, và muốn giới thiệu cô với mọi người. Vậy thì sao An không thể vượt qua nỗi lo âu khi ra mắt gia đình anh. Huy nói đúng “hãy tin anh”, hãy cho mọi người thấy là An cũng yêu anh nhiều như thế nào ...Nhìn anh nở nụ cười xinh rực rỡ:

- Dạ, em bị anh thuyết phục rồi Huy. Nhưng nếu ...

- Không có nhưng và cũng không có nếu. Không ai không thể yêu thương em, cô bé của anh à.

Huy đưa tay bấm chuông, rồi 1 tay ôm gói quà to anh lấy ra từ trong sau xe, 1 tay nắm chặt An như giúp nàng bình tĩnh, cô cháu gái của anh ra mở cửa la âm lên:

- Cậu Huy, cậu Huy đến rồi ngoại ơi, mẹ ơi ...

An nhìn Huy nói nhỏ khi cả 2 bước vào sân:

- Xem ra người yêu của em rất ít khi về thăm gia đình thì phải

- Tại anh bận quá mà...và lại cái quan trọng là chưa có ai để dắt về..sẽ bị tra khảo lung tung...- Huy nháy mắt nhìn cô- Giờ có em bảo vệ anh rồi, anh không sợ bị tra khảo nữa...vì có gì, có em trả lời cho anh rồi ...- Huy bật cười sáng khoái vô cùng

Bước vô nhà, An run mình vì sợ ...Hôm nay, mừng 1 Tết, họ hàng, con cháu trong nhà đều tề tựu. Cả nhà đang nói chuyện rôm rả thì im bặt khi trông thấy An. An vừa sợ, vừa mắc cỡ đến đỏ cả mặt chỉ dám gật đầu chào nhẹ rồi nhìn xuống đất. Huy phì cười trước thái độ của gia đình:

- Mọi người làm Khiết An sợ bây giờ. Nội à ...Ba mẹ ...- Huy nhăn nhăn mặt làm như khổ

Bà nội của chàng – An đoán là vậy vì bà đã lớn nhưng còn khá nhanh nhẹn và rất đẹp lão lên tiếng:

- Mấy đứa làm cháu trai cháu gái của nội mắc cỡ hết rồi kìa. Hỏi sao thằng Huy dám đưa bạn về chơi. Con lại đây với nội, đừng sợ - Nói rồi, bà khoắc khoắc An lại gần bên

Huy nắm tay nàng lại chào bà. Rồi giới thiệu nàng với cả nhà anh. An cúi đầu chào mọi người và cố nhớ tên tất cả. Tiếng cô cháu gái, con người chị hai của Huy :

- Mẹ, người yêu của cậu Huy đẹp quá ha mẹ. Lần đầu tiên, cậu mới dẫn người yêu ra mắt mẹ há. Cậu Huy ơi, người yêu đẹp vậy mà dấu kỹ quá đi. Không cho tụi cháu biết sớm

- Con bé này..ăn với nói thế với cậu mợ hả

- Ủ, thì tại cậu phải chuẩn bị tinh thần, lên đây cho mợ bởi cậu biết là mấy cô cháu gái cậu... không vừa gì mà

Huy bật tiếng cười khiến cả nhà cười vang. An cũng cảm thấy nhẹ vơi đôi chút vì tình cảm yêu thương đầm ấm của gia đình Huy . Ba mẹ Huy rất hiền, vì họ đều là những người thầy giáo, cô giáo cả. Huy rất được mọi người yêu thương, anh khác hẳn thái độ lạnh lùng hằng ngày...nhìn anh vui cười khi chơi loto và bầu cua cùng cháu chàng mà An khẽ nhìn cười hạnh phúc. Cả ngày hôm đó, An ở lại dùng bữa và nói chuyện vui vẻ cùng mọi người.

- An biết không, lâu lắm rồi Huy mới về đón Tết vui vẻ như thế này đó – Tiếng chị hai chàng trách nhẹ - Cả nhà ai cũng thương cậu ấy, nên cậu ấy “hu” lắm...

- Chị cứ tố em thế...làm em trai mình bị mất điểm hết trơn. May mà hình tượng anh trong lòng em vững chắc An há – Huy nắm tay nàng giờ cao như mình chứng.

- Nhưng giờ thì hơi bị lung lay rồi ...- An giả bộ nói chọc Huy, khiến cả nhà anh cười rần

- Hahaha...Cậu Huy có người trị rồi cố và nội ơi. Thế là nội không phải lo nữa – Tiếng Trung cháu của Huy vang lên

Cứ thế, mỗi người nói một câu ...cả căn nhà vỡ ào vì náo nhiệt, vì tình thân ... An hạnh phúc và thầm cảm ơn Huy đã đem đến cho nàng bầu không khí tình thân gia đình như vậy. Vậy là niềm mong mỏi được đón Tết này trong không khí gia đình mà An hằng mong ước đã được

Huy biến thành sự thật. An nhìn Huy như biết ơn... Huy đang nói chuyện gì đó vui vẻ lắm, ngược nhìn An nháy mắt như thầm nói “Đó thấy không cưng, ai cũng thương em hết trơn...Có khi còn hơn thương anh rồi”.....

An theo sau với mẹ chàng phụ cắt trái cây sau khi cả nhà dùng bữa trưa xong. An tỉ mỉ sắp đĩa trái cây theo 1 hình dáng mà nàng coi được trên 1 tờ tạp chí nấu ăn.

- Cháu khéo tay quá, An à..- Giọng mẹ chàng dịu dàng vang lên bên cạnh

- Dạ....cháu chỉ sắp theo hình 1 đĩa trái cây trên tạp chí thôi ạ....- An cười hiền...

Rồi mẹ anh cùng An làm nước đem ra cho mọi người. Nhìn cách An chăm chút để hết cả lòng mình vào đó, bà mỉm cười nhìn. An cắn môi cười nhẹ chữa then thùng:

- Dạ, cháu thấy có mít nên cháu ...

Mẹ Huy nhìn cô trêu mếu:

- Xem ra cháu cũng biết thằng Huy thích uống sinh tố mít nhất ha. Nó có được người yêu biết chăm chút như con, đó là may mắn của nó, An à...

Mẹ anh nắm tay nàng đi ra phía sân vườn, sau khi nhờ Hồng Nhi đem trái cây và nước uống lên cho mọi người. Bà nội của chàng đang ngồi ngắm cây cảnh, An đi ra cùng mẹ của chàng và bưng ấm trà thơm cho bà.

- Mẹ, ... - tiếng mẹ của anh gọi bà nội

- À, con với Khiết An ra rồi à – Bà nội nở nụ cười phúc hậu nhìn An

- Bà nội uống trà ạ ..

- Cám ơn cháu. Mẹ thằng Huy với cháu An ngồi xuống đi. Tuổi già rồi , ngồi chơi với con cháu 1 chút thì phải đi nghỉ thôi, chứ nếu không không chịu nổi, tụi nó cười giỡn quá.

- Dạ ...- An dạ nhỏ trong khi Mẹ của chàng lên tiếng:

- Mẹ mệt, vậy con ra nói mấy đứa ...nói nhỏ lại cho mẹ nghỉ nha...

- Không cần con, mấy khi có dịp như vậy . Bình thường tụi nó cũng đi suốt...mấy khi đông đủ vui vẻ thế này...Để tụi nó chơi đi con...

Mẹ của anh không nói gì...chỉ gật đầu trầm tư lắng đọng:

- Cháu An biết không, nhà tuy thấy nhiều người vậy chứ ngày thường chẳng có ai. Tụi nhỏ đi hết cả...tụi nó có công ăn việc làm mà, còn lại chỉ có bà già này, ba mẹ của thằng Huy với gia đình người chị lớn của Huy thôi. Như Thằng Huy cũng ra ở riêng...

- Mẹ, mấy cháu bận bịu lắm mà ...

- Ừ thì mẹ biết. Như thằng Huy làm TGD rồi lu bu bận bịu ...Cháu An biết không, tết nào nó cũng chỉ ghé qua nhà 1 chút là đi liền ... lúc thì bận đi công tác, lúc thì lại đi nghỉ dưỡng du lịch vài ngày tết cho khỏi bị nhức đầu. Nhưng mà chủ yếu là tụi nó buồn

- Kìa mẹ....

- Để cho mẹ nói, cháu An quen với thằng Huy chắc cũng biết nó phong lưu thế nào rồi. Bà ngày nào đọc bài cũng thấy nó nay cô này mai cô kia mà cũng lo cho thằng cháu nội. Bà biết nó thế thôi nhưng rất chung tình nếu gặp người nó yêu ... An à – nói đoạn, bà nắm tay An vỗ vỗ...

- Bà cám ơn cháu lắm ...

- Bà ơi, cháu...

- Cháu là người đã đem niềm tin và nụ cười trở lại với thằng Huy. Lâu lắm rồi nó bị 1 cú sốc từ thời sinh viên... khiến nó không tin vào tình yêu là gì nữa...Vậy mà chỉ có cháu là làm

được. Cháu đã đem thằng cháu nội bà yêu thương trở lại con người thật của nó. Một con người tình cảm và nồng nàn...

- Phải đó An à, bác cũng cảm ơn con. Làm mẹ mà nhìn thấy con mình hạnh phúc như vậy... còn gì hơn hả An. Trong suốt buổi ăn hồi nãy, không ai là không thấy ánh mắt hạnh phúc của nó nhìn về con và dành cho con. Chưa 1 người con gái nào có thể khiến con trai bác vui vẻ như vậy. Cảm ơn con Khiết An.

An nuốt nghẹn không nói nên lời ...

- Thưa bà, thưa bác... con phải cảm ơn anh Huy, vì có anh ấy, con mới thấy cuộc sống của mình mới trọn vẹn ý nghĩa ...

Bà nội nhìn nàng gật gật đầu cười hiền hậu. Mẹ của Huy thì nắm lấy tay An áp ủ trong tay bà mà nói:

- Bác giao thằng con này cho con, An à. Đừng làm Huy buồn gì con nhé!

- Bác, xin bác hãy tin con. Anh Huy là tất cả của đời con...

- Mọi người và bác tin con, Khiết An...

Ba người phụ nữ, ba thế hệ nhưng lại tìm gặp nhau ở 1 điểm chung. Cả ba cùng nói cười vui vẻ, cả 3 cùng nhìn nhau trong ánh mắt lấp lánh niềm vui hạnh phúc rạng ngời....

- À, thì ra là 3 người phụ nữ đang ở đây ...- Giọng Huy trầm ấm vang lên ...- Vậy mà cả nhà còn tính đồ xô đi kiếm chứ ạ

- Cả nhà kiếm hay chỉ mình cháu kiếm hả Huy – Bà nội nhìn anh cười lấp lửng ...

- Nội ànội hỏi câu, cháu khó trả lời quá

An đưa mắt nhìn về phía An thật nồng ấm khiến mặt cô đỏ lửng vì mắc cỡ ...Nhìn thấy đôi trẻ như vậy, bà nội té nhị đứng lên đi vào ... Huy dìu bà đứng lên:

- Thôi, bà đi vào được...chẳng phải cháu ra đây có việc khác sao....làm việc của cháu đi

Mẹ của anh dợm bước tới dìu bà:

- Con ở lại nói chuyện với An đi. Để mẹ dìu bà vào trong nằm nghỉ...- Nói rồi, mẹ anh nhìn sang An mà nói:

- Con ở đây chơi nha An, rồi chiều cùng cả nhà đi dự lễ đầu năm con à...

An “ạ” khẽ, cô chợt thăm nghĩ ... liệu có ai hạnh phúc như cô không khi mà An được tất cả mọi người trong gia đình Huy đón nhận.

- Nè nè cưng, bà với mẹ đi rồi á. Chỉ còn anh ở lại với cưng thôi ...phải nhìn anh đây nè.

Huy kéo An ngồi trong lòng mình, bàn tay anh vuốt ve từng ngón tay búp măng thon mềm mại:

- Bà với mẹ nói gì với em vậy?

An quay nhìn Huy, cười ra vẻ bí mật, lắc lắc đầu không nói:

- Em không nói, anh cũng biết rồi. Bà với mẹ dặn em đừng bắt nạt anh quá, phải thương anh nhiều nhiều có đúng không?

- Ah! Làm như anh hiền lắm vậy...Ai mà bắt nạt được anh chắc người đó phải cao tay ấn lắm à...

- Thì em chứ ai,

- Em? ...bắt nạt anh hồi nào...vu oan em à ... - An khẽ giơ tay điểm điểm vào lòng anh

- Em không bắt nạt nhưng còn ghê gớm hơn bắt nạt ... Em bắt cóc luôn tim anh theo em. Vắng em 1 chút mà ... Phải chạy loay hoay đi kiếm em rồi nè...Cứ y như con nít chạy đi kiếm kẹo

...thiệt là....hừm.... mắt mặt TGD quá đi

Huy làm vẻ mặt vờ nghiêm trang nhìn An nhẩn nhó. Bất tiếng cười trong veo, An rướn người hôn nhẹ vào má anh:

- Thì tặng kẹo đây ...TGD chịu chưa ?

- Gì mà lướt qua thôi vậy ...phải cho kẹo ngọt thế này này....

Nói rồi, Huy nhẹ khẽ hôn lên bờ môi ngọt ngào như mời gọi của An. Hai người đắm chìm vào nhau trong tiếng chim hót vang giữa ngày trưa mùa xuân mát mẻ, giữa muôn vàn nụ hoa đang e ấp trông nhìnAn quay cuồng trong tình yêu của anh trao gửi ...bên tai vẫn nghe đâu đó tiếng dạn dò “Đừng làm Huy buồn gì con nhé”. Ôm xiết anh bên mình, An tự nói với mình sẽ không bao giờ...

Cả nhà Huy luôn có thông lệ là mỗi năm mọi người sẽ cùng nhau đi lễ vào ngày đầu năm và Xmas. Năm nay, mọi người rất vui vì có thêm 2 “nhân vật” ...đó là Huy và Khiết An. Huy thì thôi khỏi nói rồi, anh luôn luôn lấy công việc bù đắp nỗi thiếu vắng tình yêu trong trái tim băng giá của mình. Nên anh thường chọn cách đi nghỉ dưỡng xa 1 mình...cả nhà Huy cũng không thể cản nổi cậu con trai giờ đã quá thành đạt này ...Đặc biệt, gia đình Huy năm nay hân hoan vui vẻ khi đón nhận An. Bây giờ thì bà nội, ba mẹ và cả gia đình đều có thể thở phào nhẹ nhàng vì Huy. Anh đã chọn được người mà đã khiến cho trái tim Huy toàn tâm toàn ý hướng về cô ấy ...

Huy nắm tay An bước vào tìm dãy ghế ngồi trong nhà thờ. Cả nhà anh phải đến thật sớm vì đại gia đình ngồi chiếm hết khoảng 5-6 hàng. An quay ngược nhìn lên trên cao kia, nơi có tượng Chúa bị đóng đinh, cô thầm cảm tạ ơn Người đã cho mình gặp lại Huy, có được Huy và có được anh Huy như thế này...An còn có thể mong mọi gì hơn ...Nhắm mắt nguyện cầu, An có cảm giác nhồn nhột như bị ai đó nhìn. Mở mắt, An thấy Huy nhìn mình với vẻ gì đó là lạ....An nhướn mắt như muốn hỏi anh chuyện gì.

Huy chỉ khẽ cười rồi ghé miệng vào nói nhỏ bên tai An:

- Anh có chuyện này muốn hỏi em sau lễ ... Huy xiết nhẹ bàn tay to lớn mạnh mẽ vào tay cô, mỉm cười. Chuyện gì vậy nhỉ? An thắc mắc trong suốt buổi lễ, anh có vẻ gì đó là lạ, cô không biết là chuyện gì đây.

- Huy và An, hai con về nhà ăn tối với gia đình luôn ha – giọng mẹ chàng vang lên hỏi sau khi hết lễ ra về.

- Mẹ, tụi con ...có tiết mục riêng rồi mà ...- Huy nháy mắt nhìn mẹ anh cười nói

- Vậy ...

- Bà để cho tụi nó tự do chút đi....từ sáng giờ con An ở nhà mình suốt còn gì, Bà làm riết con nhỏ sợ thì sao, phải không con, An? – Ba của anh cười cười nhìn An trêu

An còn chưa kịp nói gì thì, bà nội của Huy đã lên tiếng:

- Thôi, tối nay cho tụi nhỏ có khoảng trời riêng đi con...Nhưng An nè, hứa với bà là mai mốt, nhớ phải về thăm bà và gia đình cùng thằng Huy thường ghen cháu

An dạ nhỏ nhẹ nhàng trả lời. Mọi người chia tay nhau đi, Huy nắm tay An kéo đi vào xe nói:

- Phù, mệt không em? Sáng giờ bắt em ở suốt bên nhà anh. Anh cũng không ngờ là năm nay ăn Tết vui vẻ vậy...

- Em đâu có mệt. Em cũng vui lắm luôn. Cảm ơn anh...

- Cảm ơn anh? – Huy vừa lái xe, vừa quay qua nhìn An ngạc nhiên
- Vì anh đã cho em 1 không khí Tết thật đầm ấm ...Em cứ tưởng là Tết này sẽ buồn lắm, ai ngờai ngờ - Nói đến đó, mặt An tự nhiên đỏ hồng bên lên ...
- Huy thích thú cười khi khi ...
- Ai ngờ gì cung? Nói nửa chừng tự nhiên ngưng ha...biết cách làm cho người ta thắc mắc ghê nha.
- Thôi không thèm nói – An bối rối quay mặt đi cười tùm tùm ...
- Mèn ui, có mỗi câu “ai ngờ năm nay, em kiếm được 1 chàng khờ, hớp hồn của chàng mất tiêu rồi” mà cũng không nói được. Thiệt tình . .. dzỏm quá đi cung ơi ...
- O thì ...hổng dám chàng khờ đâu ...khờ gì mà nói chuyện lanh thấy ghê luôn...Khờ vậy, ai cũng cầu cho mình khờ hết luôn á.

Thấy An chu chu cái miệng xinh xinh “cãi” với mình, Huy bật cười sảng khoái. Cô nhỏ này... thật là ...làm anh điêu đứng từ câu nói đến cử chỉ nhỏ nhặt...cũng khiến tim anh rung lên bồi hồi vì cảm xúc dâng đầy.

- À, mà anh nói có chuyện muốn nói với em mà ...
 - Ủ thì tí nữa đi cô, đang chạy xe đó...chút về nhà nói ha ...cung! – Huy dài giọng chọc An
 - Xi, cũng biết cách làm cho người ta thắc mắc ghê ha
- An nói lại câu hỏi nãy Huy nói, anh bật cười, giờ tay kéo sát An vào bên mình. Cô ngo ngoậy như không chịu thì bị anh hăm he “ nhúc nhích hả cung, anh đang chạy có 1 tay đó ghen”.

Về đến nhà thì trời cũng tối, mở cửa cho An bước ra, Huy cười vui vẻ

- Em, trời tối nhanh thiệt hả em. Chưa gì đã hết 1 ngày rồi.
- An chỉ cười rồi mở túi lấy chìa khóa mở cửa. Huy ôm cô từ đằng sau, âu yếm giữ tay An lại:
- Để anh mở cho ...
 - Trời tối rồi kìa ...bộ ...bộ anh hổng về sao? – An cười giả vờ hỏi
- Cạ cạ cầm vào mái tóc dày mượt, Huy nói:
- Em đó ghen ...tòan làm anh đau tim không hà. Tự nhiên “đuổi” người ta về ...
 - Thì trời tối rồi nè, anh cũng đưa em về rồi nè, còn gì nữa đâu nè?
- An đi vào trong nhà, tùm tùm cười khi Huy khỏ sở đi theo sau ôm nàng. Ôm cứng An không cho đi, Huy vùi mặt vào cổ cô thì thầm:
- Em ác quá đi...Cũng biết trời tối, trời lạnh lắm á, anh lại chưa có gì bỏ bụng. Bây giờ mà em kêu anh về nhà, anh ...anh đói bụng... xiu giữa đường cho em biết luôn ...
- Huy mè nheo ôm cứng khiến An bật cười
- Vậy muốn sao đây ông tướng.
 - Cho anh vô nhà chút đi
 - Nói thì nhớ à ghen, chút thôi đó ghen.
 - Ủ thì, nói chút nhưng cũng phải còn ...xem sao mà ...- Huy trả giá kéo cửa
 - Vậy thôi, hổng cho 1 chút luôn
 - Ủ ..ừ thìanh đói bụng thiệt mà...

An chợt lên tiếng hỏi:

- Hồi nãy anh bảo có chuyện gì nói với em hử?

- À quên ha...em không nhắc anh cũng quên thiệt. Ở bên em bị em dụ khi riết rồi hông nhớ gì luôn
- Xạo đi nha ...vậy chuyện gì vậy anh- An đứng lại hỏi
- Cho anh vô nhà, rồi cho anh ăn uống no nê thì mới nói được á...Ui cha, cái bụng đói quá đi- Huy ôm bụng nhăn nhăn mặt
- Thấy ghét....vô tí thôi đó nghen, hông cho ở lâu đâu ...

Đôi bên ríu rít đi vào nhà trong tiếng cười vang hạnh phúc ngọt ngàoThế nên đâu ai biết, có 1 cặp mắt nhíu nhìn cả hai không dứt, nhìn ngắm ngẫm đến khuất bóng 2 người sau cánh cửa nhà An

Vừa ngồi ăn cơm với An, Huy tâm tặc nói:

- Hông ngờ, em nấu đồ ăn ngon thiệt đó An. Từ nay về sau thế là anh sướng rồi, có em nấu cho anh ăn, khỏi sợ đói ...

Bới thêm cho Huy chén cơm, An vờ mắng yêu:

- Thiệt hông đó nghen, đây hông cần người ta nịnh đâu à nghen ...
- Thiệt chứ bộ, em coi...hôm nay anh ăn cơm muốn bẻ cái bụng mà vẫn thấy ngon nè...Em hại anh rồi ..Làm như có bỏ bùa trong cơm áÀ, hay là thấy anh đẹp trai phong độ, không làm gì được anh nên mới tính dụ anh ăn cơm nhiều ..mất cái “phọt đẹp trai này của anh hừ ... Vừa nói, anh vừa nhai nhai miếng thịt khiến An trông thấy mà ...ghét luôn. Đưa tay, kéo mấy đĩa đồ ăn ra xa , An nói
- Vậy thôi, đừng ăn nữa nha...Kéo mất phọt của TGD – nàng cười rúc rich...
- Em ...em – vừa nói, Huy vừa đưa tay kéo đĩa đồ ăn lại- ác vừa vừa thôi nha cô, trời đánh còn tránh bữa ăn đó. Em có ghét bỏ gì anh thì cũng phải cho anh ăn cơm xong đã ...

An buông đĩa ăn xong, ngồi nhìn Huy mà lòng tràn dâng niềm hạnh phúc. Người ta nói, chọn chồng là nên chọn lúc ăn, bởi đàn ông chỉ cần nhìn cách họ ăn thì sẽ hiểu được họ có bình dị thương yêu người nấu hay không thì biết. Đàn ông nào, khi ăn mà vui vẻ ăn hết món người yêu mình nấu thì thường sau này làm chồng sẽ rất thương vợ và “dễ dạy” á. An bật tiếng cười vì ý nghĩa ngộ nghĩnh đó trong đầu.

Huy buông chén nhìn An:

- Bộ anh ăn xấu lắm hả?
- Không có...
- Vậy sao nhìn mặt em cười thấy “gian gian” ha....
- Làm gì có....anh toàn đa nghianh ăn nữa hông, em bới cơm thêm ...
- Thôi em, anh ăn căng cứng bụng luôn rồi nè...ăn nữa là bẻ thiệt luôn á.- Vỗ vỗ bụng mình, Huy cười nói.
- Vậy để em cắt trái cây anh ăn nghen. Dưa hấu chắc là ăn được rồi ...An dợm đứng lên đưa tay gom mớ chén đĩa trên bàn đem ra bồn rửa nói
- Thôi cưng, anh ăn không nổi thiệt á. Để anh phụ em, hông thôi hông tiêu nổi cơm, tối không ngủ được.

Vừa nói, anh vừa phụ cô dọn dẹp bàn rồi đứng bên bồn rửa chén rửa

- Anh, anh làm gì vậy....để em rửa cho....Anh ngồi ghế chờ em chút đi, em rửa nhanh lắm
- Không chịu! Anh share với em. Anh thích làm gì cũng cùng với em như vậy nè. Vậy mới

happy. Vội lại, em đừng coi thường anh nha. Máy cái chén này, anh làm 1 thoáng là hết trơn cho coi

- Yeah....bể hết trơn thì có ...- An cười cười đeo bao tay vào rửa
- Hồng dám đâu cô...thôi xích qua chút đi ...anh rửa nước cho cứng

An xích ra cho anh đứng. Chốc chốc, cô lại ré lên cười vì bị Huy...quỷ quái búng búng nước khê vào người khiến An bật cười la lớn

- Anh.... ghét nha...Ướt em nè....
- Ướt thì chút vôanh tắm cho – Huy bật cười lớn
- Không thèm ...

Rửa chén xong, Huy nắm tay An ra ghế ngồi ăn mứt. Anh kéo cô ngồi vào lòng:

- Ngồi đây nè cưng ...

An hiền ngoan ngồi vào lòng Huy đưa tay bóc miếng mứt bỏ vào miệng cho anh và cho cô. Huy cúi xuống vén mái tóc nàng hôn lên chiếc cổ trắng ngần:

- Biết hồi chiều, anh muốn hỏi em gì không cưng?

An quay nhìn anh lắc lắc đầu tròn xoe mắt chờ đợi anh nói.

Huy đưa tay vuốt chiếc mũi cao thanh tú:

- Nè, nhìn anh vậy thì...thì có tới sáng vẫn chưa nói cho em nghe được á
- Thấy ghét..hồng thèm nghe – An cười quay đi ..

Kéo mặt cô lại, đặt bờ môi khao khát lên môi An, Huy thâm thì:

- Trễ rồi baby

Ngậm nhẹ vành môi trên, rồi từ từ nuốt trọn bờ môi nhỏ xinh vào trong miệng, Huy kéo An sát vào lòng môn trớn không ngừng....

- Yêu em quá, An ơi...Môi em thơm thiệt đó nghen, lại ngọt nữa ..
- Thôi dóc quá đi ông...Người ta mới vừa ăn mứt măng cầu...đường không hỏi sao...hồng ngọt....- An đỏ mặt dụi vào lòng anh
- Ủ thì, em ngọt đủ chỗ luôn
- Ủ...

- Cưng nè, anh có chuyện này thắc mắc. Trả lời anh thiệt nghen ...

- Dạ ...mà chuyện gì vậy anh...

- Em biết hông, lúc đi lễ, nhìn thấy em quỳ cầu nguyện đó ...

- Thì sao ạ...?

- Ủ, tự nhiên anhà mà...anh nói cái này..nếu không phải...em không có nỗi “họa thư” với anh đó nghen...tại tự nhiên anh nhớ thôi à

- Ok mà...

- Tự nhiên anh nhớ, hình như 8 năm trước, anh cũng nhìn thấy em quỳ như vậy trong 1 thánh lễ mà tình cờ mình đi chung thì phải? Hồng biết đúng không ta? – Huy hỏi như thắc mắc với chính mình – Hồng biết anh có nhìn em nhầm ra với người nào không...nhưng mà thật sự là anhtự nhiên anh nhớ rất rõ hình ảnh đó luôn ...Mà em từng nói với anh, mình chưa bao giờ gặp nhau trước đó mà, phải không? Vậy mà không biết sao anh lại luôn có cảm giác rất quen với em... Thiệt đó cưng, anh không có xạo đâu ...Lạ thiệt!

An rút vào lòng anh cười thầm 1 mình. Tội nghiệp chàng của cô ghê....Nếu mà An không chịu thừa nhận là đã từng biết nhau, chắc Huy sẽ suy nghĩ đến bể cái đầu luôn quá...Thôi thì ...

- Anh nè...

- Huh cưng...

- Thật ra làmình có biết nhau trước rồi á....

- Hử? – Huy hơi đẩy An ra để nhìn cô đầy thắc mắc- Mình gặp nhau thiệt á...Sao anh...sao anh không có ấn tượng với em vậyGặp nhau ở đâu em ...

- Tại tại...lúc đó, ...em chỉ là 1 trong rất nhiều người...sao anh nhớ nổi ...Anh còn nhớ, hồi xưa, có thời gian anh dạy cho trường ĐH...emem...lúc đó là...

- Học trò của anh hả? Thiệt không cưng ? hahaha ...Huy bật cười vì khám phá ra điều thú vị

- Ủ hửlúc đó anh dạy em năm đầu bộ môn Tiếng Anh trong giao tiếp ngoại giaoVà mình cũng có lần gặp nhau trong nhà thờ...như anh nói á...

- Oop! Really, honey? Wow.... Định mệnh haVậy sao lúc trước anh hỏi, em không nói ra với lại trong hồ sơ của em đâu có ghi tên trường ĐH đó đâu ...

- Tại...tại...em đâu biết anh nghĩ gì....lỡ nói ra....sợ bị anh nói “thấy anh giờ thành TGD nên nhận anh làm người quen, thấy sang bắt quàng làm họ thì sao? Và lại, em đâu có học hết ở trường đó đâu mà ghi vào resume. Năm sau thì em đi qua Mỹ rồi ...

Huy nheo nheo nhìn An cười cười khẽ mân mê cái cằm của mình. Huy cười rất ư là....thấy ghét nhìn An:

- Khai mau cưng,..có phải...em ..thương anh từ lúc đó không

Mặt An đỏ lựng

- Không thèm nói với anh nữa...- An đứng lên tính bỏ qua ghé bên ngồi thì bị Huy kéo vào lòng âu yếm:

- Khai mau cô nương...hahaha....Sướng quá đi.....thì ra là anh có người thương thầm mình mà không biết....hahaha- Huy cười vô cùng hạnh phúc...

- Ai ...ai nói thương thầm anh chứ...thấy ghét...chọc em á...chọc em nè...Cho biết tay ghen ... - An nhào tới, chọc lét Huy tới tấp ...nhằm bịt lại cái miệng...đáng ghét kia đang chọc cô quá chừng....

- Ai da...ui da..không chơi chọc lét nha cưng....úi ...nhột ...không chọc lét á....anh nhột thiệt á....hahhaha

Huy chụp được tay An âu yếm nhìn vào mắt cô

- Anh nè....An – Huy cúi mặt xuống nhìn cô

- Huh – An mắc cỡ nhìn chằm chằm xuống đất

- Ngốc à...nhìn anh nè..bộ mặt đẹp hơn mặt anh huh....Nhìn anh nè cưng...

Đưa tay nâng mặt An lên, nhìn sâu vào mắt...Cả hai thấy ở trong nhau 1 biển tình say đắm...Hôn lên môi mắt, trân trọng thương yêu...Vén vài cọng tóc mềm mại, Huy nói trong yêu thương:

- Anh nợ em phải không An? Nợ em những bao nhiêu nămAnh thiệt là khờ, anh đâu biết rằng có người yêu mình đến vậy....An, anh hạnh phúc lắm, em biết không

Bờ môi anh lại cúi tìm vành môi mọng đỏ của cô. Huy và An mệnh mang tận hưởng cùng nhau niềm hạnh phúc...Hôn trao môi, mắt nhìn mắt không rời ...Huy yêu thương hôn lấy bờ môi mềm, tiến sâu vào trong...anh như muốn nổ tung khi An chơi vơi hé mở cho lưỡi chàng luôn

lách nguẩy động hồn nàng.....

Tiếng đồng hồ báo vang 9 tiếng, An khẽ đẩy Huy ra để thờ....Huy tiếc nuối...chờn vòn cúi xuống

- Em à...An à...

An nhột nhật vì cô mỉm cười lẩn tránh cái cạ cạ của cằm Huy vào mặt mình

- Hihi ..nhột quá điThôi , anh về đi nè...Trời tối rồi ...

- Thôi mà em ...cho anh ở lại đây đi mà ...

- Hồng được đâuhồi nãy anh đã hứa là ăn xong thì về mà

- Ủ thì....tự nhiên giờ nó quá...về hồng nổi nè em ...đi mà...cho anh ở lại đây đi mà – Huy ôm An vào lòng lắc lắc năn nỉ ...

- Hồng cho ...Thôi mà, ngoan nha...em thương....Sáng mai mấy chị Ngọc, chị Quỳnh, anh Minh qua rủ em đi chúc Tết với mọi người...Lỡlỡ họ nhìn thấy xe anh ở đây...mọi người biết hết sao

- Em à....nếu vậy, sáng mai anh dậy sớm rồi về sớm mà...em đừng lo ...

- Hồng được đâu cưng, em đâu biết...mấy giờ họ tới đâu ...rủi ..rủi gặp anh...kỳ lắm ...

- Gì mà kỳ....ghét em quá đi...yêu anh mà cứ dẫu dẫu hòaai...

- Người ta chưa chuẩn bị chứ bộ...vội lạianh đã đồng ý là cho em thời gian qua tết rồi còn gìTừ từ đi nha anh, đi nha ...

Nhìn thấy An tội tội thương ời là thương, Huy chẳng biết còn nói gì nữa. Những người con gái trước đây, chỉ cần gặp anh 1 lần là đã đi khoe khoang với mọi người. Còn đối với An, anh biết, cô cần có thêm tí thời gian nữa. Không muốn bắt ép người mình yêu, Huy cụng cụng đầu mình vào trán An nhỏ nhẹ....dụ khi:

- ừ thì em muốn sao vậy đi...nhưng tối nay, phá lệ cho anh ở lại nghen ...Cả ngày nay nhớ em quá mà...

- Xi, cả ngày nay em ở bên anh chứ có đi đâu đâu á....

- Ủ thì ở bên mà không cho anh ôm, anh hôn thì còn hơn cực hình á....

- Nham nhở...nói hồng mắc cỡ...xấu quá đi....- An nắm nắm mũi anh trêu chọc- Nhưng mà, ...thỉnh nguyện không phê chuẩn...TGĐ phải đi về đi

- Vậy em bảo anh phải làm gì cho hết thời gian từ tối nay đến nguyên ngày maiÀ, hay là – Huy cười nịnh nọt- Sáng mai cho anh đi với em qua nhà mọi người ha....

An giãy nảy:

- Í, đâu có được...vậy thì mọi người biết hết rồi...vội lại, hồng báo trước nhiều khi, mọi người không được thoải mái khi có anh ...

- Làm TGĐ khổ trăm bề....đi chơi chung với mọi người mà cũng không được...

- Hồng phải là hồng được. Nhưng anh coi, cần cho mọi người thời gian chứ..Lúc trước, anh lạnh lùng vậy ..bây giờ tự nhiên ...anh hòa đồng vui vẻ đi chúc tết nhân viên, ai mà không nghi ngờ thác mắc....Thôi ngoan đi mà, ...về đi nha anh...

- Ghét em quá đi ...Mà anh cũng ghét anh luôn...tự nhiên giờ nghe lời em không hà.

- Vậy mới ngoan – An nháy mắt nhìn Huy

- Nhưng mà, chiều em đi chúc tết về, anh sẽ đến đón em. Dù nhà ở đâu, anh cũng đến đón ...

dĩ nhiên là đứng xa xa...để chờ em rồi chở em về thôi. Em mà không chịu, anh không thêm về luôn....- Huy làm mặt quạu

- Ok ..ok ...sợ anh luôn....trả giá thấy sợ ...

- Cái này là hai bên cùng có lợi, cùng hài lòng đó cưng à...Vậy ha, mai anh chở em ...

- Ok mà...em sẽ gọiGiờ thì....anh về đi ...

An cười cười đuổi Huy về khi thấy anh cứ kiểm có ngồi hoài. Giờ lại còn vớ tay lấy tờ báo đọc nữa chứ:

- Em thiệt tình vậy hảĐể anh đọc hết tờ báo đã ...

- Nè nè ...lì xì anh tờ báo tết luôn nè...đem về đọc đi..ghét quá hà ...

- Ok ok

Huy miễn cưỡng đứng lên bước ra cửa nắm tay An nói:

- Ngủ ngon nha em. Tối nhớ đóng bớt cửa sổ không thôi lạnh nhen cưng. Tối anh về, anh gọi điện cho cưng ha.

Đi ra cổng, Huy ôm An vào lòng thật lâu ...hôn lên tóc cô, mắt cô...rồi lại tìm về bờ môi ngào ngạt thơm hương yêu thương:

- Đóng cửa cẩn thận nè em....Mà, anh không muốn xa em chút nào hết, cứ muốn đứng thế này mãi An ơi

- Anh,...em hơi lạnh rồi nèách xì

An đưa tay che mũi, làm Huy lo lắng

- Ừ ừ..thôi anh đứng chờ em khóa cửa rồi anh mới đi ...Em khóa lẹ đi...rồi vô nhà kéo sường xuống lạnh

An cũng quyến luyến không muốn rời anh. Gì chứ, yêu nhau mà xa nhau dù chỉ 1 phút thôi cũng đâu có ai muốn. Nhón gót hôn Huy, An nói thầm:

- Chúc anh ngủ ngon nha.

- Uhm....chút nữa anh gọi điện cho cưng...

- Dạ, lái xe cẩn thận anh nha

- ừ, vô nhà đi em...

Huy đứng đợi An khóa cửa rồi đi vào trong thì anh mới mở cửa vào trong xe. Miệng húyt 1 bài hát vui nhộn, Huy mỉm cười cho 1 tình yêu nồng ấm thật hạnh phúc trong lòng

Tít ..tít ...tiếng kêu báo có tin nhắn mới khiến An cẩn cẩn môi che dấu nụ cười. Tiếng của Ngọc vang lên:

- An à, tết mà thấy có vẻ bận quá ha cưng? Tin nhắn quá chùng hả cưng- Ngọc nháy mắt trêu An khiến cô càng đỏ mặt

- Dạ, đâu có...tại 1 người bạn nhắn chúc tết thôi ạ ...Em xin lỗi..

An đứng lên bước ra ngoài cùng với chiếc phone nhỏ màu hồng. “ Em à, nhớ em quá hà. Sáng giờ hồng có làm gì được hết nè em. Muốn gọi cho em nhưng sợ quấy rầy nên thôi ...Anh cứ đi tới đi lui nè em”. Một tin nhắn khác “ Em à, cái đồng hồ nhà anh hình như bị hư em ơi. Anh thấy nó hồng chịu chạy gì hết trơn, đứng 1 chỗ lâu quá hà...Tối chiều mới được gặp em hả....Lâu chết đi luôn ...” . An phì cười một mình vì tin nhắn của Huy “ An ơi, mừng 1 thì vui mà sang mừng 2 hồng vui tí nàoanh đang ở nhà chẳng biết làm gì nè. Hay em nói cho anh biết làm gì để thời gian qua mau chút đi nha”. Bấm số gọi Huy mà lòng An rộn ràng...Cả hai

nói chuyện không biết đến bao lâu mà.....chị Ngọc phải ra ngoài khều An ra đầu cho cô vào nhà.

- Anh, em phải vào trong với mọi người nè...Ok...ok..Em ở bên nhà chị Ngọc. Địa chỉ là...
- Vậy mấy giờ anh đến em...hay đến giờ ghen ...
- Thôi không được đâu ..Tụi em vừa qua nhà mấy người, giờ mới tới nhà chị Ngọc là trạm cuối nè....khoảng 5 giờ đi ha anh

An đi vào trong mà nhìn chiếc điện thoại cười cười, chị Ngọc bẹo má nàng 1 cái nói:

- Nè bé An, yêu rồi đúng không ...
- Yeah yeah ..An hôm nay lạ lắm ghen
- Phải đó, mới mấy ngày mà thấy ...lạ quá....mặt mày rạng rỡ hạnh phúc....

Mọi người ai nấy đều trêu An, An mắc cỡ nói:

- Chứ tết mà mặt em rầu rầu là bị chị Ngọc lấy chổi quét ra khỏi nhà saoThôi em đi vô phụ chỉ lấy đồ ăn nè ...

Cả ngày nay, An đi chơi...vui thì có vui...nhưng cũng đâu có an tâm. An cũng muốn mau mau đi về....để gặp được Huy. An cũng nóng lòng chứ có phải Huy không đâu. Thế nên, mới có 4 giờ chiều, là An đã đứng ngồi không yên ...Kiếm có có 1 cuộc hẹn khác, An đứng lên chào mọi người:

- Chắc em phải về trước ă...Tại em có hẹn ..
- Nè nè, An không được đâu ghen...phải chơi đến tàn tiệc mà ...
- Dạ, em- An nhăn nhăn mặt khó xử khiến Ngọc lên tiếng:
- Thôi, An bận thì về trước đi cung. Mà ai chở em vềhồi nãy chị Giang chở em đi mà
- Hay để anh chở em về nha An – giọng Minh vang lên
- Dạ, dạ,...thôi khỏiem ...em đi taxi về được rồi ăLàm phiền mọi người quá...Dạ, vậy thôi em về ghen

An đứng lên xách giỏ vội vàng bước ra....Cô đi như nhanh hơn mọi lần về phía đầu đường. Thấp thoáng thấy bóng xe quen thuộc, An đi như chạy đến thì cũng vừa thấy Huy mở cửa xe bước ra đón nàng

- Sao anh đến sớm vậy. Gọi cho anh, anh bảo tới rồi...em còn không tin luôn....mới 4:20 mà
 - Ủ, anh đến hồi 3:30, anh nghĩ thế nào chắc em cũng về sớm...Vớ lại, tại anh rảnh mà, đâu có gì làm nên đến đây ngồi chờ em luôn hổng thôi lỡ chiều có kẹt xe...đến trễ em phải đợi
- Ngồi trong xe, An thấy thoải mái gì đâunũng nịu tựa vào vai Huy khi anh kéo cô vào lòng, An nói:

- Hôm nay, đi chúc tết nhiều nhà luôn đó anh. Hihi...Chúc tết được ăn không mà cũng mệt nữa ...
- Yeah, em thì vui rồi ...có anh thì buồn nè...sáng giờ bị bỏ rơi không ai thèm nhớ tới
- Ghét anh quá đi...người ta cũng có nói chuyện với anh chứ bộ
- Nói chuyện không à...đâu có đỡ nhớ đâu ...

Cứ thế, câu chuyện của 2 người tiếp diễn vui tươi cho đến khi về đến nhà An. Huy cầm chìa khóa, mở cửa cho An rồi ôm cô trèo mền đi vào nhà ...An đâu hay biết, Hùng Nam đứng đợi cô này giờ. Nam buồn buồn lên xe về khi thấy Huy âu yếm An khi bước xuống xe, tự nhiên

lòng Nam buồn 1 nỗi trống không vô nghĩa. Bài hát trong xe anh chợt vang lên “một người đi với một người. Một người đi với nụ cười hắt hiu. Hai người vui biết bao nhiêu, một người lặng lẽ, buồn thiu đứng nhìn”

Đi vào nhà, Huy mở nước ấm trong bồn cho An rồi âu yếm nói:

- Em đi tắm cho đỡ mệt đi hén.

An ngâm mình trong làn nước ấm thật thoải mái dễ chịu vô cùng. Huy chăm chút nàng quá... nhiều lúc, An tưởng như đây chỉ là giấc mơ thôi ...

- An ơitắm xong chưa emngâm nước này giờ coi chừng bệnh đó em à ...An ...

Huy đến bên gõ cửa mà vẫn không thấy An lên tiếng. Anh nóng lòng... Gõ lại lần nữa..rồi lần nữa... Lo lắng, không chần chừ, Huy đẩy mạnh cửa bước vào phòng tắmOh....Trước mặt anh, An đang nằm ngủ êm đềm trong bồn tắm lưng lưng nước...khẽ lắc đầu mỉm cười. Huy nói khẽ với chính mình “cô nhỏ nàng thiệt là khiến cho người ta phải yêu “. Cúi xuống, ẵm An trong tay, Huy quơ vôi khăn lớn quấn quanh cô rồi lau sạch. An khẽ nhướn mày nhìn Huy :

- Ô..là anh hả. Anh để em xuống đi....- vừa nói cô vừa lấy tay che miệng ngáp dài ...- Sáng giờ đi nhiều nơi, tự nhiên giờ thấy buồn ngủ quá hà ...

Huy ôm cô đi vào phòng, để An ngồi tựa lên giường, xong anh quay đi mở tủ áo. Lựa nhanh 1 chiếc đầm mặc nhà xinh xắn....An quay lưng về anh nói:

- Em tự mặc được màanh ra ngoài chút đi ...

- Trời ...ờ...em mặc được không đó ...

An khẽ gật đầu. Huy cũng bước vào nhà tắm lấy máy sấy tóc cho cô. Huy mỉm cười 1 mình nghĩ “An thật dễ thương, mặt nàng lúc mắc cỡ nhìn yêu phải biết”Mà lúc này, Huy cũng phải kèm chế mình lắm khi ẵm cô từ trong bồn tắm ra quấn khăn. Cả một thân hình ngà ngọc, mượt mà thơm phức. Hương thơm từ cơ thể cô bây giờ trở thành 1 thứ không thể thiếu đối với Huy. Anh nghiện nó mất rồiNếu không vì sợ An bị lạnh thì chắc Huy cũng không “ăn chay, hiền lành”như vậy đâu. Hmmm....Bước trở vào phòng thì An đã nằm xuống giường ngủ, Huy nhẹ nhàng xốc cô tựa vào người mình rồi sấy khô mái tóc bông. Chắc nguyên ngày nay, đi tùm lum nắng nôi lắm nên giờ mới mệt vậy nè...nhìn An ngủ, Huy ân cần kéo tấm mềm mỏng đắp ngang cho nàng. Thiệt tình, anh nói để anh chở đi cho thì lại không chịu. Đưa tay vén mái tóc qua 1 bên cho cô, Huy đưa tay vuốt nhẹ từng đường nét thanh tú của nàng. Cúi xuống hôn nhẹ lên vàng trán cao cao, Huy đưa tay vuốt lên mặt An nhẹ nhẹ...Mắt này, môi này, má này...anh đã như quen thuộc lắm....vậy mà anh vẫn say mê ngơ ngẩn. Nhìn An ngủ, mắt khép sâu với hàng mi cong dài, với làn môi nhỏ nhỏ chúm chím và đôi má hây hây hồng hồng khiến Huy nhìn ngơ ngẩn không biết chán

Khẽ cựa người, lẩn qua tìm gối ôm, An ôm lấy vào lòng Hey ...cái gì vậy ta? An nhắm nhắm mắt cố định thần...Mùi đàn ông quen thuộc quá...khẽ mỉm cười, An dụi dụi người mình vào đấy. Không cần mở mắt ra, An cũng biết đó là Huy rồi..... lười biếng mở mắt lên nhìn khi nghe tiếng anh nói “Cô nhỏ à...dậy đi nha. Tối rồi ngủ tiếp”....An làm cử chỉ duỗi đôi chân dài của mình, lắc lắc đầu rồi lại ôm lấy Huy. Anh đang ngồi tựa lưng vào thành giường kế bên cô, Huy đang cầm tờ báo đọc trong khi duỗi đôi chân dài chắc nịch của mình. An nằm kế bên, lấy tay ôm chân anh mà nheo chưa muốn thức dậy. Đỡ đầu An gối lên chân mình, Huy mân mê

từng lộn tóc mềm dài mượt, lấy tay vuốt vuốt sống mũi và khuôn mặt, giọng anh trầm âm vang lên:

- Dậy đi cưng. Em bỏ anh ngồi đây hơn 2 tiếng rồi nè....Chắc em đói bụng rồi ...thôi mình đi ra ăn đi ...anh cũng chờ em đến đói luôn nè ...

Ngóc đầu nhìn lên anh, An nói:

- Em ngủ lâu vậy à..sao anh hồng kêu em dậy. Yeah....cũng thấy hơi đói bụng...

- Kêu em dậy mà được sao...ngủ say quá chừng...có ai khiêng em đi, em cũng không biết gì luôn. May mà anh là Thạch Sanh còn sót lại đó nghen, không thôitiêu với anh rồi...

- Hồng dám đâu...Em ngủ mà biết hết tron đó nghen...

Thấy Huy tính chờn vờn cúi xuống, An cười lớn tóc mềm ngồi dậy chạy vào rửa mặt:

- Để em coi tủ lạnh có gì không..em nấu mình cùng ăn ha anhTối vậy, em làm biếng ra ngoài ăn quá hà...

Khi cả hai cùng ra đến bàn thì An trở mắt nhìn Huy tủm tỉm cười:

- Wow ...sao trên bàn có nhiều thức ăn vậy nè. Bụt ơi – An giả vờ nhắm mắt chấp tay- Bụt tốt với con quáCon cảm ơn bụt ...

- Bụt ở đâu mà có á...Có người ngủ mất tiêu, bắt mình phải tự “bươn chải” nấu mấy món này nè...Thiệt tình....- Huy cười cười, làm mặt ngầu nhìn An

An không nói gì, chỉ quay lại chủ động ôm Huy 1 cái xiết thật chặt, cô thì thầm “Yêu anh quá đi”. Chỉ câu nói đó thôi, Huy bật cười thích thú nắm tay An đi lại bàn:

- Ngồi xuống đi em...thật ra mấy món này..hồng phải là anh làm. Hihi – Huy cười nhìn An thú thật- Anh gọi điện kêu nhà hàng mang tới. Cũng may họ vừa mang tới, em ăn cho nóng đi. Anh tính vào đánh thức em dậy, nhưng nhìn thấy ngủ say quá...tính cho thêm 20 phút...Ai ngờ, có người đói bụng quá..thức rồi ...

Múc chén súp cho An, Huy nói:

- Anh biết mấy ngày tết này, em ăn thịt ngán lắm, nên anh order mấy món tôm cá này để em ăn thay đổi miệng. Tết cứ ăn thịt hoài, ngán luôn á

Sau khi dọn dẹp, An rủ Huy:

- Ra ngoài sân ngồi anh hén ...

Thấy Huy cứ ậm ừ, An thắc mắc:

- Anh hồng thích hả...

- Không muốn, muốn trong này với em thôi ...

Lấy tay bật remote tivi, Huy ôm An vào lòng ...nắm lấy bàn tay thon nhỏ của người yêu, Huy vuốt ve từng ngón:

- Đây là cái tết mà anh vui nhất từ trước tới giờ đó An. Anh từng nghĩ là mình sẽ không bao giờ tìm thấy được người con gái cho riêng mình. Cho tới khi gặp em...hừm ...Giống như là định mệnh vậy....yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên luôn...

- Thôi xạo quá đi...chứ hồng phải lúc đó anh ghét em hừ..mặt lạnh như tiền

- Lạnh sao đâu?- Huy cười hỏi- mà anh toàn thấy người ta bảo anh lạnh

- Anh lạnh vậy nè...

Vừa nói xong, An quay qua làm mặt lạnh bắt chước Huy khiến anh cười nghiêng ngả

- Hahaha...thiệt không vậy...lạnh gì mà xấu quá vậy....à mà lạnh vậy mà có người chung tình đến hơn 8 năm với anh luôn...hì hì...vậy cái mặt lạnh cũng có giá quá rồi

- Xí...tham lam...ai thèm ...

Huy chụp được An khi cô định đứng lên...Cả hai cười rộn ràng ...An ngược nhìn hình ảnh trên tivi buột miệng khen:

- Thụy Sĩ đẹp ghê anh ha...Anh coi kìa..tuyệt trắng xóa luôn...

Nhìn An thích thú trông theo những hình ảnh trên tivi, Huy đề nghị:

- Hay mình đi Châu Âu trượt tuyết mấy ngày nha em. Trước Tết, anh cũng đã plan là qua đó trượt tuyết cho thư giãn...Đâu ngờ bị người ta làm vỡ kế hoạch mất tiêu...cũng may là vớt vát được cái cục diamond này ôm đỡ ...hehehe....

- ờ há...bị dụ làm chi, nếu không giờ này...ở bên Thụy Sĩ vui rồi- An giả giọng tiếc rẻ cho Huy.

- Sao em, đi Châu Âu nha....đi đi mà..kỷ niệm năm đầu tiên mình bên nhauđi ghen...- Ôm cứng An vào lòng nài nỉ

- Hồng được đâu anh. Mình đi vậy..về trễ thì sao. Hôm nay cũng tối thứ sáu rồi, làm sao mình về kịp để đầu tuần đi làm nữa ...

- Thì nghỉ phép 1 tuần đi mà...

- Đầu tuần là bạn chuyên môn phải chuẩn bị 1 bản hợp đồng đấu thầu quan trọng nè. Em phải đi làm đâu thể nghỉ. Với lại, anh và anh Hùng Nam còn phải đi theo phái đoàn thương mại đến cuộc họp hằng năm bên Mỹ nè. Bộ anh quên sao ...

- Ủ, quên mất tiêu ...cũng may nhờ có thư ký riêng giỏi như vậy nè....- Huy dúm dúm đầu mình vào cổ An khiến cô cười lớn vì nhột.

- Nhột quá đi ...

- Nhưng mà khi mình lo xong hợp đồng này thì đi du lịch với anh ghen...Em hứa đi.....

- Để còn coi đã mà...

- Không coi gì hết..quyết định vậy đi. Lo xong hợp đồng là công bố với mọi người luôn, chứ không anh hồi hộp hoài hà...Cứ nghĩ đến mấy gã theo em là..là..chịu không nổi á...

Không muốn Huy nghĩ đến mấy chuyện đó, gì chứ..đàn ông cũng biết ghen mà. Nếu ngược lại là An, cô chắc cũng sẽ ghen bầm mình chứ chẳng chơi. An vội lái sang qua chuyện khác:

- Anh, nhắc đến hợp đồng em mới nhớ nè...Có điểm này, em cần hỏi anh lại chút á...

- Thôi mà em, mình đang ăn tết đó, no work ok?

- Hỏi tí thôi mà ...Đây nè anh, chỗ này...điều khoản này mình có nên thay đổi 1 chút không...như vậy sẽ dễ dàng hơn không...

An chồm tới để bản phác thảo trên bàn rồi hỏi Huy. Huy nói với nàng điều gì đó rồi chợt im lặng. An đang chăm chú nghe Huy giải thích thì...ngước lên vì không nghe thấy gì nữa. Mặt cô tự nhiên từ từ đỏ lựng lên, mắt ngược nhìn Huy rồi lại cúi xuống nhìn mình....oop....An đỏ mặt, sửa lại dáng ngồi của mình. Khi nãy do không để ý cổ áo hơi sâu, An đãHuy chắc thấy hết rồi ...Lén nhìn Huy, An thấy anh ... An bối rối chưa biết làm gì thì đã thấy Huy ở rất gần bên...

- Em à

Giọng Huy thối ấm nóng cả vành tai An, chiếc lưỡi liếm xoáy vào trong khiến An rùng mình chơi vơi ngược nhìn anh. Bàn tay Huy đưa khẽ lên gò ngực vun đầy âm áp của An. Làm rơi

bản phác thảo trên bàn, An chơi với phiêu du cảm xúc do chính Huy khơi dậy ... Một tay ôm lấy mặt cô hôn không ngưng lên khắp mặt, một tay Huy mân mê xoay bóp bầu ngực tròn... Nhắm mắt hé môi đáp trả nụ hôn từ Huy, An cảm nhận được cái lưỡi uyển chuyển của anh đang luồn lách tìm kiếm đường vào trong cô. Bất ngờ, Huy ẩm An đi thẳng vào trong phòng của cô. Đặt nhẹ An nằm trên giường, Huy nhẹ nhàng nằm xuống kế bên cô. Môi vẫn không rời môi, Huy từ từ cúi xuống hôn lên vùng da ngực thơm tho láng mượt. Luồn tay ra sau, kéo dây kéo, anh dịu dàng tháo gỡ chiếc bra bằng ren mong manh đang ôm trọn bầu ngực kia. Giờ đây thay vào đó là đôi tay ấm ấm của Huy đang xoa xoa mân mê se tròn cuồng nhiệt....Miệng anh nóng hổi áp vào, Miệng anh không rời vùng ngọt ngào đó....Huy khiến An như điên lên vì cô bị chàng đánh thức mọi giác quan trong mình. An thoáng rung mình khi nhận ra giờ đây, chiếc lưỡi tài tình của Huy đang phiêu lãng trên vùng đồi tam giác ấy...rất khê khàng, Huy tiến vào sâu...liếm miết vào cái nơi điên dại đó....An khê lắc mình lấy đôi chân dài..kẹp cứng Huy bên mình ...Huy cảm nhận được từng cái run rẩy...rung mình của An. Anh biết đã đến lúc, nhẹ nhàng âu yếm...hôn lên mắt môi An, Huy thì thầm:

- An ơi, sao anh lại yêu em nhiều vậy nè....

Vuốt ve vành môi mỏng, Huy rung người khi An cắn nhẹ vào những đầu ngón tay anh...ôm cứng An, Huy như không muốn rời cô giây phút nào nữa. Tiến vào trong, tiến vào sâu...Cả hai đang cùng nhau dệt nên những bài học yêu nồng nàn vô bờ bến...đêm dần buông, sương đã rơi...nhưng trong căn phòng nhỏ là cả 1 biển tình rừng rực, tràn trề, là những hơi thở quyện vào nhau không ngưng nghỉ...không ngưng nghỉ

Lăn mình qua bên, An nheo nheo mắt vì cái gì đó chói chói chiếu vào mặt trong ánh nắng xuân ban mai...Mở mắt nhìn, An há hốc miệng vì trông thấy chiếc vòng nam kim cương đặt bên gối kèm theo là tờ giấy hồng cùng cơ man là hoa hồng khắp lối ...

“ An em, đây là chiếc vòng kỷ vật của gia đình anh. Nó đã được truyền từ rất lâu rồi đến bà nội, rồi bà lại trao cho mẹ, và giờ...anh thay mẹ trao tặng cho em. Cho người con gái mà anh đi tìm suốt bao năm, cho người con gái mà anh tin cả đời này sẽ hạnh phúc khi có em bên mình... Khiết An, Anh yêu em, Anh thương em nhiều lắm honey à...”

An còn đang ngồi bên mép giường lấy tay ôm miệng mình cho khỏi bật tiếng nấc hạnh phúc vì lời yêu nồng nàn...thì An nhìn thấy trên tường là 1 tấm hình thật lớn...hình anh và cô chụp hôm ở nhà anh. Tấm hình là lúc Huy ôm chầm lấy An từ sau lưng ...Cả 2 rạng rỡ cười tít mắtbên dưới là hàng chữ ” Chúng ta sẽ bên nhau hạnh phúc thế này mãi em nhé” to tướng ... Nước mắt lăn dài trên má vì xúc động....vậy là 8 năm....An cuối cùng cũng có được tình yêu của anh...Huy đi chậm chậm vào phòng, khê quỳ xuống trước mặt An. Nắm lấy tay An đặt lên má mình, Huy nhìn sâu vào mắt An mà nói:

- Do you marry me, sweetheart ?

An bật tiếng khóc nghẹn ngào, đưa tay ôm lấy khuôn mặt đầy nam tính của chàng. Ôi tình yêu của cô. Người đàn ông của đời cô. Nước mắt nhạt nhòa khi An nghe giọng trầm ấm cất lên:

- Em ơi, làm vợ anh em nhé...Để mỗi sáng, khi ta thức dậy, ta luôn có nhau trong vòng tay. Để mỗi bữa ăn bên nhau, anh đều có thể chăm sóc cho em. Để mỗi con đường anh đi, đều có em nắm tay cùng anh đi đến tận cùng...để khi đêm xuống hay mưa rơi, nắng sang...chúng ta đều có thể bên nhau mãi mãi, để cho anh được yêu em mãi mãi

An rơi lệ ướt đầm bàn tay Huy. Cô nghẹn lời không nói gì được...

- Em ơi...đừng khóc nữa mà....Mai một con của mình hỏi anh, mẹ đã trả lời ba thế nàothì làm sao anh trả lời được. Nói với anh đi em....Đừng khóc mà...

Huy giơ tay lau đi những giọt nước mắt trên khuôn mặt rạng ngời hạnh phúc của An...Ôm ngang eo An, Huy vẫn trong tư thế quỳ còn An thì ngồi trên giường...anh xiết chặt An hôn lên mắt nuốt trọn hết giọt lệ chực chờ rơi....

- An ơi, ...đừng khóc nữa mà cưng...Trả lời anh điAnh quý góiđau quá nè em...

Huy giả vờ nhăn nhăn mặt khiến An vừa cười vừa lấy tay quạt nước mắt...kéo Huy đứng lên theo mình, cô nói

- Ghét anh quá hà...lại đi cầu hôn người ta...lúc người ta xấu xí nhất...lúc mới thức dậy chứ

- Anh lại thấy em đẹp nhất lúc này ...nhìn dáng em ngủ y hệt thiên thần vậy ...Sao hử, vẫn chưa trả lời đó bà Trần à...

- Gì mà bà Trần...ai đã nhận lời đâu ...chờ đó đi cưng, để em vô rửa mặt đã rồi ra trả lời ha...

An cười khúc khích vén áo đầm ngủ dài định chạy vào rest room thì bị Huy chụp gọn cả người ...

- Ha..có người muốn nghe anh cầu hôn đến 2 lần kìa...Quê quá đi....

- Ai nói đó...buông em ra đi nè...người ta mới ngủ dậy mà...

- Không buông...trả lời đi..trả lời mau...mau lên

Huy vùi mặt vào hôn lên khắp cổ, khắp mặt, khắp mắt môi An...khiến cô chóng ngợp trong niềm hạnh phúc vô biên không thể tả....

- Ok...ok....em bằng lòng ..em bằng lòng mà....hihihi.....buông em ra mà...

Huy thôi không giỡn nữa...Ôm cứng An vào lòng....anh nói trong chất ngất yêu thương:

- Cảm ơn em, Khiết An. Cảm ơn em đã bằng lòng làm vợ anh. Anh hứa sẽ yêu em mãi mãi...

Mình bên nhau trọn đời em nhé...

An vùi mặt mình vào bờ ngực vạm vỡ, để chơi vơi theo tiếng đập trái tim Huy, mỉm cười hạnh phúc xiết ôm chàng trong tay...bỗng đâu..An thóang rùng mình không hiểu sao nữa...con gió lạnh thổi vào...hay ...quá khứ đang kéo về bên cô....rùng mình An không biết có nên nói với Huy hay hãy để quá khứ mãi là quá khứTrong nắng xuân ấm vàng...sao bỗng có gió lạnh và mây đen....

Cả nhà Huy vô cùng excited khi nghe Huy thông báo lúc hai người về nhà chơi sáng mừng 3 này:

- Thông báo với cả nhà là con đã “đại chiến thành công” trong nhiệm vụ khó khăn này. Khiết An cuối cùng cũng đã bằng lòng theo con về nhà họ Trần mình rồi.

Huy vừa nói mà vừa nhìn An say đắm. An thì thôi khỏi nói rồicô ngượng thẹn cả người vì tiếng vỗ tay lém lỉnh của những đứa cháu lớn của Huy:

- Yeah...yeahChúc mừng cậuTụi con cứ lo cho cậu là “trăm trận đều thắng nhưng ải này lại thua thìhahaha – Tiếng thằng cháu lớn vang lên khiến cả nhà cười ồ ...

- Con làm như cậu yếu thế lắm vậy..Với lại, trước khi tấn công là cậu đã..”biết mình biết ta “rồi, em nhỉ

Huy nháy mắt nhìn An cười thật sảng khoái, điệu bộ hạnh phúc lắm đây...An chỉ biết núp sau lưng chàng đánh khẽ:

- Anh này...nói gì không....

Mẹ Huy cười vui vẻ, đi lại nắm tay An kéo cô ngồi lại gần bà nội :

- Bác vui lắm....An à...

- Hồi nãy nhìn thằng Huy dẫn con về, nội thấy con chịu đeo cái vòng là nội biết nó thành công rồi. Trưa hôm qua, Huy nó về đây..nội đã nói là làm sao thì làm...cháu dâu này nội nhất định phải cưới....Coi bộ, anh Huy nhà mình cũng làm được chuyện...Chỉ có cháu An là kèm được chân của nó thôi...- Giọng bà nội vang lên khiến Huy vò nhãn mặt kẻ khổ...

- Nội à...không phải giờ có cháu dâu rồi nội bỏ rơi cháu trai chứGì mà nội nói cháu tẻ vậy...làm bị rớt giá hết trơn....

Cả nhà bật cười vui vẻ.

- Vậy chừng nào giờ đây 2 đứa...Hay ra Tết mình tổ chức nha, hơi cấp rập nhưng mẹ nghĩ cũng không sao..

- Kia bà...từ từ nghe tui nó tính cái đã...bà còn nôn hơn cả con. Tui nó công việc đầy ắp... phải sắp xếp chứ...- Ba Huy vỗ vỗ tay mẹ anh như nói

- Thì em biết tui nhỏ bận nên em tính lo mà mình. Với lại thằng Huy nhà mình Tết này nữa cũng 38 rồi còn gì....Công việc thì cứ để đó...từ từ làm cũng được mình ạ.

- Phải đó, vợ của con nói đúng quá. Mẹ thấy rất hợp với ý của mẹ - Nội lên tiếng bênh

- Chịu thôi....Huy à, chuyện này ba với con ra rìa rồi. Nhà này theo tục mẫu hệ con trai à....

Ba anh vừa nói mà vừa cười run người vỗ vai cậu con trai. Huy đi lại chỗ bà ngồi xuống ôm vai nội:

- Nội à, mẹ à...tui con còn công việc nữa mà...Phải sắp xếp nữa. Lịch trình lên hết rồi. Tuần tới là con phải qua Mỹ họp 3 tuần với phái đoàn thương mại. Cái này thì không thể cancel được rồi....Còn những chuyện sau đó thì có thể nhưng cũng phải sắp xếp. Với lại, An cũng cần thời gian để thông báo cho ba mẹ ở xa và mọi người nữa mà. Có muốn gấp cũng không được. Con còn muốn ngay ngày mai luôn nè...

An cứng hết người vì câu nói ...quá ư là ..vô tư của anh. Thiệt tình mà...nham nhở quá đi. Má An đỏ hồng vì vui sướng, vì hạnh phúc và vì thẹn thùng...Thế là từ đó, cả nhà không hẹn mà gặp, cùng nhau tính xem nên chọn tiệc ở đâu, đặt hoa chỗ nào và ti ti chuyện về lo đám cưới cho 2 người. An bước ra ngoài sân vì có tiếng phone reng. Vừa nghe phone, cô vừa nghếch nghếch vai còng cổ thơm....Huy đứng đằng sau ngơ ngẩn nhìn. Vợ của anh đẹp quá. Bật cười với ý nghĩ “phải gọi là vợ cho em ấy quen mới được”. Đi lại ôm An từ đằng sau khi cô cúp phone, Huy âu yếm

- Vợ à, ai gọi vậy mà vợ cười tí cả mắt như được quà...

An làm cử chỉ phát nhẹ vào tay Huy nơi eo mình:

- Đang ở nhà với mọi người mà anhkỳ quá đi...buông em ra hông thôi nội với ba mẹ thấy đó....

- Không buông...ôm vợ mình mà cũng bị la thì thế giới nàythiệt là vô duyên à.

- Cưới người ta hỏi nào mà gọi vợ... vợ ngọt thế kia....Không chịu

- Thì gọi từ từ cho quen mà vợ...

- Không chịu mà...nghe kỳ quá hà...em chưa có quen...với lại...anh gọi vậy, mọi người trong công ty

- Em đó....thiệt tình mà...muốn anh bị đau tim chết lắm phải không....sao khó với anh vậy...
 - Nói bậy nè – An đưa tay bịt miệng Huy không cho anh nói thế....- Anh à, trưa này em phải đi qua chỗ mấy em mô côi đón tết chung với mấy em ấy. Mấy em đó mới gọi cho em nè...
 - Vậy tính sao giờ...lát nữa anh phải có 1 cuộc gọi từ Mỹ bàn chuyện bản hợp đồng.....sao đi với em được giờ he ...
 - Không sao đâu mà, thì em đi 1 mình.
 - Nhưng mà anh không muốn vậy...
- Ôm Huy, An nói
- Chịu đi mà. Vả lại, em có đi đâu đâu...
 - Ủ..nhưng mà phải cho anh chở em đến rồi khi nào em về thì gọi anh nha cưng.

Khiết An đến chơi với các em rất vui vẻ. Cô thật không ngờ, tại đây cô lại gặp 1 người. Đang loay hoay, mở bánh mứt cho các em ăn thì An cảm giác có ánh nhìn đang chiếu vào mình. Quay lưng lại An ngỡ ngàng nhìn:

- Anh Nam!
- An....
- Anh cũng đến đây?

Hỏi xong câu này, An thấy mình kỳ cục ghê...Chỗ này ai có thiện nguyện đều có thể đến mà... chỉ có điều là An không nghĩ là sẽ gặp người quen...

- Ủ, thỉnh thoảng anh cũng có donate và đến đây chơi với mấy em bé.

Nam cười khẽ nhìn An không lẩn tránh. Tia nhìn ánh lên điều gì đó...khiến An ngại ngùng né tránh

- Em đi kiếm mấy đứa đây... Mới đây mà đã chạy đâu mất tiêu rồi ...
- An à. ...

Nam biết, anh cần phải nói cho An nghe tình cảm chất chứa trong lòng mình bấy lâu. Kể từ lúc An vào làm là cũng kể từ lúc..trái tim anh biết thổn thức là gì. Anh đã âm thầm tìm hiểu cô, âm thầm biết An hay đến những nơi nào. Anh yêu cô trong lặng lẽ...Mọi ngày đều thấy An nhận được hoa từ bao nhiêu người, nhưng An vẫn vậy...Điều đó khiến anh có chút an tâm, chờ đợi cơ hội nói với nàng. Anh tính hôm qua sẽ nói khi đến nhà An, nhưng màNếu hôm nay, anh không nói ra hết cùng An cơ hội này sẽ không đến lần nữa...Nam biết vậy...nên anh chủ động bước tới gần An hơn:

- An à..Anh có chuyện này muốn nói với em. Cho anh ít phút được không An?

Ngước nhìn Nam đang dụi dụi chân thành với mình, An không biết làm sao từ chối anh nữa. Nếu...nếu như An chưa từng gặp Huy hay yêu Huy thì chắc có lẽ cô đã chọn yêu Nam rồi. Đã từ lâu, AN cũng biết tình cảm Nam đối với cô hơn mức tình bạn, tình đồng nghiệp bình thường, nhưng cô cố lẩn tránh anh. Bởi vì, An chỉ có 1 con tim mà nó bây giờ đã là của Huy trọn vẹn. Thôi thì, nhân cơ hội này mà nói rõ với Nam, để anh đừng quẩn luyến với cô chi thêm nữa. Anh là người tốt, mà người tốt thì nên có được hạnh phúc của riêng mình. Cô hy vọng anh sẽ tìm kiếm được người anh yêu và yêu anh trong cuộc đời này.

- Vậy anh Nam nói đi, An nghe đây anh...
- An à, Mình đi kiếm chỗ nào ngồi để nói chuyện được không An? Ở đây, có mấy nhóc này...

anh sợ ảnh hưởng đến tội nhỏ...

An dăm chiêu kín đáo nhìn đồng hồ. Nam nói nhanh:

- Nhanh lắm An à....Anh hứa sẽ đưa em về lại đây..nếu em muốn bất cứ lúc nào.

Liếc nhìn đồng hồ. Cô đã hẹn với Huy là 6 giờ anh sẽ đến đón. Bây giờ là gần 5 giờ rồi Chắc là kịp. Chứ cứ đứng đây dài hơi 1 hồi thì đi trễ rồi về trễ...Huy đến mà không thấy cô thì...lại thêm rắc rối. An gạt đầu nhìn Nam rồi cả hai đi ra về phía cổng....

Nam lái xe chở An đến 1 quán khá xinh nằm cũng gần đây. Mở cửa cho An bước ra, Nam hỏi:

- Em thích ngồi ở phía trong quán hay là ngồi ngoài này.

An suy nghĩ nhanh trong đầu, rồi đi về phía bàn tròn nhỏ có 2 chiếc ghế:

- Ngồi ngoài này cho thoáng nha anh Nam.

- Em uống gì An?

- **Dạ, sinh tố mít nha anh**

An order nhanh rồi chợt phì cười vì ...cô đang kêu thứ nước uống mà **Huy thích nhất**.

Ui chóa....cô lậm Huy mất rồi, không có anh bên cạnh mà cô cũng nghĩ về anh nhiều thế này. Nghe tiếng cười khẽ, Nam ngược mắt nhìn An như hỏi.....An chỉ lắc lắc đầu nhìn Nam. Nam nói với người phục vụ:

- Một ly sinh tố mít ...một ly cà phê sữa.

Huy đang huýt sáo 1 bài hát trong khi lái xe đến rước An. Huy mỉm cười suy nghĩ 1 mình: Đúng là duyên nợ thật. Cả anh và cô đều chọn nơi này ... Huy là 1 mảnh thường quân ở đây. Anh thật không ngờ, An chính là “chị gái” mà mấy nhóc con hay đòi làm mai cho anh. Huy than với bọn trẻ con từ lâu lắm rồi, mà nào giờ anh có biết An cũng đến đây làm tình nguyện viên. Đúng là, “em không thể ở xa anh được nhỏ à”- Huy thì thầm như đang nói với nàng. May mà bên phía đối tác cũng biết hôm nay là mừng 3, còn tết nên nói chuyện bàn bạc cũng không lâu. Cho nên vì thế mà Huy mới đến rước An sớm vậy nè. Chắc người yêu anh phải ngạc nhiên lắm đây.

Dừng xe vào bãi đậu, Huy bước nhanh vào cổng:

- Bé Vương, nhớ anh không?

Thằng bé Vương đang ngồi chơi ngược nhìn rồi bỗng la ầm kêu réo mấy đứa bạn đang ở gần đó. Tội nhỏ chạy lại phía anh nói chuyện liên hồi, làm anh không sao dứt ra được. Đang đưa mắt nhìn tìm An, không biết người yêu nhỏ của anh đâu rồi thì Huy nghe tiếng của con bé Uyên- rất ra dáng chị hai nói:

- Anh Huy ơi, hồi nãy anh không chịu đến sớm là anh có thể thấy chị gái tuyệt sắc giai nhân của tội em rồi...

- Phải đó..phải đó...tội em tính giới thiệu cho anh Huy nè ...

Cười tùm tùm vì tội nhóc dùng từ “tuyệt sắc giai nhân” để tả về An của anh. Mà cũng đúng thiệt, tuy là hơi sến sến kiêu hiệp chút nhưng mà hoàn toàn chính xác. An của anh đẹp nhất mà...

- Vậy giờ chị ấy đâu rồi để anh đi làm quen....- Miệng nói mà mắt Huy nhìn quanh tìm kiếm

- Anh Huy đến trễ rồi, chị An đi với người khác rồi nè.

Huy giật mình vì nghe lời con bé nói:

- Chị An đi đâu, với ai mấy em biết không?

- Em biết nè..hồi nãy em thấy chị đứng nói chuyện với 1 anh. Rồi khi em lại tính rủ chị đi chơi thì anh ấy bảo là chút nữa vì anh chị có chuyện nói với nhau, bảo em đi chơi đi. Rồi em thấy chị An với anh đó đi ra cửa...

Huy nóng mặt cảm thấy giận...Anh ấy đi với ai vậy, sao nàng chẳng nói với anh 1 tiếng.

- Phải mày nói cái anh mặc áo màu xanh không? – giọng Vương hỏi

- Ừ...

- À, anh Huy hông biết anh đó đâu. Anh tên là Nam...cũng đẹp trai ác luôn....tuy là so với anh Huy thì thua đại ca 1 bậc ...

Cái tên “Nam” thoáng qua đầu Huy chợt ngưng lại. Nam..chẳng lẽ là Hùng Nam...Huy hỏi nhanh:

- Có phải anh ấy tên là Hùng Nam không vậy?

- Ừa, sao anh Huy biết. Vậy anh Huy có quen với anh Hùng Nam luôn tụi bây ơi...

Buông tụi nhóc ra, Huy đứng lên nghe lòng dâng trào sóng Hùng NamTrước giờ tuy không nói ra nhưng anh vẫn biết Nam cũng là 1 cây si tình An nhất. Nam cứ âm thầm lo lắng cho An, nhiều lúc cũng phải khiến Huy lo sợ An xiêu lòng. Lúc đó, Huy còn làm mặt lạnh với An nhưng Nam thì ngược lại. Cũng may, An yêu anh và chọn anh...chứ nếu không...chưa chắc gì Huy có được An trong cuộc chiến âm thầm này giữa 2 người đàn ông. Đi nhanh ra xe, Huy lái chậm chậm nhìn khắp nơi tìm kiếm 2 người. Dù bảo lòng bình tĩnh, nhưng Huy không thể nào thản nhiên coi như bình thường không có gì xảy ra được. Anh phải tin An, chẳng phải anh đã hiểu rõ lòng An cũng yêu thương mình thế nào sao....Tuy là vậy, nhưngtrời ơithử hỏi có ai mà không ghen, không loCó ai yêu mà không sợ người mình yêu đi với 1 ai khác. Nhắm mắt cố xua đuổi những ý nghĩ không hay ho....Huy tin An...nhưng anh không tin Nam. Có gã đàn ông nào lại không muốn có được An, không muốn chiếm được trái tim nàng

Khiết An bang hoàng khi nhìn thấy chiếc xe quen thuộc của Huy tấp bên lề và anh đang bước những sải chân dài đi như bay chạy lại phía nàng. Vụt trút tay ra khỏi tay Nam, An bối rối khi biết chắc rằng Huy đã nhìn thấy tất cả....Sao anh lại ở đây? ...Anh đi kiếm cô sao?Phải giải thích với anh ấy thế nào đây khi mà tay An bị Nam nắm trọn. Đúng là...tình ngay ý gian mà....Nhìn khuôn mặt kín bưng lạnh như băng Nam cực, An thoáng rung mình. Cô biết anh yêu thì yêu rất dữ dội nhưng mà cũng rất đáng sợ khi bị ai đó chọc giận mình. Người An như đông cứng vì ánh mắt lạnh đó và chưa biết phải phản ứng thế nào thì Huy đã đi lại nắm lấy tay An kéo đi không cho ai giải thích 1 giây:

- Xin lỗi, tôi cần gặp An

Chỉ có vậy. Huy nói chỉ có vậy và kéo cô đi, mở cửa cho cô ngồi rồi lái xe thẳng 1 mạch về nhà không nói gì hết trơn. Đã mấy lần, An tính mở miệng giải thích với Huy...nhưng khi quay qua nhìn anh, mặt anh lạnh lùng không thể tả lại khiến cô chẳng biết phải mở lời thế nào. Càng nghĩ, càng giận mà...Huy gia trưởng quá đi ...ít nhất cũng phải nghe cô giải thích 1 lời chứ. Có đâu cứ hằm hằm đi lại nắm tay cô kéo đi, rồi giờ lại cứ hằm hằm lái xe đi thế này. Cô đâu

làm gì có lỗi mà bị anh đối xử như vậy chứ. Người gì đâuAn liếc mắt nhìn rồi khoanh tay quay mặt ra nhìn đường không thèm nhìn Huy. Gì chứ,...An hồng có lỗi mà....

Về đến nhà, An không thèm chờ Huy mở cửa xe. Cô tự mở rồi bước đến kiểm chùm chìa khóa trong túi. Huy đưa tay giật khê rồi mở cánh cửa cũ khá nặng ra rồi bỏ vào, đi thẳng đến cái ghế đá ngồi. An đành cúi bước theo sau, khê trề môi vì ghét thái độ của anh...An tính đi luôn vào trong nhà không thèm để ý đến anh....Nhưng không biết nghĩ sao, cô lại ngồi xuống kế bên anh khi thấy Huy nhích người sang 1 bên ghế như có ý cho cô ngồi. Cả hai ngồi đó, hông biết là bao lâu nữa. Cuối cùng thì An là người give up, không chịu nổi sự lạnh lùng của Huy...nhưng lại thấy ghét anh, An đứng lên bỏ vào trong 1 nước.

Đứng bấm thịt nấu mì mà An tức ơ là tức....người gì đâu lạnh lùng không tả nổi mà....bầm.bầm...bầm...bầm...bầm....An lấy dao bấm thịt nát như trên thớt...Thở ra 1 tiếng dài, cô buồn buồn đứng lên bếp nấu nồi súp ngẫm nghĩ lại chuyện khi nãy. Rõ ràng là tình ngay mà ý gian. Cô đâu muốn chuyện như vậy xảy ra đâu. Nhớ lại khuôn mặt lúc Huy nhìn cô...có cái gì đó vừa như hờn giận, vừa như lo sợ lại vừa như buồn bã...Chợt đặt mình vào vị trí của Huy. Nếu cô là anh lúc nãy, liệu cô sẽ thế nào khi nhìn thấy 1 người nắm lấy tay anh như Nam cầm tay của cô. An không biết mình sẽ phản ứng thế nào nhưng cô biết là mình sẽ ghen hờn lắm.

Ghen! An ngẩng đầu lên như vừa khám phá ra điều mới mẻ. Thì ra là Huy ghen. Lấy 2 tay bịt miệng để không khỏi bật cườithì ra là Huy ghen. Mà không ghen sao được khi thấy người đàn ông khác nắm tay người yêu mình, mà người đàn ông đó lại là dưới trướng của mình như là Nam. Hối sao...Huy không giận.

Nhưng..... biết là vậy, nhưng An phải làm sao giải thích cho chàng của mình hiểu bây giờ. Ra ngoài mở chuyện trước mà nhìn mặt lạnh lùng đó là bao nhiêu ý nghĩ bay đi mất tiêu hết trơn. Làm sao mà mở miệng đâyGì chứ...Huy dám ngồi ngoài sân suốt đêm thử thách với sương gió cho An đau lòng chơi lắm à ...Ai chứ, ông trời con đó việc gì mà không dám ...Thiệt tình, ngó ra sân, An thấy chiều càng lúc càng buông lạnh Xót trong lòng cho người ta...An cắn môi suy nghĩ điều gì rồi tắt bếp bước đi ra.....

Huy ngồi ngoài này màgiận đến bầm tim luôn. Cô nhỏ của anh luôn miệng bảo anh lạnh lùng...chứ cô nhỏ cũng lạnh lùng có kém gì anh đâu. Bỏ anh ngồi ngoài này không thương tiếc mà....bộ em ấy nhất định cho anh ngồi ngoài này sao chứ?. Lúc nãy, anh giận lắm...anh là người chứ có phải thánh thần đâu. Mà hỏi sao không giận? Nhưng về đến nhà thì...chắc ngồi đây gió thổi mát nên lòng cũng dịu lại bớt. Thế nên, anh mới xích ra cho An ngồi kế bên để cô giải thích cho anh nghe. Chỉ có điều, anh tính...thiệt ra là ...anh tính làm nư với cô...xem cô chịu im lặng với anh được bao lâu...Vậy mà, ai ngờ, cô nhỏ bỏ vào trong 1 nước không thèm nhìn lại anh dù chỉ 1 lần. Hỏi có đau tim hay không cơ chứ?

Bởi vậy, ông bà có nói là đừng có thử thách người yêu mà. Chơi với lửa có ngày bị bỏng là vậy. Thì như Huy nè, đó...thử thách người yêu làm chi...để giờ bị người yêu...bỏ ngoài 1 mình trên cái ghế lạnh cứng này nèCho bỏ tật nha Huy ơi...

Suy nghĩ 1 lúc, rồi Huy đứng dậy..tính bước vào trong nhà tìm An...thôi thì làm hòa với cô nhím này cho rồi...không thôi tìm anh bị đau mà dám chùng thành phố hôm nay bị ngập lụt cũng nên....

Ồ...Huy vừa bước tới cửa nhà thì nghe nhạc ở đâu vang lên....Á chà...cô nhỏ của anh đâu có buồn như anh nghĩ đâu...Còn vui về bật nhạc lên kia kia...Huy khịt khịt mũi chút giận...bước vào trong thì.....nghe tiếng An:

<http://www.youtube.com/watch?v=ZQdZpKsuRSM> (em đặc biệt thích bài này. Có sis nào thích giống em không ạ)

Like the softly spoken rhythm
Like a lover's park the leave must fall
In sweetly shake desire
On the night when gentle breezes's blow
And the rain was softly fall
I will hold you close and love you so
And my heart will said loud
I, I'll always love you so
Forever, is not long enough , you know?
I'll never let you go
I'll always love you so...

Anh như cơn gió thu bay bay nhẹ
Đưa em đi tìm vãn thơ
Qua công viên lá rơi trên con đường về
Bỗng nhiên nghe lòng đang ước mơ
Mơ ôm anh trong tay đêm mưa thì thảo
Cho bão tố về làm chiêm bao
Mơ yêu anh thiết tha như yêu lần đầu
Em muốn yêu anh dài lâu
Em muốn yêu anh đậm sâu
Em đã thương anh từ lâu
Em muốn yêu anh dài lâu

Love you till the end of time, my love
The eternity will be hours
Till the sun forget to shine above
And the day deny the hours
Like the song you give to and sign
Like a wish that just comes true
Like a dream that never end ..because...
I am so love with you

I, I'll always love you so
Forever, is not long enough , you know?
I'll never let you go
I'll always love you so...

Yêu anh cho đến khi con tim ngừng đập
Cho thiên thu là một giây
Yêu anh cho đến khi ong thôi làm mật
Đến khi loài chim quên lối bay
Khi ôm anh trong tay em nghe ngọt ngào
Nếu đời là một giấc chiêm bao
Xin yêu anh thiết tha như yêu lần đầu
Anh, Em muốn yêu anh dài lâu
Anh, Em muốn yêu anh đậm sâu
Anh, Em đã thương anh từ lâu
Em muốn yêu anh dài lâu

Huy ngớ ngàng nhìn An trào cảm xúc ...khi An bước lại gần anh. Đưa bàn tay thon nhỏ vuốt lên bờ má đầy nam tính mạnh mẽ, An nhìn sâu vào mắt Huy mà hát khẽ...

Anh, em muốn yêu anh dài lâu
Anh, em muốn yêu anh đậm sâu
Anh, em đã thương anh từ lâu
Anh, em muốn yêu anh dài lâu.....

Huy tưởng như mình bị tan chảy trong ánh nhìn tha thiết yêu thương của nàng. Bàn tay An không ngừng mơn trớn khuôn mặt anh...bàn tay ấm có sức công phá làm tan biến đi tất cả sự giá băng lạnh lẽo, tan biến đi mọi nghi kỵ hờn ghen... Cúi xuống hôn lên bờ môi nhỏ đang hát, Huy ôm cứng An vào lòng..xiết chặt vòng tay....

- An ơiEm dễ thương quá.....

- Anh đừng giận nữa ghen. Lúc nhìn thấy anh giận, em sợ lắm....Nhìn dữ quá đi.

- Sorry cưng...sorry cưng...anh không muốn như vậy...chỉ tại.....em làm anh ghen lên được khi nhìn thấy ...

An vội nói như giải thích để Huy đừng hiểu lầm:

- Lúc đó, anh Nam nói cho em biết lòng của anh ấy. Anh ấy nói nhiều lắm...em không nói được gì....Rồi tự nhiên dường như anh không kèm được cảm xúc, anh chụp lấy tay của em đang để trên bàn thôi...Vừa lúc đó thì anh tớiAnh ấy chụp nhanh quá...em chưa phản ứng kịp thì anh đã kéo em đi rồiEm thật tình không có gì với anh ấy cả.....EmEmchỉ thương có mình anh thôi.

An đỏ mặt vì lời thú nhận với Huy. Huy nhắm nghiền mắt vì niềm hạnh phúc vô bờ bến. Ôi...

An của anh...cô nhỏ không sao khiến anh giận cho được. Mà này giờ chắc là...cô nhỏ cũng buồn lắm đây.

Nhìn An, Huy hỏi

- Bộ này giờ sợ anh lắm hả cưng?
- U'...hửm.....người chi mà lạnh lùng
- Anh xin lỗi mà...tại em làm anh không control được chứ bộ.
- Anh hư lắm...cũng phải để cho người ta giải thích chứ...có đâu lại dùng dùng nổi giận thế này.
- Ok..ok mà..mai một anh sẽ không thế nữa...anh nghe lời vợ...có được không vợ yêu....
- Ai vợ chứ.....

Chưa kịp nói hết câu thì An đã bị Huy hôn trọn môi mềm. Cả hai lại có nhau...âu yếm...quyên luyến ...say tình mê đắm...Khẽ bế bổng An trong lòng....Huy bước vào trong...Cạ cạ râu cằm vào mặt An chọc cho cô nhột....An giãy nảy cười:

- Anh làm gì vậy...
- Anh muốn yêu em

Huy nhìn thật sâu vào mắt An. Nơi đó, cả hai người cảm nhận được lửa tình rực cháy trong nhau. An yếu đuối nói nhỏ:

- Nhưng ...còn đồ ăn...em nấu..ngươi mất rồi...
- Cứ để nó nguội...tình mình cháy là được rồi cưng. An à....
- Dạ
- Em,Anh muốn yêu em dài lâu. Em, ...anh muốn yêu em đậm sâu.....

Trở lại làm việc sau 1 kỳ nghỉ Tết, không khí ở tập đoàn tài chính ngân hàng H&H vẫn rất tập nập và nhộn nhịp như mọi lần. Y như đã giao kèo trước, An và Huy đều tỏ ra ...làm ngơ hồng biết gì nhau ngoài công việc. Cứ mỗi sáng, An thường đến trước chuẩn bị tài liệu mọi thứ, rồi Huy đến sau thì cô lại trở ra ngoài ngồi ở bàn của mình. Thế nhưng cũng kể từ lúc đó, An luôn nhận được mỗi bó hoa buổi sáng từ 1 người “nặc danh” mà cô biết chắc là ai rồi.

Cứ đều đặn, vài tiếng là Huy ngồi trong phòng gọi điện ra cho nàng để chỉ nói những câu bang quơ như:

- Em à, em thích bó hoa khi sáng không?
- An ơi, thôi hôm nay đừng ăn trưa với Ngọc nữa. Đi ăn với anh đi nha

Có khi, An vào đưa hồ sơ cho Huy ký, thì thoảng cô cũng viết dạng thư tình gửi trong folder cực ngắn như: “ Chiều nay, em có nấu canh chua cá mà ai đó thích, có ai qua với em không? Hay như “ Ngồi ăn cơm với chị Ngọc, thấy người ta xuống mua sandwich ăn trưa. Tội quá đi ..., mai mình đi ăn trưa chung ghen, anh sắp” hoặc như “Em nấu nước mát để trong tủ lạnh phòng của anh. Anh nhớ uống nha.”

.....

Được đâu khoảng hơn tuần thì,... An “được lệnh triệu tập” của sếp...dời bàn vào trong phòng làm việc riêng của TGD với mục đích là cho thuận tiện việc chuẩn bị hồ sơ. An nhìn mặt với Huy:

- Anh đã đồng ý là chưa vội mà...Sao lại kêu em vào ngồi chung phòng với anh...Kỳ quá đi ..
- Trời trời ...cô nhỏ ời, mang tiếng là chung phòng nhưng em cũng cách anh 1 cái cửa lặn á...
Cái này là đòi hỏi công việc chứ bộ...- Huy giả vờ làm nai...

- Thiệt không đó – An nhìn anh dò xét – Hồng tin anh chút nào hết ...

Quay trở mình đi ra, cô bị Huy ôm lấy từ sau hôn lên chiếc gáy trắng xinh được búi tóc gọn gàng lên cao:

- Bộ hồng nhớ anh hả..Anh nhớ em quá đi...lúc nào cũng muốn thấy em hết trơn ...

- Ô,...thì...

- Thì sao....nè

- Thì cũng có nhớ chun chút nhưng mà...anh kêu em dọn bàn vô đây ngồi...rồi anh cũng cách em 1 tấm cửa chứ bộ...

- Nhưng vẫn gần hơn là em ngồi ở ngoài kia...hihihi.....

Vẫn để anh ôm từ sau, An tựa hẳn vào người anh vòng tay mình nắm lấy tay Huy hỏi:

- Anh thương em nhiều vậy. Lỡ có lúc nào đó em làm anh buồnAnh có tha thứ cho em không?

- Không! – giọng Huy vang lên

Nghe Huy nói tiếng “Không” lạnh lùng....An bàng hoàng quay lại nhìn anh không chớp mắt. Buồn buồn cúi đầu suy nghĩ, An đâu biết rằng cử chỉ đó của cô khiến anh bật cười thích thú vì trêu được nàng:

- Ngốc quá đi ...Anh giả bộ nghiêm mặt mà em cũng tin nữa ...Khờ à!

An kín đáo thở phào 1 tiếng rất khẽ, nũng nịu tựa đầu vào bờ ngực của Huy, An nói:

- Anh giỏi lắm...hù em nhéMà hồi nãy là anh nói chơi hay thật hử?

- Em cũng biết anh rồi ...tính anh rất rõ ràng...đâu là yêu và đâu là không yêu. Anh không thích dây dưa này nọ. Vả lại, anh nghĩ trong tình yêu....anh đã trao em trọn vẹn trái tim này rồi....thì anh cũng như bao người trên thế gian này...anh không thể nào chấp nhận sự giả dối ... Vì tình yêu thật sự không có sự dối trá trong đó . Nhưng mà sao tự nhiên em lại hỏi vậy ...

- Ô ...thì ...em chỉ buông miệng hỏi thôi. Vả lại, trong đời người cũng phải có lúc làm lỡ hay quyết định sai điều gì đó chứ anh...- An nói với anh sao như là đang nói với chính mình.

- Mỗi người phải có trách nhiệm với cuộc sống của mình, An à. Dẫu biết là không tránh khỏi sai lầm...nhưng thành thật nhìn nhận và không đổ lỗi cho số phận thì đáng khen hơn. Mọi việc đều do con người làm mà ra. Có thể suy nghĩ của anh là lạnh lùng, nhưng đó lại là quan điểm của riêng anh. Còn em á, anh biết em không bao giờ dối anh điều gì cả ...Vì em là bé ngoan nhất, yêu nhất chỉ của riêng anh thôi, phải không cưng?

Cô nở nụ cười , An đánh khẽ:

- Xạo quá đi...Nỏ ời là nỏ...Anh ca em vậy hồng sợ em bị bể mũi sao á

- Ủ thì như vậy là hết bể chứ gì

An còn chưa kịp hiểu gì thìmôi Huy đã đậu trên cánh mũi của cô rồi ...Thời gian bên nhau không sao đủ cho 2 người.

Lại thêm 1 tuần nữa và Huy không thể chịu nổi điều kiện của An, mà An thì cũng vậy ...Thế

nên cả hai thường cười khúc khích với nhau...tạo nên 1 sự kiện lạ trong toàn cao ốc. Ai này cũng thấy Huy thay đổi khác hẳn ...Một vài phóng viên muốn tới đăng tin, họ phỏng vấn Huy, hỏi có phải trái tim của 1 trong những “đại gia” VN đã có người cầm giữ, rồi thì ai là người yêuHuy chỉ cười kín đáo chiếu mắt nhìn An...vì mỗi lần phỏng vấn, An đều được lệnh của “sếp” ngồi cùng ...với lý do là để An ghi chép lại tất cả những cuộc trao đổi...để làm chứng, để báo chí không nói sai sự thật

Chủ nhật cuối tuần, sau khi cùng nhau đi lễ....An đã ra sân bay tiễn anh đi công tác. Gia đình Huy tế nhị để cho đôi trẻ có thời gian bên nhau nên chỉ chia tay Huy tại nhà. Huy đã từ chối đi chung với phái đoàn và Hùng Nam. Anh sẽ bay 1 mình theo sau vì muốn ở lại thêm 1 ngày Chúa nhật bên An. Tiễn Huy đi, không hiểu sao, An cứ khóc suốtkhóc lặng lẽ ...ai không biết chắc nghĩ là Huy sẽ đi xa lắm và không về. Huy nhìn An khóc mà lòng đau như nhói, ôm ghì lấy An bé nhỏ, đưa tay vuốt ve mái tóc trên bờ vai thon:

- Ngoan nè cưng, anh đi có 3 tuần thôi màsẽ nhanh lắmEm đừng khóc nữa...anh đi không đành....

- Em xin lỗi

An cố dấu giọt nước mắt lẫn dài. Đưa tay lau khẽ cho cô, Huy cúi xuống hôn An rồi cô làm cô cười:

- Thư ký ở nhà có biết làm gì không vậy...

- Dạ, biết thưa sếp ...Em sẽ thay sếp coi và ký các bản hợp đồng do sếp ủy quyền ạ.- An cố gượng cười với anh

- ừ, ngoan quá...nhớ hết trơn ...vậy mà còn thiếu 1 điều hết sức quan trọng mà không nhớ à...?

- Điều gì ạ...- An đưa tay lấy sổ ghi nhớ điện tử ra tính lưu lại ...

Huy nắm tay An, đặt lên trái tim của nàng:

- Không cần ghi đâu. Lưu vào đây này cưng. Ở nhà 3 tuần, em chỉ cần chuẩn bị làm 1 cô dâu rạng rỡ nhất, đẹp nhất, hạnh phúc nhất của anh là được. Công việc anh đã nói chú Phát cổ động giúp đỡ em rồi ...nên em không cần lo nhiều...Thư giãn chờ anh về ...mình làm đám cưới thôi cưng à.

Vuốt khuôn mặt xinh của An, Huy âu yếm. Lời anh nói khiến An then thùng mắc cỡ và hạnh phúc. Bà nội và ba mẹ anh đã quyết định sau chuyến đi này của Huy là sẽ tổ chức đám cưới liền... Bịn rịn chia tay nhau, cả hai không ai muốn phải chia tay ai cả. ôm cứng Huy vào lòng như sợ anh sẽ biến mất, An nói trong nước mắt viền khóe mi:

- Em yêu anh, Huy ơi!

Sáng thứ hai đi làm mà sao An cảm thấy như không có chút sức lực ham muốn làm việc gì cả. Chẳng lẽ khi yêu, xa nhau chỉ có vài tuần mà đau buồn như vậy? An không sao thôi nhớ đến Huy. Sao chỉ có 3 tuần mà cô biết chắc là mình như không chịu nổi...Nếu so 3 tuần này với 8 năm mà An đã đợi , sao An lại thấy 3 tuần như dài vô tận. Cố nói mình ráng lên, An như vùi mình vào trong công việc mong cho thời gian mau qua. ...Lại thêm 1 ngày nữa trôi qua, An lặng lẽ đi về 1 mình....1 bóng trong căn phòng làm việc to lớn của Huy

Reng ..reng ...

- Hello chị Ngọc, có gì không ạ ?- Từ khi Huy đi, An trở thành người quyết định mọi việc như lời ủy quyền của Huy và chị Ngọc trở thành trợ lý của cô

- Có cô Ngọc Khánh là người đại diện của chúng ta bên Singapore muốn gặp TGD. Cô ấy đang đợi ở ngoài An à.

- Chị cứ cho cô ấy vào đi chị...nhưng làm phiền chị nói trước với cô ấy là em chỉ thay TGD thôi, chứ TGD và Phó Tổng đã đi hết rồi ...hổng thôi cô ấy bất ngờ nha chị. Cảm ơn chị.

Cốc..cốc ...An ra tới tận nơi mở cửa:

- Xin chàoÚicô là....

Cả người khách và An bất ngờ đều nhìn nhau:

- An...Khiết An ...có phải Khiết An không ? – người khách cười nhìn An như hỏi

- Ngọc Khánh ..Ngọc khánh ...Đúng là bạn rồi ...An đây nè- Nắm lấy tay bạn, An mừng rỡ

Kéo bạn vào ghế ngồi, An bùi hời nói:

- Trời ơi..lâu lắm rồi ha Khánh...Dễ chừng cũng gần 9 năm tụi mình mất liên lạc luôn ..

- Ủ, từ lúc An nghỉ học về qua MỹThật là tụi mình có duyên với nhau ha...Trái đất đúng là tròn mà...

- À, Khánh cần gặp TGD hử? ...Anh ấy ...

- Cũng không có gì, An cũng biết mình quen với anh Huy mà....Mình đi về phép thăm nhà...sẵn ghé đây thôi...chứ không phải công việc gì cả. Mà An giờ cũng làm chung với anh Huy à....Trùng hợp quá ha An....

- Ủ,...- An thoáng đỏ mặt cố quay đi không muốn cho bạn mình thấy mình có cảm xúc với Huy.

- An, thôi cũng đến giờ tan sở rồi ...tụi mình đi đâu chơi sẵn ngồi tâm sự luôn đi...Bao năm rồi còn gì

- Ok ...vậy cũng được

Ngồi trong 1 quán khá sang, cả hai cùng nhau gọi đồ ăn và ngồi tâm sự .

- Mình sau khi ra trường thì được anh Huy giới thiệu vô làm. Rồi anh cho mình qua Sing vì muốn sự nghiệp của mình thăng tiến. Mình biết ơn anh Huy lắm. Ảnh rất lo cho mình mà

- Vậy hả, còn An thì cũng chỉ mới làm gần năm thôi Cũng không ngờ là được làm việc chung vớithầy ...Huy

- Thầy gì nữa...bây giờ là đồng nghiệp là sếp rồi chứ có còn như xưa đâu mà cứ thầy thầy...nghe quê quá đi An ơi ...

- Ở thì ...

- Không ở thì gì hếtMà nè, nói chuyện An đi- Khánh nghiêng người ra xa...nhìn nhìn An – Lâu không gặp , mình thấy An càng ngày càng đẹpVẻ đẹp làm cho người ta ngẩn ngơ đó An

Đỏ mặt nhìn Khánh cười thẹn, An đưa cái nĩa lên miệng cắn miếng thịt nhỏ nhẹ:

- Khánh nói làm như mình là tiên vậy. Mình già rồi ...đâu còn như xưa được nữa ...Khánh thì

giờ nhìn là biết ngay người phụ nữ thành đạt ha ...Mình ngưỡng mộ Khánh lắm. Ít có người phụ nữ nào được vậy lắm Khánh ...

- Thì ...được cái này mất cái kia mà Anlàm tới chức vụ này cũng chẳng có thời gian hẹn hò với ai cả ...còn An thì sao ? Chắc là cây si...phải dùng xe container chở mới hết nhỉ?

- Không có đâu...mình làm gì được như vậy chứ...Khánh chỉ chọc mình thôi.

Hai cô bạn vừa cười khúc khích với nhau. Một lúc lâu, Khánh dành trả tiền nên ra dấu người hầu bàn đem lại phiếu tính tiền.

- Thưa , bàn của cô đã được quý anh ngồi ở đằng kia tính tiền rồi ạ. À, anh ấy còn gửi cho cô đóa hoa này

Nói rồi, anh ta đưa cho An đóa hồng nhung rực rỡAn ngỡ ngàng nhìn Khánh rồi cả 2 cùng nhìn về phía người đàn ông đang giơ tay chào. An bối rối quay đi, không biết phải làm sao với đóa hoa này. Cô đâu có quen mà nhận hoa như thế này được. Đưa mắt nhìn Khánh như thăm hỏi, Khánh chỉ khẽ mỉm cười nói:

- Đó thấy chưa, An đi đâu cũng cây si đầy luôn ...

Vừa nói dứt câu thì An thấy cái dáng cao to đó tiến lại phía mình:

- Xin chào 2 cô, sorry vì không được phép mà mời 2 cô bữa ăn khi này. Tôi là Hoàng Thanh Tâm – Nói rồi anh ta đưa card cho An ...

An bối rối đưa tay nhận vì không thể nào không lấy như vậy thì mất lịch sự quá. An với tay lấy giỏ rồi kéo Khánh đi:

- Xin lỗi ông... - Nói rồi An lật đật bỏ đi ...khiến Khánh la ới ới và cầm đóa bong chạy theo. Thanh Tâm thì như chết lặng nhìn theo An, thầm nói 1 mình “Em đẹp quá. Biết bao giờ anh mới gặp lại em được hỡi cô bé?”

Chia tay Khánh, An về nhà mà với tâm trạng không vui cho lắm. Thật sự cô không thích những người đàn ông như vậy. Có lẽ cô đã bị những cái đuôi làm phiền từ rất lâu...nhưng đặc biệt là từ giờ, An không muốn ai theo mình nữa. Vì An chỉ biết có mỗi Huy mà thôi, cô không muốn làm ai buồn vì phải từ chối người ta. Cô cũng không muốn trêu đùa với ai, như vậy là ác lắm, An nghĩ vậy. Tiếng phone reng, An đưa mắt nhìn rồi chớp lấy vui mừng:

- Anhhhh, em nghe ạ...

- Ui cha, bộ em ngồi canh me anh hử...gì mà mới reng có 1 tiếng là đã bắt máy rồi vậy ...- giọng Huy cười lớn

- Vậy lần sau, em để cho reng bễ máy luôn ghen ...- An trề môi như đang có Huy trước mặt.

- Nè nè..nói giỡn thôi đó....em mà làm thiệt...anh cũng gọi cho bễ máy thiệt luôn . Hôm nay sao em, có gì vui không cưng? Anh bên này thì chán lắm ...nằm mà nhớ em quay quắt luôn. Chỉ mong có em bên cạnh thì hay biết baoAnh chỉ muốn bay về với em , mà lịch làm việc dày đặc mệt luôn ...

- Vậy anh đi nghỉ chút đi nè.....gọi em hoài sao anh ngủ được..mất sức đó

- Em có biết, em là sức lực là tinh thần của anh không cưng...Bởi vậy, nói chuyện với em là anh đang tiếp thêm năng lực đó mà....Sao hử cưng, hôm nay vui không? Có cái đuôi nào theo em không vậy? Anh lo quá à ...

- Xì, thiệt không đó ...Em thì lo lỡ có cô gái tóc vàng, mắt xanh nào bắt anh đi luôn nè ...Chứ

em bên này, hồng có ai hết tron ...

An khẽ cắn môi mình vì cô đang nói dối Huy, nhưng cô thật không muốn kể những chuyện mà cô không bận tâm cho Huy nghe. Bởi lẽ, cô còn biết bao nhiêu chuyện muốn nói với anh không hết cơ mà...Cả hai ngày nào cũng nói chuyện với nhau....lâu thật lâu....với muôn ngàn hạnh phúc cho nhau.

Kể từ hôm gặp lại Khánh, An cũng đỡ buồn vì có thêm 1 người bạn để tâm tình. Chiều nay, đang đi shopping cùng Khánh, An lơ đãng nhìn đồ trong mall thì có tiếng phone reng:

- Alô...anh hử?

An khẽ đưa mắt nhìn Khánh đứng kế bên, chả là An chưa nói cho Khánh biết tình yêu của cô và Huy. Thôi thì đợi Huy về vậy...cũng chẳng còn bao lâu nữa là anh về rồi .

- Dạ, có gì không anh?

-

- Hử, anh đặt cho em rồi à ...?

-

- Dạ,dạ....vậy ha anh, dạ, vậy để em cho họ số đo ...

-

- Dạ, thôi anh cúp máy đi . Em hả?...em chưa ăn ạ...Em biết rồi màDạ, cúp phone nha..

An cúp phone mà vẫn còn cười chúm chím 1 mình. Bị Khánh phát 1 cái vào vai:

- An, dấu mình chuyện gì phải không?...Nhìn mặt của An kìa,....vui phải biết luôn ...Chuyện gì vậy...nói mình nghe đi

- Ô ...

- Bạn bè mà dấu diếm nhau ...- Khánh nói như giận

- Không phải ...không phải mà...Khánh đừng giận. An không có ý đó đâu..chỉ tại không biết nói sao nữa...

- Yêu rồi phải không ?- Khánh nhìn An...

Mặt An đỏ hồng như màu hạnh phúc:

- Thật ra, An sắp đám cưới rồi ...

- Vậy sao...wow ..chú rể là ai vậy ? Bữa nào dẫn anh ra chơi ...

- Ảnh hiện giờ không có ở đây. Chừng nào ảnh về nhất định Khánh sẽ biết mà

- Cuộc điện thoại này là của anh ấy đúng không ?

An rạng rỡ không còn muốn dấu giếm gì nữa:

- Ừ, phải rồi. Khánh giỏi ghê.

- Nói mình nghe được không...nói gì mà mình nghe lóang thoang...số đo ..gì đó ...Mà nếu không tiện thì thôi ...

- Không..không có gì..tại sẵn anh ấy qua Mỹ nên..ảnh tính nhờ người may áo cưới cho mình nên lấy số đo của An thôi ...

- Wow...mình cũng hứng thú với váy cưới lắm..Đặt may ở đâu vậy An?

- À, Valentino brand name Khánh à.

- Trời..hiệu đó nổi tiếng lắm đó An...An nhất rồi nhé

An cười khẽ đưa mắt nhìn đồng hồ, Khánh thấy vậy hỏi:

- Bộ An bận gì hả?

- Không..ừ...tại anh ấy có book ở skin care center cho mình ...Hay Khánh đi chung với An cho vui nha....An mời

- Ok...gì chứ được mời màmình không từ chối đâu. Mình cũng đang muốn đi chăm sóc lại da mặt với massage relax chút. An quả thật có 1 hoàng tử thật chu đáo quá.

An mỉm cười hạnh phúc...cùng Khánh bước ra khỏi shopping mall.

Ba mẹ của An cũng đã về đến VN được vài ngày. Ba của cô sức khỏe không được tốt lắm, An đang đứng nấu cơm cho ba mẹ ăn thì mẹ nàng đi vào bếp cùng nàng nấu:

- Sao con, con có nói với Huy...chuyện đó chưa con ...

Đưa tay vuốt mặt mình rồi buông chiếc muỗng, An thần thờ:

- Dạ, chưa mẹ ời ...Con không biết phải nói sao nữa ...

- Thì cũng phải nói chứ con.....không thôi sau này, có gì..bị người ta nói mình dấu diếm lừa gạt người ta để làm dâu làm vợ gia đình giàu có thì không hay An à ...

- Dạ..con biết ...Con cũng tính là đợi anh ấy về thì con sẽ nói ...

- Ừ, dù gì thì nói trước cưới vẫn hơn con à. Máy hôm nay, Huy gọi điện về cho con rồi cũng có nói chuyện với ba mẹ. Ba con cứ khen Huy nó nói chuyện lễ độ lại rất lịch thiệp...mà cách nói là thấy ngay là nó thương con nhiều lắm ...Mẹ thấy con kiếm được người nương tựa vậy, mẹ cũng mừng ...

An dựa người vào mẹ nghe bao yêu thương và bình an. Lúc nào cũng vậy, mẹ luôn là nơi yêu thương che chở dịu dàng

Ngồi trong phòng làm việc, An chỉ ao ước có Huy ...bây giờ cô mới biết, anh đã phải làm việc vất vả như thế nào. Cũng may là anh đã nói chú Phát giúp cô. Đang bù đầu với mớ giấy tờ,

- An ời. Bản hợp đồng này. Cháu ký rồi cất cẩn thận nha An. Quan trọng lắm đó. Đây là bản điều khoản để mình đưa ra đấu thầu cạnh tranh đó.

- Dạ cháu biết ạ. Cháu sẽ cất trong phòng văn kiện quan trọng...

Chú Phát đưa tay bỏ hồ sơ vào 1 phong bì lớn rồi trao cho An cất trong phòng lưu trữ đặc biệt của tổng cty.

Hôm nay, tâm trạng An tốt rất đặc biệt luôn. Ngày mai, ngày mai là cô đã có thể gặp anh rồi. Ôi, cuối cùng thì 3 tuần lễ dài đằng đẳng cũng đã qua. Bước vào phòng làm việc, An đang sửa soạn lại 1 chút cho căn phòng nhìn thêm mới, thì An bỗng nghe tiếng gõ cửa rồi Khánh lao vào như cơn lốc:

- An ờihuhuh

- Chuyện gì...chuyện gì mà Khánh khóc vậy. Bình tĩnh..bình tĩnh đi Khánh....Nói ...cho An nghe chuyện gì...

- An ời, chắc Khánh không dám gặp mặt mọi người nữa quáAn giúp Khánh nha...nếu không....nếu khôngKhánh...

- Khánh đừng nói chuyện không hay. Nói An nghe, An giúp gì cho Khánh gì..thôi đừng khóc nữa. Nè, khăn giấy đây..Khánh lau mặt đi ...Uống nước nha Khánh, cho bình tâm lại. Chuyện gì rồi cũng có cách thôi mà

Khánh vẫn thút thít khóc, An nhìn bạn mà lòng rồi bời ..

- Khánh à ...
- An ơi..chỉ có An là giúp được mình thôi. Thật ra...thật ra...Khánh nói chuyện này.An đừng nói cho ai nghe hết nha...kể cả anh Huy. An phải giúp Khánh trước khi anh Huy về...không thì...anh Huy nói với anh hai Khánh.....chắc Khánh chết ...
- Cố dỗ cho Khánh bình tĩnh lại, An nhẹ nhàng ...:
- Khánh à...tụi mình là bạn của nhau. Có gì Khánh cứ nói với An nè ...
- Khánh lau vội dòng nước mắt nói:
- Chuyện là....chả An cũng biết chú Phát cổ đồng chứ
- Ủ, chú Phát cũng là 1 cổ đồng lớn trong cty...thế thì sao hở Khánh ...
- Thật ra, chỉ có An biết chuyện này thôiKhánh ...Khánh và anh Phát thương nhau ...

An dù đã cố dặn mình bình tĩnh ..thì cũng cảm thấy bất ngờ trước tình huống thế này. Chú Phát năm nay cũng năm mấy rồi, vợ chú mất cách đây cũng hơn mười năm. Nhìn Khánh, An như lò mò hiểu ra điều gìKhánh nắm lấy tay An nghèn nghẹn giọng ...

- Mình biết, anh Phát lớn tuổi hơn mình nhiều ...nhưng..nhưng mà..tình yêu thì làm sao có phân biệt tuổi tác hở An. Mình cũng vì thương anh Phát mà không để ý đến người đàn ông nào khác nữa. Chuyển nghỉ phép này về Vn là mình cũng vì... vì...anh ấy.

- Vậy thì, An giúp được gì cho Khánh bây giờ ...Khánh đừng lo, chuyện tình cảm mà...An sẽ không nói với ai đâu ...tin An đi. Quan trọng là Khánh thấy hạnh phúc với người Khánh yêu thôi...

- Cám ơn An...cám ơn An. Nhưng mà, vì anh Phát cũng là 1 cổ đồng lớn nên mình không muốn ảnh hưởng đến anh ấy khi mà chính Khánh cũng chưa chuẩn bị tinh thần đối diện với dư luận. Đáng lý là sẽ không có gì....nhưng An nhớ hôm qua không, anh Phát có vào đưa hồ sơ cho An....

An khẽ gật đầu nhìn Khánh như hỏi:

- Hôm đó, thật ra anh Phát cũng đã mua tặng mình 1 chiếc nhẫn, nhưng không hiểu sao về nhà lại không tìm thấy. Mà mình và anh ấy đã tìm khắp nơi có thể....chỉ trừ....anh Phát nói có thể trong lúc cúi xuống gom những giấy tờ bỏ vào bao hồ sơ đã vô tình làm rơi chiếc nhẫn và nó đã lọt vào trong túi hồ sơ đó

- Ooop ...

- Mình cũng tính không dám phiền An...Mình tính là sẽ bỏ luôn...nhưng chiếc nhẫn đó là ...là chiếc nhẫn kỷ niệm đầu tiên của mình với anh ấy. Và anh ấy đã giữ lại để gửi người khắc tên mình và anh Phát vào trong đóChuyện này sẽ là bí mật ...nhưng giờ...nếu anh Huy và anh Hùng Nam về ngày mai ...rồi xem hồ sơ ấy, chắc chắn là họ sẽ thấy..mà hồng chừng là sẽ nhiều người biếtTới lúc đó ...trời ơi ...huhuh...làm sao Khánh dám nhìn mặt gia đình và anh Phát làm sao nhìn mặt con anh ấy khi tụi mình chưa chuẩn bị nói cho gia đình biết. Họ sẽ shock lắm

- Vậy Khánh muốn ...An làm gì ..

- An ơi...An có thể vào phòng lưu trữ hồ sơkiểm giúp Khánh không? ...Có thể cho Khánh mở ra xem chiếc nhẫn có rơi trong đó không?

- Chuyện này

- Làm ơn đi An...chỉ có An giúp mình thôi. Chiếc nhẫn đó là kỷ vật của tụi mìnhKhánh

trước giờ chưa yêu ai cả....lần này...mình với anh Phát chỉ trông đợi vào An giúp thôi . Anh ấy đã rất ngại không dám đến gặp An, nên mình đến...xin An đóđược không An....

An bối rối suy nghĩ Phòng lưu trữ này là nơi đặc biệt bảo mật. Những hồ sơ văn bản một khi đã được cất giữ vào đây thì thường rất ít khi đem ra ngoài trừ khi là TGD. Ngược mắt nhìn Khánh, bạn nàng chắc tối qua đã khóc suốt đêm không ngủ, An đau lòng nhìn Khánh....Huy không có ở đây, ...nhưng An là người được ủy quyền tất cảNhìn bạn, An đứng lên nắm tay Khánh dứt khoát:

- Đi....Khánh đi với An đến đó xem sao. Mình đi nhanh lên kéo tới 4 giờ là phòng đó đóng cửa đó, ...

Cả hai người vội vã đi ra cửa thẳng đến phòng trung tâm ...

An dùng chìa khóa đặc biệt mở cánh cửa phòng...và vội vàng đi đến tủ đựng hồ sơ trong khi Khánh đứng ngoài đợi. An khẽ nói nhỏ:

- A, nó đây rồi- Vừa nói, An vừa cẩn thận mở từng folder ra

Vừa lúc đó, An nghe tiếng của Huỳnh Nhân là người phụ trách an ninh ở đây. Không muốn Khánh phải gặp rắc rối vì phải giải thích dài dòng lý do vì sao 2 người ở đây. Vì An biết rằng, bạn mình đâu muốn nói ra điều tế nhị này với ai. An nói nhanh:

- Khánh ơi, để An nói chuyện với nhân viên an ninh..Khánh cứ tạm ở trong xem xem có không nhé.

- An à...- Khánh gọi nhỏ

- Mình hiểu mà Khánh. Mình sẽ không nói với họ đâu. Mình có cách nói mà...Đừng lo nha ...

An đi nhanh ra cửa thì lúc Nhân cũng vừa đi tới:

- Cô An, tôi thấy cửa báo động ...

- A, ...a đúng rồi ...Tôi có chuyện muốn check lại hồ sơ 1 lần nữa bởi vì tôi quên check 1 chi tiết trong đó nên ...sẽ rất nhanh thôi mà....

- Vâng à..Ok...vậy cô cứ làm việc đi. Tôi không phiền cô. À, sẵn đây tôi muốn cảm ơn cô về lần trước đã xin TGD giúp tôi

- Không có gì mà..Anh là 1 nhân viên ưu tú của cty...ai cũng thấy điều đó. Thế nên anh đừng bận tâm nha – An cười hiền ...

- Cảm ơn cô..Vậy tôi đi ra...

- Cảm ơn anh. Tôi sẽ check rồi khóa cửa cẩn thận. – An thở phào nhẹ người.

Quay lại vào trong, An nhìn thấy Khánh buồn buồn:

- Có không Khánh?

Khánh chỉ lắc đầu, bỏ đi ra....An bỏ hồ sơ vào trong rồi khóa cửa đi theo bạn an ủi:

- Khánh à...đừng buồn mà...chắc có lẽ nó nằm ở đâu đó....Khánh nói chú Phát nhớ kỹ lại thêm lần nữa xem.

Khánh nắm tay An nói nhỏ:

- Ủ, để mình gọi anh ấy....cảm ơn An nha....

- Không gì mà. Sorry vì không giúp gì được cho hai người. Khánh đi bằng gì tới vậy...tâm trạng vậy...không chạy xe được đâu..hay để mình đưa Khánh về nha

- Không..không cần đâu An...Mình muốn đến nhà anh Phát để 2 người kiểm lại xem sao ...

An thở ra nhìn Khánh mà lòng cũng buồn theo bạn:

- Vậy thì tùy Khánh..nhưng để mình gọi điện kêu taxi cho Khánh nha

Khánh gật đầu rồi 2 người bạn cùng nhau đi ra phía tiếp tân....

Sáng nay, quả thật là 1 ngày vui vẻ, từ sáng thì Khánh đã gọi điện báo cho cô biết là đã tìm được chiếc nhẫn trong túi áo vest trong của chú Phát. An thở phào nhẹ nhõm cho bạn mình khi nghe giọng Khánh đã vui tươi trở lại. Nhưng còn 1 điều, An vui hơn nữa là 3 tuần đã qua rồi. Và sáng nay, Huy sẽ về tới. Vì Huy sẽ về cùng Hùng Nam và phái đoàn nên An sẽ không ra đón anh được, vì nàng cũng có 1 cuộc họp sáng nay. Hôm nay, An cho phép mình “làm đẹp” thêm 1 chút. Đứng nhìn mình trước gương, An khẽ cười 1 mình, ai mà không muốn mình xinh đẹp trong mắt người yêu chứ, thế nên, xịt tí mùi nước hoa mà Huy thích, quấn nhẹ chiếc khăn voan trên chiếc cổ thon, vuốt lại tà váy, An nghe lòng mình rộn ràng nôn nao không thể tả.

An nghe tiếng phone reng:

- Alô ..

- An cưng, anh nè...

- Anh...anh chưa lên máy bay huh?

- Ủ, máy bay delay lại 2 tiếng nên chắc tới trưa anh mới về được. Anh gọi điện vì biết em sẽ trông.

- Ai thêmu mà sao tự nhiên bị delay vậy anh ...

- Ủ, ghét quá..anh muốn về sớm mà đến tận tối qua còn họp nữa...thiệt tình ...bên đây, tuyết đang rơi em à...các chuyến bay đều bị delay hết ...

- Vậy hả anh, nguy hiểm quá hà...

- Không sao đâu cưng...dự báo là hôm nay sẽ bớt tuyết ...nên không sao đâu ...mà nè cưng,..

- Dạ?

- Nhớ anh khôngAnh về phải cho anhkisses đó nghen

- Anh nham nhở thiệt đó ...- giọng An cười khúc khích ...Mà anh về ghé nhà nghỉ đi nha anh. Chiều em sẽ về sớm qua thăm anh nha

- Không, anh muốn đến thẳng cty luôn. Nhớ em lắm...làm sao mà đợi em tới chiều được. Ready đón anh về đi cưng...Nghe bà nội nói hôm em qua chơi, mới có 3 tuần...không có anh tâm bỗ cho em là em bị sứt ký rồi...Hư quá...không biết lo gì cho mình hết...Nội nói làm anh lo nè

- Em không sao mà. Hihihi....Làm vậy để cho người ta thấy thương mới chịu về sớm với em chứ.

- Làm như anh hồng thương vậy

- Thôi em cúp máy nha..sáng nay có cuộc họp với phòng tài chính nè anh ...

- Ủ, chạy xe cẩn thận nha bé . I love you...

- Em cúp ha – An cười

- Nè cưng, có người quên gì ha....

An cười bên này đầu dây rạng rỡ:

- I love you too, honey.

Ngồi trong phòng họp mà An không sao tập trung cho được. Cứ chốc chốc, cô lại liếc nhìn đồng hồ ... Mười hai giờ hơn rồi mà cô vẫn chưa thấy Huy về....An nôn nóng đi lại trong phòng họp mà chẳng biết làm gì cả...chốc chốc cô lại đứng lên cố ép mình làm việc gì đó giết thời gian. Nhìn chiếc đồng hồ trên tay, An càng nhớ Huy mãnh liệt, anh đã tặng cô vào hôm trước khi đi. Áp mặt vào nó, An nghe như âm áp yêu thương từ tình yêu của anh đang lan tỏa. An mơ hồ thì bưng tỉnh vì tiếng giật cửa mở lớn.....

Tiếng giật cửa mở lớn rồi đóng nhanh lại, Bình Huy bước đến An nhanh như 1 cơn lốc. An đang ngồi trên ghế mà giờ đã lọt thỏm vào trong lòng Huy tự bao giờ. Hôn lên khắp môi mắt người yêu, Huy nói trong bao niềm mong nhớ....:

- An,

- Anh...anh xuống máy bay lúc nào sao không gọi cho em. Làm em lo quá nè...

- Ủ, chưa phạt cô đó cô nhỏ...Người ta ba chân bốn cẳng chạy lên phòng kiểm,...chẳng thấy người đâu cả....kiểm 1 hồi Ngọc mới nói là em họp ở đây ...Họp xong sao không chịu về phòng hử....- Huy cụng vào trán An da diết....

- Em sợ về phòng thì nhớ anh không thể chịu nổi...nên ở đây...Săn từ chỗ này nhìn xuống lầu cũng không xa bằng trên kia...Nhìn vậy, em sẽ thấy xe chờ anh về...

Nghe giọng nói nhỏ nhẹ chân thành của An, Huy kéo cô lại gần hơn:

- Nhớ anh đến vậy hử cưng? Anh cũng vậy, nhớ em điên lên được .. An à

Thế rồi, căn phòng chìm trong bầu không khí yên ắng...chỉ có 2 người nhưng lại không nói thêm tiếng nàoDường lại là những yêu thương trào dâng trong từng mạch thở. Huy cúi xuống hôn nhẹ lên tóc An, Bàn tay anh ôm miết lấy khuôn mặt xinh đẹp của cô để cho đôi môi Huy phủ nhớ thương lên đó. An rung mình khi Huy dùng răng kéo khê chiếc khăn nơi cổ của cô ra, từng chút..từng chút một..lưỡi Huy len nhẹ vào nơi đó...hôn yêu thương lên bờ vai trần bây giờ được chiếc áo khoác che hờ hững như đang gọi mời. Đẩy nhẹ Huy ra, An cố giảm bớt sức hút mạnh mẽ từ 2 cơ thể yêu thương, nhưng ... rồi cô đã chịu thua chính mình vì nỗi yêu thương cũng chất chứa bao ngày trong trái tim bé nhỏ. Khắp người An bây giờ là cả 1 trời rung động, bao nhớ nhung...bao chờ đợi của đôi lứa bên nhau giờ đã không thể diễn tả được bằng lời. Nhón chân đáp trả nụ hôn nồng nàn từ Huy, cô khiến anh như được uống thêm thứ rượu tình mê đắm. Hôn trọn bờ môi xin, Huy miết, Huy len lỏi, Huy nuốt trọn những dòng ngọt ngào từng hơi thở, từng chiếc lưỡi mềm dẻo của An đem lại cho anh. Rên khê 1 tiếng...Huy kéo An ngã cổ ra sau, vươn mình về phía anh trong thương yêu đón nhận. Ấm An ngồi trên chiếc bàn họp to lớn, môi Huy phủ phục khắp thân thể ngọc ngà, bàn tay Huy giờ đây vuốt ve nhẹ nhàng đi xuống nơi xa hơn...sâu hơn...An nhắm mắt kêu khê tên anh khi Huy áp mặt mình vào đôi ngực vun tròn căng ắp ấy. Anh có thể cảm nhận được sự se cứng nơi 2 đầu ngực thanh tân của An lúc này. Đưa tay mở nút chiếc áo khoác, Huy luồn tay vào trong, vuốt ve bờ lưng thon. An nóng ran người vì những vuốt ve say đắm của người yêu. Môi lại tìm môi, trong hơi thở hòa quyện là tiếng hai người yêu thương đáp trảReng ...rengrengrengreng...An thoáng bối rối đẩy An ra nói nhỏ:

- Nghe phone đi anh...

Huy tiếc nuối rồi môi cô và hôn nhẹ lên trán nàng. Anh ngồi xuống ghế, kéo An lại ôm vào lòng...tựa mặt mình vào bờ lưng thon nhỏ của An và...nhú mắt nhìn xem ai đang gọi cho mình. Anh bật tiếng khê “Hùng Nam” ?An té nhị đứng lên định đi ra để Huy nói chuyện,

thì anh đã nắm tay cô kéo lại không cho đi. Đặt An ngồi vào trong lòng, Huy bắt máy:

- Hello, tôi đây Nam...Có chuyện gì không ...

-

An ngược nhìn Huy thắc mắc khi thấy anh đang nhúu đôi lông mày lại thật nhanh. Bất giác, anh đứng lêntrong khi An còn ngỡ ngàng chưa hiểu chuyện gì thì đã nghe Huy nói trong khi anh đang đi lại nơi cuối phòng:

- Nam, việc này để cho anh đó

-

- Ok, tí nữa vào phòng tôi....

An nhìn Huy chưa hiểu chuyện gì thì đã thấy Huy nhanh chân bước tới cuối phòng, với tay lên cao.....đẩy mạnh chiếc camera qua 1 góc. Tới lúc này thì An gần như hoảng hốt....bịt miệng để tránh tiếng kêu lênAn nhìn Huy khi anh quay lại nhìn cô:

- Oh...no....How couldhow could we do it without mentioning about that camera? Oh..my goshness...

An quay lưng đi vì xấu hổ khi nghĩ đến.....có lẽ Hùng Nam và mọi người đã thấy tất cả ...An sửa lại áo mình trong run rẩy..Huy bước tới ôm An trấn tĩnh nàng..

- Em à..không sao...không sao cả...Chúng ta không làm gì sai cả. Chúng ta yêu nhau....

- Nhưng chúng ta lại bất cẩn....em thật là ...thật là

- Anh không cho phép em sỉ vả mình. Chúng ta yêu nhau thật sự và chúng ta sắp đám cưới tháng sau....Nghe anh, em đừng lo.....hãy để anh giải quyết việc này...Em đừng lo gì cả, Được không cưng? Huh? – Nói rồi, Huy giữ chặt An trong tay. Nắm lấy tay An, nhìn sâu vào mắt cô, Huy nói – Hãy tin anh Anh sẽ không để em gặp phải bất cứ chuyện gìHãy để anh lo ...

Huy nhìn An đang bình tĩnh lại, đưa tay lau khô giọt nước mắt gần rơi, Huy nói:

- Mình về phòng anh vì Nam nói sẽ đến đó liền. Đi thôi An.

- Anh...anh ra trước đi...em ...em không muốn ai nhìn thấy chúng ta đi chung ra từ phòng này.....

- Ok,..vậy anh đi trước ...

Huy sải những bước chân nhanh trên hành lang đi về phòng mình, nhìn thấy người yêu mình đang lo sợ vì những hình ảnh bị phát tán...mà Huy tự trách mình sao lại..bất cẩn đến như vậy. Anh không lo cho mình...mà chỉ lo cho cô, con gái màđâu thể mang tiếng xấu vì những hình ảnh như thếĐanh mặt lại, Huy biết mình sẽ phải chặn việc này để nó không ảnh hưởng đến người anh thương....

Đứng trong thang máy đi lên phòng Huy, An tựa người vào thành thang máy mà ôm mặt. Chẳng bao giờ An nghĩ mình lại rơi vào tình huống thế này...Sao cô lại quên là mỗi thứ sáu hàng tuần là Hùng Nam có nhiệm vụ sẽ đến phòng an ninh camera họp. Ôi trời,...An ôm mặt thở dài bước ra thang máy đi về phía phòng Huy. Gõ lên cửa 1 tiếng, An đã thấy Huy ra mở cửa cho cô. Mặt An bất giác đỏ lên xấu hổ khi nhìn thấy Hùng Nam ngồi trầm lặng trên bộ ghế salon. Cô lí nhí nói với Huy:

- Hay thôi, em đi ra ngoài nha anhEm..

- An, ...không sao mà...Anh..anh cũng biết hai người yêu nhau từ lâu rồi- giọng Nam cất lên khiến cả hai quay mặt lại nhìn anh. Nam buồn buồn nói- Hôm Tết, anh đến nhà An tính rủ

An đi chúc tết mà...thấy hai người ..nên thôi.

- Anh Nam à, ...em ...

- Không gì mà. Anh hiểu. Chỉ có điều anh nói với Huy là anh muốn gặp 2 người để bàn cách vì....Hợp đồng giữa em và hãng nữ trang L'amour vẫn chưa hết hạn. Trong bản hợp đồng, em đã ký tên và chấp nhận sẽ thực hiện đúng những điều khoản trong đó trong thời gian có hiệu lực là làm người mẫu đại diện 1 năm. Bản hợp đồng đó có ghi rõ là em không được phá vỡ hình ảnh trong sáng, dễ thương mà họ đã xây dựng hình ảnh cho em. Thế nên,...- Nam nhìn Huy như để nhường lời cho anh nói tiếp:

- Thế nên, bằng mọi giá, anh sẽ không thể để những hình ảnh nào ảnh hưởng đến em. Nếu không, không biết làn sóng của dư luận thế nào, một khi phá vỡ hình ảnh đó thì cũng đồng nghĩa là phá vỡ bản hợp đồng.

- Gosh! ...Vây...em phải làm gì bây giờ ...

Huy bước tới ôm trần an cô:

- Anh đã nói với anh Nam và Nam đã chặn đứng những hình ảnh đó lại rồi. Nam đã đặc biệt yêu cầu tổ an ninh xóa bỏ hết những hình ảnh đó. Em đừng lo nữa. Mọi chuyện đã được giải quyết rồi em à. Đừng lo nữa nghen An...

Cúi xuống nhìn An, Huy nói với cô như nói với chính mình:

- Anh hiểu em đang nghĩ gì bây giờ. Hãy tin anh, anh sẽ không làm cho em bị tổn thương đâu..cho dù phải làm bất cứ điều gì...Anh bảo đảm với em là nó sẽ không bị khuếch tán ra ngoài.

- Phải đó An. Anh đã yêu cầu họ xóa rồi. Em đừng lo ...- giọng Nam lên tiếng.

Trông thấy Huy dìu An ngồi xuống ghế an ủi đỡ nâng. Nam biết rằng mình sẽ không còn chút hy vọng nào nữa. Huy lần này đã biết yêu thiết lòng chứ không qua đường như những lần trước. Khi nhìn thấy những hình ảnh đó trên camera, Nam đã muốn chạy đến đâm vào Huy vì Huy đã không nghĩ cho An, và vì Nam nghĩ là Huy chỉ đùa cợt với An cho vui. Nhưng khi Huy trở về phòng ngồi đợi anh lên, thì Nam biết rằng Huy lo lắng cho An thật sự. Và, nhìn An bây giờ, anh biết là cô đã thương ai. Lặng lẽ rời phòng, Nam trả lại bầu không khí cho đôi tình nhân vừa mới gặp nhau sau bao ngày lại gặp chuyện không mong muốn vì tình yêu dâng trào không thể ngăn cản....

Mọi việc dường như không có gì nữa. An đã lo lắng hết mấy ngày, An thầm cảm ơn vì Nam và Huy đã nhanh chóng xử lý để sự việc không đi quá xa, để cô có thể thở phào nhẹ nhõm. Huy đã đưa ba mẹ anh đến gặp ba mẹ cô. Hai gia đình thân thiện cùng nhau chuẩn bị cho đám cưới của đôi trẻ. Trong khi đó thì An cuối cùng cũng giới thiệu cho Khánh biết vị hôn phu của mình chính là Huy. Cô cũng tuyệt nhiên không nhắc tới chú Phát vì An không muốn Khánh phải mắc cỡ; đó là chuyện tình cảm riêng của Khánh mà, An chỉ thầm chúc cho bạn mình được hạnh phúc.

Chiều nay, An hết việc sớm vì Huy bảo anh ghé qua xem tiến trình đấu thầu mà Nam đang làm thế nào rồi sẽ ghé nhà cô ăn tối. An đi về sớm từ lúc trưa để đi mua vài thứ cho nấu cơm chiều cho anh. Tiếng phone quen thuộc vang lên khiến An khẽ mỉm cười vì biết là ai rồi. Áp

phone vào tai, An nói khẽ:

- Xong rồi huh anh? Em mới ghé qua chỗ tiệm hoa, giờ em đang vô siêu thị mua tí đồ về em nấu cơm chiều nè....Anh thích ăn gì hờ anh? Ăn bún riêu đi ha anh...hay là

- An...đừng mua gì cả. Quay về cty đi

An thoáng cau mặt bất ngờ vì giọng nói hình như có phần lạnh lùng của Huy.

- Chuyện gì vậy anh? Có chuyện gì sao anh?

- Quay lại cty liền...

An alo vài tiếng nhưng Huy đã cúp máy rồi. Chuyện gì vậyAn đi nhanh ra khỏi siêu thị....thoáng rùng mình vì bỗng đâu cơn gió lạnh thổi tới xốc vào người cô. Co ro mình trong chiếc áo sơ mi trắng mỏng manh, An lăm bằm vì thời tiết Sài Gòn lúc mưa lúc nắng. Bước vội vào chiếc taxi vừa trở tới, trong lòng An bao thấp thỏm thắc mắc....Chuyện gì mà sao giọng anh ấy lại trở nên lạnh lùng như vậy. An chưa bao giờ nghe tiếng nói của Huy như vậy, kể cả cái lần Huy giận cô....Không hiểu là chuyện gì, An nhắm mắt như cố nhớ....không lẽ làkhông ..không phải.... Vì An đã định tối nay cô sẽ nói cho anh nghe....không thể nào anh biết chuyện này....vì chỉ có mình cô và gia đình biết điều này mà thôi

Chạy vội từ taxi vào cty, An lấy chiếc túi che trên đầu mà vẫn không ngăn được những giọt mưa vô tình rơi rớt trên áo mình. Không quan tâm đến mình trông thế nào lúc này, An bấm vội thang máy đi lên nhanh tầng lầu cao nhất. Lấy tay xoa xoa người cho bớt lạnh, An bước vội ra đi về phía phòng Huy.

- Mời vào

An bước vào phòng mà sao bỗng nhiên cảm thấy có điều gì đó khác lạ với mọi lần. Căn phòng như lạnh hơn mọi lần, Huy quên bật heat chảnh....nhưng cũng không phải...căn phòng như chìm trong 1 giấc ngủ đông lạnh lẽo yên tĩnh đến lạ lùng. Bước vào trong, An cố mở mắt nhìn về phía Huy đang đứng. Nàng tự hỏi lòng “Sao anh ấy không bật hết đèn lên mà chỉ có ngọn đèn nơi bàn làm việc là được bật?”. “Tại sao anh ấy ...là lạ quá ?”Linh tính mách bảo với An điều gì đó....An mơ hồ cất tiếng gọi khẽ anh:

- Anh à....Có chuyện gì thế anh?

Huy đang quay lưng về phía nàng, khi anh quay lại nhìn An. Bất giác, An bước lùi 1 bước trước ánh nhìn lạnh như nghìn tấn hải băng ...Huy đang uống rượu, anh ấy không có thói quen uống rượu như vậy. Vậy thì là chuyện gì mới được...Nói lòng hãy bình tĩnh, An nhìn đáp trả ánh mắt sâu thẳm mênh mông đó. Huy bước từng bước chậm rãi về phía An, An cảm nhận được những bước chân đi mới nặng nề làm saoĐứng gần...rất gần trước mặt An nhưng Huy vẫn không đụng vào nàng như mọi lần, ánh mắt chế giễu cùng giọng nói cay độc mà lần đầu tiên trong đời cô mới nghe thấy. Đưa mắt nhìn xuống chiếc áo trắng bây giờ bị thấm lấm chấm chỗ vì nước mưa Nó làm chất vải voan nhẹ dán sát vào người An 1 cách khiêu gợi không mong muốn. Đưa tay, che bớt phần áo dính trước ngực nơi thấy rõ ràng vùng ngực vun đầy, An nghe tiếng anh bên tai đầy ác ý:

- Em thật biết cách quyến rũ đàn ông....hừmchỉ với chiếc áo sơ mi trắng và chiếc váy công sởcũng đủ khiến bao nhiêu người chao đảo vì em. Một tài năng thiên bẩm hay phải được rèn luyện hả An?

Sau 2 tiếng “hả An” là cánh tay chụp lấy nàng đầy thô bạo, Huy phủ phục áp đặt lên mặt nàng những trận cuồng phong....An khó khăn lắm mới đẩy được Huy ra, cô đứng lùi lại ra sau lưng

rung vì run sợ...vì đau đớn bởi cái cách anh nhìn cô:

- Em không hiểu...không hiểu gì cả, Huy à. Tài năng gì...rèn luyện gìAnh nói gì vậy...
- Ha...phải rồi...cái đó nó đã không còn là bản năng hay rèn luyện nữa rồinó đã là con người của cô. Được, tôi muốn biết là cô đóng kịch đến bao giờ, muốn biết trình độ leo lái đàn ông của cô đến mức nào rồi ...

Giật An lại gần mình, Huy vụt mặt mình lên khắp nơi có thể trên cơ thể mình...An hoảng loạn xô đẩy Huy ra

- Huy, ...đừng mà...đừng mà...

Nhưng An càng la lớn, càng chống cự...thì càng bị Huy nghiền nát mình....Đau đớn vì bị Huy thô bạo ôm chặt, An buông xuôi ...nhìn Huy trong đau đớn ...cô chỉ có thể thì thào ...

- Huy ơi, anh làm em đau lắm....Anh ơi....em xin anh....

Không biết có phải vì câu nói đó không nhưng ..Huy bỗng buông cô ra thật mạnh rồi đi về phía bàn mình, bật đèn ngồi xuống nhìn cô bằng ánh mắt của 1 mãnh hổ đang rình mồi hay đang nhìn con mồi chống trả trong vô vọng....Cất giọng nói lạnh tanh vang khắp phòng, Huy khiến An lạnh buốt sống lưng:

- Ra đi!

Từ sau chiếc tủ đầy ắp rượu là 3 bóng người bước ra đồng loạt nhìn về phía An....Chới với, An bước lùi ra sau chóang váng chộp thành ghế salon để đứng vững...Mắt cô mở to như muốn rách mi, nhìn đau đáu về phía trước...miệng cô lầm bầm “sao lại thế này...”. Huy ngồi sau chiếc bàn to lớn, nhú mắt chiếu về An không bỏ sót tí hành động nào của nàng. Anh nhếch môi nhìn cô trong tức giận. Trong khi, An xanh mặt khi nghe 1 giọng nói cất lên:

- Chào em, Khiết An. Lâu quá mình đã không gặp nhau rồi...Còn nhận ra anh chứ, vợ yêu-giọng nói đều giả cất lên.....

- Không được nói những từ đó trong đây. – Tiếng Huy lạnh lạnh tàn nhẫn vang lên khiến gã đàn ông cũng khúm rúm nhìn ...

- Sao hả An, hy vọng là cô vẫn còn nhớ người này chứ. Một người thật thân thuộc với cô phải không thưa quý cô?

An bàng hoàng hết nhìn Mạnh rồi lại đưa cặp mắt yếu đuối của mình về phía Khánh và chú Phát. Tại sao tất cả họ có mặt ở đây? Họ muốn gì ở An...An đau đớn ngược nhanh về phía Huy:

- Huy, em

- Chúng ta sẽ có nhiều chuyện để nói với nhau đây...Cô ngồi xuống chứ cô An?- Giọng Huy xa cách như từ ngàn năm vọng lại...

An đứng bất động chỉ biết lắc lắc đầu nhìn Huy trong hai hàng nước mắt:

- Xin anh..em xin anh..Huy ơi. Hãy nghe em nói....em tính sẽ nói cho anh biết chiều nay...Hãy nghe em giải thích...xin anh...đừng nghe ai hết...hãy cho em giải thích, Huy ơi....

- Hừ, ...cho bạn giải thích à...tôi thật không ngờ con người của An lại tệ như vậy. An đang tính âm mưu gì đây hả An? Anh Huy đã thương An như thế nào...An cũng đã leo lên tới chức vụ như vậy rồi...tại sao An lại còn hại cả 1 gia sản của anh ấy chứ. An ác lắm!

Giọng Khánh nói xối xả vào mặt An khiến cô càng như trong 1 mớ hỗn độn....không tìm đâu ra nút gở.

- Khánh...bạn nói gì ...cái gì mà hại cả 1 gia sản....cái gì mà âm mưu

Khánh cười ngắc khoanh tay đi lại về phía An :

- Hồ sơ đầu thầu hôm nay của tập đoàn H&H đã bị đem bán cho phía đối thủ....kết quả là giờ đây, tập đoàn thất thoát 1 con số khổng lồchỉ vì lòng tham vô đáy của 1 người đàn bà xinh đẹp biết cách quyến rũ đàn ông.

- Khánh...xin bạn hãy nói cho rõ....tôi ...

- Cô còn ngại biện hả? Cô có dám đứng trước mặt mọi người mà nói là không quen người đàn ông này không?

Vừa nói Khánh vừa đưa tay chỉ về phía Mạnh, Khánh hát hàm hỏi:

- Sao hả? trả lời đi chứ....Sợ rồi à..hay là không nói được nữa...

- Phải...tôi có biết....nhưng mà...

- Không những là cô biết...mà cô còn rất quen thuộc hẳn ta có phải không? – Huy cất tiếng lạnh lùng nói vang như hét...- Bởi vì ..cả hai chính là vợ chồng của nhau...cô còn nói gì được nữa không Khiết An – Huy gầm giọng như đang ốc bắt mình bình tĩnh

Mạnh đi về phía An nói trong vẻ đầy khổ sở:

- Xin lỗi em, An...Anh không biết sao họ biết hết cả rồi emXin lỗi em...

- Anh nói gì vậy. Anh điên hả? Tôi và anh đã không còn quan hệ gì nữa rồi ...- An quay qua nhìn Huy nói – Huy, xin anh..hãy cho em nói..hãy để em giải thích

Huy lạnh lùng ném ánh nhìn băng giá về phía An:

- Giải thích? Giải thích về chuyện gì ...Tôi không cần nữa...Những thứ này đã quá đủ rồi ...

Vừa nói, Huy vừa đi lại bàn rồi cầm 1 xấp giấy thả lên bàn salon nơi An đang đứng:

- Coi đi! ...

An cúi người xuống run run cầm tờ giấy lên đọc, bên tai là tiếng của Khánh :

- Giấy đăng ký kết hôn. Lạ quá, vậy là An đã có chồng rồi sao?hừm ...Vậy mà tôi cứ tưởng là Huy chứ

Bật ra câu nói đó xong, Khánh vội khép nép im miệng vì cái nhìn như xóay thẳng của Huy chiếu vào mình. Khánh biết mình đã lỡ miệng nói điều không nên nói.

- Còn đây nữa, những bức ảnh...cô còn có thể chối cãi được sao hả?

Những tấm hình rơi la chả xuống đất. An quỳ gục xuống cầm từng tấm lên coi trong nước mắt đầm đìa....

- Nói..cô hãy giải thích..những tấm ảnh đó...có cả ba mẹ của cô trong đó..và tờ hôn thú này chẳng lẽ là giả..chẳng lẽ là ghép sao ?Sao cô không nói? – Huy gầm giọng.

- Đúng....đúng là những thứ này đều là thật..là hình thật...- An khóc ngất khi nói đến đó ...-

Nhưng em và anh ta đã không còn liên hệ gì nữa cả...Anh hãy tin em....Em không có liên hệ gì với anh ta ngoài những thứ này....

- An, em nói gì vậyEm đổ lỗi hết cho anh sao...không phải kể này là do em bảo anh làm sao? Đúng..đúng là anh quá ngu mới bị em lợi dụng như vậy. Anh đã bị em quyến rũ anh. Rồi khi gia đình em gặp khó khăn, chính em là người đã đến gặp anh, nói với anh là chúng ta sẽ phải làm sao để kiếm tiền. Rồi em bắt anh nghe theo lời em là giả bộ ly dị để em được tự do về VN.

- Anh nói bậy bạ gì vậy, anh Mạnh? Anh điên rồi..tôi xin anh..anh hãy nói ra sự thật đi...

- An, thì anh đang nói ra sự thật đây..không lẽ bây giờ em chối bỏ. Vậy đây là gì ba em vì

nợ nần cò bạc....ai đã ký tên bảo lãnh...còn đây ...đây chẳng lẽ không phải là chữ ký của ba mẹ em thừa nhận là đã mượn anh \$50 000 vì làm ăn thất bại sao?...Em coi đi....Anh không ngờ bây giờ em đang được con cá bự rồi phải tay sạch sẽ như vậy

- Don't call me like that if you don't want me throw you out like to kick a dog outside. You are nothing in here so just tell her what you should tell and disappear forever before my eyes. Understand?

Mạnh co rúm người vì ánh nhìn của Huy như rục lửa.....

- An, anh chỉ nói những gì là sự thật...còn chuyện em ăn cắp hồ sơ đầu thầu thế nào....em là người biết rõ hơn ai hết ...Anh ,..anh sẽ gặp em sau. Em còn nợ anh đó An à.....Anh gặp em sau..anh có...có chuyện phải đi bây giờ ...

Nói rồi, Mạnh phóng nhanh ra cửa như chưa từng xuất hiện. Mắt An ráo hoảng vì An chẳng biết phải nói gì An đau đớn đến tê cứng người vì cô còn nhớ lời nói hôm nào của Huy vang lên “mọi người phải chịu trách nhiệm trước những việc mình làm”Bây giờ là lúc, cô phải trả giá cho điều đó sao? Nhưng An có tội tình gì.....cô phải trả cho những gì mình không muốn làm hay saoAn sụp người té xuống ghế trong chơi vơi. Tiếng giày cao gót gõ từng tiếng vang buốt đầu người của Khánh đi về phía cô.

- Chuyện của vợ chồng An. Khánh không có ý kiến.....nhưng giờ ...với tư cách là 1 cộng sự và là 1 trong những giám đốc điều hành của tập đoàn H&H, tôi chính thức đưa cô ra trước hội đồng thẩm vấn vì việc cô làm gián điệp thương mại.

- Cái gì...tôi..làm gián điệp thương mại...Tại sao...tại sao tôi phải làm điều đó để hại cty chứ...tôi không có thù oán gì cả....Cô không được nói bậy....

- Nói bậy? ...Động cơ của cô rõ ràng như nắng mặt trời. Cô vì muốn trả nợ cho ba mẹ cô, lại vì long ham muốn cá nhân vô bờ bến...Khi còn ở Mỹ, chẳng phải cả 1 gia tài của chồng cô đã bị phá sản...chỉ vì người đàn bà như cô.

- Tôi không ăn cắp- An quay nhìn Huy như cầu cứu..- Huy, chuyện về Mạnh...đúng là em ...em có lỗi..nhưng em không hề làm gì tổn hại đến ctyHuy ơi, anh hãy tin em....

- Cô đừng gọi tôi như thế nữa. Chúng ta đã không còn gì nữa rồi. bây giờ, tôi còn đứng đây nghe cô nói chẳng qua là với tư cách của 1 TGD mà thôi. Thật không thể ngờ, cô lấy niềm tin của tôi....để rồi....cô khiến tôi....khiến cho tôi....thất vọng ...quá An à....- Huy nói là ngẩng đầu lên như cố nuốt uất hận...để cô không phải miệt thị nàng bằng lời- Nói...hãy nói cô đã làm sao lấy được thông tin đó

- Thông tin gì cơ...em....tôi không có làm thừa TGD...

- Ngụy biện, vậy cô có biết hôm nay ..cho tới tận bây giờ, Hùng Nam đang phải ở bên phía đối tác để thuyết phục để clean up the mess up that you did hay không? – Rồi như cố trấn tĩnh mình bình tâm Huy lên tiếng – Hồ sơ X dành cho đầu thầu ngân hàng, cô là người đảm nhiệm từ khi mới bắt đầu cho đến khi kết thúc trên giấy tờ. Điều khoản cũng là do cô thảo ra....Thậm chí, cả camera trong phòng lưu trữ cơ mật cũng quay thấy cô vào đó lấy 1 ngày trước khi tôi từ Mỹ trở về. Cô muốn xem không ?

Nói rồi, Huy đưa tay bấm play, trên màn hình là hình ảnh An đang lục lấy hồ sơ...và vội vã cầm ra ngoài ...An lấy tay buốt miệng trước những thước phim kia, cô không hiểu gì cả...không hiểu gì cả....An nhìn trân trân về phía màn hình lớn đang được chiếu đi chiếu lại hình ảnh của nàng.....Cả gian phòng sững sờ khi nghe tiếng Huy như sấm:

- Giải thích. Cô hãy giải thích. Lúc đầu tôi còn không tin đến nỗi đã đem tất cả mọi thứ đi kiểm tra để xem cô có bị ai đó ghép hình mạo nhận hại cô hay không. Tôi đã tin tưởng cô đến phút cuối. Trong khi chờ đợi kết quả thẩm định, tôi vẫn đã hy vọng đó không phải là cô. Không phải là cô. Tại sao....tại vì sao..cô lại hại tôi ?

An chạy vội đến khi thấy Huy có vẻ tức giận tột đỉnh ...Nắm cánh tay anh, cô chỉ về phía Khánh đang ung dung ngồi trên ghế salon:

- Em không có làm...em không có làm điều đó.....Đúng ..đúng là em đã vào trong phòng hồ sơ, nhưng là do Khánh, Khánh đã nói với em là Khánh cần em giúp. Cô ấy đánh rơi chiếc nhẫn kỷ niệm của cô ấy với...với...chú Phát....Cô ấy đã nói là sợ bị người ta đàm tiếu nếu thật sự chiếc nhẫn ở trong bao hồ sơ do chú Phát đưa cho em...nên em đã vào cùng cô ấy....

Tiếng Khánh bỗng kêu oai oái:

- Cô đừng ngậm máu phun người nha....Cô vừa ăn cắp vừa la làng...VẬY chưa đủ, cô còn bôi nhọ nhân phẩm của tôi với chú Phát. Chú ấy đáng tuổi ba tôi, sao có thể có chuyện nam nữ ở đây.....

- Phải, An à...xin cô hãy nói chuyện cho cẩn trọng. Tôi đây không mịch lòng gì đến cô cũng như tôi luôn coi cô là 1 nhân tài. Xin hãy tôn trọng tôisao tôi có thể yêu cô Khánh đây.

Khánh nhào tới Huy đẩy An té ngửa xuống sàn...Huy quay lưng lại nhìn An ...một chút gì đó đau đớn ..rồi bậm môi quay mặt đi về phía cửa sổ:

- Anh Huy, anh phải dành lại danh dự cho em. Cô ta bịa đặt chuyện như thật. Không ngờ cô ấy sử dụng em như 1 con cò trong tay. – Thế rồi, Khánh quay mặt về phía An thách thức – Cô nói là kiếm nhẫn cho tôi. Vậy nhẫn đó hình dáng ra sao? Cô luôn miệng bảo là mình bị hại. Vậy cô có cần đối chứng với thêm 1 người không? Đó là nhân viên an ninh Huỳnh Nhân đó. Nghe nói, đó là người cô đã từng rất ay giúp đỡ mà ai cũng biết. Chẳng lẽ, anh ta cũng muốn hại người ơn của mình là cô sao?

An đứng lên tựa hẳn mình vào tường như không còn sức lực. Cô biết bây giờ cô có nói gì thì mọi thứ cũng chống lại cô mà thôi. Đôi mắt ướt nhòa vì oan ức cao ngất trời, An mù hết người trong niềm ức nghẹn. Ngược nhìn Ngọc Khánh, An thật không ngờ lòng dạ con người sao mà ghê gớm quá. Trong khi đó, Khánh nào đã buông tha cho An:

- Cô đó, xinh đẹp mà sao lòng dạ ...

- Đủ rồi! – Huy lạnh lùng cất tiếng rồi đi lại tử rượu- Đi ra ngoài hết đi....

- Kìa anh.....cô ta đã hại anh như vậy rồi mà anh...

- I said it's enough. Get out –

kèm theo sau đó là tiếng ...xoảng của ly rượu vừa trong tay Huy. Khánh rung động giường mắt nhìn. Ông Phát, Khánh và An đều lần lượt bước ra. Đi ngang qua Huy, An bị anh làm 1 cử chỉ ngăn lại:

- Nhưng cô thì ở lại

Khánh quay nhìn An bằng cặp mắt ghen hờn. Còn lại 2 người trong căn phòng vắng lặng, An ngược nhìn Huy nghẹn ngào

- Hãy cho em giải thích....

- Cô không cảm thấy rằng giải thích bây giờ trở nên quá thừa thãi sao?

- Nhưng em chỉ có thể nói rằng em không làm gì hại cty hay làm tổn thương đến anh....Em không làm gì sai cả.....

- Cô nghĩ là tôi còn có thể tin cô sao? Uống công cho tôi đã lo sợ cô sẽ bị tổn thương, uống công cho tôi cứ nghĩ là cô ngây thơ cần phải được bảo vệ. Tôi cứ như 1 thằng khờ bị cô sở hữu. – Huy ngưng 1 lúc nhưng cố sắp xếp lại tất cả trong đầu. Không nhìn cô mà Huy bình thản đi lại ghé ngồi nói – Cô đã bị sa thải từ giờ phút này. Cô có 12 tiếng để dọn tất cả những gì là của cô và bàn giao lại tất cả. Còn trách nhiệm của cô về sự việc gián điệp, chúng tôi sẽ tham khảo rồi mới quyết định là có khởi tố cô hay không? Bây giờ thì cô có thể đi và vụ việc này sẽ được thông báo cho tất cả chi nhánh, do đó cô hãy tránh xa H&H.

Khi anh kêu cô lại, An đã hi vọng rằng anh sẽ cho cô 1 cơ hội....nhưng mà cô có ngờ....An quay lưng chạy nhanh ra cửa như trốn mất. Đôi giày của cô nghiền đạp trên những tờ giấy và những bức hình cưới với Mạnh. An lao ra cửa trong tiếng sấm chớp vang rền, và cái dáng mảnh mai liêu xiêu của nàng chìm khuất trong biển mù mưa....không tìm ra được lối đi nào giữa mê mông biển đời.

An chạy ào ra khỏi tòa nhà H&H, đâm mình trong màn mưa giăng tơ tã...Mưa quất mạnh vào mặt cô như những đòn roi quất vào người không thương tiếc. Nước mắt cô rơi hay là nước mưa rơi trên mặt, tất cả giờ đây đều trở nên vô nghĩa đối với nàng. An muốn hét lớn..thật lớn lên để bao uất ức trong lòng bay đi mất....muốn khóc, muốn la thật to để lòng tìm lại được chút bình yên. Tại sao cô lại bị người khác hãm hại mình đến như vậy. Cô nào có thủ đoạn với một ai...nhưng điều khiến An đau lòng nhất là ánh mắt thất vọng cùng cử chỉ lạnh lùng của người cô yêu tha thiết nhất trong đời. An sẵn sàng đương đầu với tất cả mọi người với chỉ cần 1 mình Huy bên cạnh. Anh là tất cả của đời An. Vậy mà giờ chính anh lại lạnh lùng hất cô ra khỏi cuộc đời anh không chút do dự hoài thương tiếc. Tại sao Huy lại không tin những gì cô nói....An buông mình gục xuống trên vỉa hè khi đau xót nhận ra rằng, từ nay, cô đã mất anh là như mất tất cả hoàn toàn....An nức nở trong 1 biển mưa không người qua lại, cô tự hành hạ mình vì biết bao điều cô đã tự gây ra cho chính mình...bỗng đâu 1 bàn tay kéo An đứng dậy...An mệt mỏi không buồn ngược nhìn, cô vẫn ngồi sụp xuống như mặc đất trời....Một tiếng nói hét vang trong tiếng mưa âm ỉ :

- Khiết An...Khiết Anđứng dậy....em phải đứng dậy....

- Anh...là anh sao anh Nam ...- An đỡ đầu nhói lòng khi người đó không phải là ai khác...- cứ mặc em...anh cứ mặc em....- An vùng vẫy la lớn

- Anh làm sao bỏ mặc em. Làm sao bỏ mặc em hả An? – tiếng Nam gào lên, ôm xiết lấy An kéo cô đứng lên....

- Em là người xấu..em xấu xa...em giả dối..cứ bỏ mặc em...huhuhu....Buông em ra...buông ra....

- Anh không buông...anh không thể nhìn em như thế này....Anh cũng đã biết sơ mọi chuyện..nhưng chuyện chưa kết thúc mà...vội lại, anh mặc em có xấu xa thế nào...anh vẫn không buông...nhất định không buông tay....

Nói rồi Nam kéo An nhanh vào xe anh đang đậu bên lề...Anh lái xe đi đâu đó...cô cũng mặc kệ...An mở hồ nhận ra Nam đưa cô vào 1 quán ấm...chàng khoác áo vest quanh người cô, anh kêu ly sữa ấm và lấy khăn lau tóc cho cô. An vẫn ngồi như thế, mặc cho Nam muốn làm gì thì làm...cô vẫn ngồi như thế. Ngoài điều đó ra, An không biết phải làm gì. Cả hai chỉ lặng lẽ ngồi bên nhau, không câu chuyện cũng không 1 lời hỏi thăm. Chỉ có sự yên lặng bao trùm. An cảm ơn Nam vì điều đó...không nói chuyện...bây giờ cô rất sợ phải đối diện với bất cứ ai, để

trả lời cho bất cứ câu hỏi nào....An mệt mỏi ..cô đơn co rúc người trong chiếc áo vest rộng của Nam trên vai. Cô cơ hồ nghe tiếng Nam đang nói gì đó với người hầu bàn "...bạn của tôi, cô ấy cần yên tĩnh...sao quán tới giờ đóng cửa à...Anh hãy cứ mở..tôi sẽ gọi anh tiên...hãy cứ để cho cô ấy được yên tĩnh...". Đưa mắt lướt nhìn lên chiếc đồng hồ...2 h sáng....Khuya thế rồi sao...Cô đã ngồi đây bao lâu như thế này rồi...Quay qua nhìn Nam, An nói khó khăn:

- Em muốn về...

Anh nhìn cô ái ngại vì tưởng cô bị anh hầu bàn làm phiền...Nam nói:

- Xin lỗi em. Nhưng nếu em muốn ngồi đây cho yên tĩnh thì em cứ ngồi...

- Em muốn về ...

An lặp lại câu nói rồi vô thức đứng dậy...đi ra cửa như người mộng du. Trăn mình suốt quãng đường đi cho đến khi về đến nhà...An vẫn không thể nói 1 lời nào nữa. Mở cửa rồi dịu nhẹ An bước ra, Nam âm thầm mở cửa cho cô rồi nói:

- Em vào nhà ngủ sớm đi...Đừng suy nghĩ gì nữa An à...Anh tin là em vô tội...

Trời ơi, ...sao cô phải nghe câu nói đó từ 1 người đàn ông khác...từ 1 người đàn ông không phải là người cô yêu. Sao Huy không nói với cô câu nói đó...cô chỉ cần câu nói đó của Huy là đủ...Thế mà anh lại lạnh lùng chiếu thẳng vào người cô mà nói "cô nghĩ là tôi còn tin cô được hay sao?" ...An đau đớn nhìn Nam đang đứng trước mặt mình...cô tội nghiệp cho anhvà cũng tội nghiệp cho cô. Tình yêu quả thật kỳ lạ....cứ 1 người trốn, 1 người đi đuổi theo....An tội cho trái tim Nam, sao lại yêu cô làm chi....cô tội cho trái tim mình...sao chỉ biết mỗi mình Huy. An cố cất tiếng nói trong đau đớn:

- Anh Nam đừng tốt với An như vậy.

Chỉ 1 câu vậy thôi, rồi An bước đi trên 1 hướng đi riêng, để lại Nam đứng trên 1 con đường dẫn tới 1 hướng rẽ khác. Cả hai người cùng chung xe đó, nhưng rồi sao lại cùng khác xa nhau đó ...Yêu là chi...sao trái tim không chịu nghe lý lẽ của khối óc mà lại tự hành hạ mình bởi lý lẽ của con tim....An đi chơi vui âm thầm vào nhà....Cố không làm đánh thức giấc ngủ muộn của ba mẹ mình....Cô nghe tiếng ho nặng nhọc ...của ba vang lên ...đi thẳng vào phòng...cô tự hỏi làm sao ngày mai đối diện với ba mẹ để nói là Huy đã hủy hôn với mình....

Mấy ngày nay, An luôn tìm cách lẩn tránh ba mẹ vì cô không biết làm sao để nói với họ là con gái mình bị người ta từ hôn. An chỉ mới nói cho mẹ cô biết là cô và Huy đã chia tay. Chỉ có vậy, không 1 lời giải thích là vì sao. An không muốn ba mẹ cô đến từng này tuổi còn phải đau lòng vì đứa con duy nhất này. Ba cô đang bệnh rất nhiều, cô không muốn ông phải thêm tâm bệnh nếu nghe hết mọi chuyện đã xảy ra đến cô. Tránh là tránh vậy nhưng An biết ba cô đã không tin khi có lần vô tình đi ngang qua phòng, cô đã nghe ba mẹ nói:

- Mình à, dạo này sao tôi không thấy thằng Huy đến chơi hay gọi điện cho con An mình nhỉ?

- À ờ...em cũng không biết mình ời. Nghe con An bảo...Huy nó phải đi công tác nữa rồi ...

- Đi công tác chứ có phải là gì đâu mà không thấy nó gọi điện..

- Thì thanh niên mà mình. Nói chuyện với người lớn chỉ vài câu thôi chứ sao nói nhiều được.

Mà nó có gọi thì gọi con An..chứ 2 người già mình làm sao mà biết...

Tiếng của ba cô ho lên vang khắp phòng, rồi tiếng của mẹ nhỏ nhẹ:

- Hay là em đưa mình về bên kia...để mình khám bệnh nhé...Em thấy bệnh của mình trở nặng rồi ...

- Về là về làm sao được. Con gái chưa cưới mà sao lại bỏ về...

- Thì có gì, gần cận ngày thì em sẽ bay trở lại đây...Quan trọng là sức khỏe của mình kìa.
- Tôi không sao. Đòi con gái có 1 lần cưới, có phải ba mẹ li dị hay không còn đâu mà không có mặt dự hay chỉ có mặt 1 người. Tôi biết sức mình, tôi không sao. Đợi con An cưới xong thì mình quay lại bên đây cũng chẳng muộn. Mình đừng cãi tôi...
- Vậy...nếu ý mình vậy thì ...thôi ...Chứ em thấy con nó lo cho mình lắm đó.

Mấy ngày nay, An không tha thiết làm gì cả...Chỉ trốn mình trong phòng...cô suy nghĩ lại tất cả những chuyện đã qua. Nhìn ra bầu trời đêm, mùa này mà khí trời u ám lạ...An bật lên tiếng hỏi thầm “sao con mưa, trời có thật sự là sáng hay không?”. Nằm giờ từng cuốn album...tim An thất lại vì nụ cười viên mãn của ai đó ...Rồi đây sẽ mãi mãi, cô không thấy lại được nụ cười đó rồi...Lấy tay khẽ chùi vội giọt nước mắt, An cau mày vì tiếng ai đó bên ngoài....Mệt mỏi chỉ muốn nằm xuống...nhưng cô bỗng ngồi bật dậy khi nghe tiếng của mẹ :

- Cậu đừng nói lớn tiếng....hãy đưa cho tôi....rồi về đi....
-sao tôi lại phải về

An bàng hoàng nhận ra đó là tiếng của Mạnh. Anh ta làm gì ở ngôi nhà này...tại sao ...ai cho phép anh ta tới đây....Đồ giả dối ...An bật tung người vùng đi ra phòng khách

- Anh làm gì ở đây? Mẹ...sao anh ta lại ở đây. Chúng ta không có liên hệ gì với anh ta hết cả ...

- Không có hả cưng...? Là mẹ em kêu anh đến đó ...chứ anh cũng không cần đến để gặp bà già này đâuà mà anh đến đây thăm em...có được không?

- Cảm ơn nhưng tôi không cần

- An à – mẹ cô kéo khẽ tay nàng nói – Con ơi, nói nhỏ nhỏ thôi..ba con đang trong phòng...ông ấy thức dậy thì nguy...Chẳng lẽ con không biết sức khỏe của ông ấy ra sao?

- Đây,...em bây giờ hưng dữ hơn trước nhiều...nhưng lại đẹp hơn xưa quá điGiờ không câu dính được cá bự...thì thôi câu anh đi...anh tình nguyện cho em nè....cung....

An thấy tỏm vì lời nói của Mạnh. Cô nói cứng chỉ tay ra ngoài cửa:

- Đi...đi ra mau..Nếu không đừng trách sao tôi gọi cảnh sát.

- Ok ...ok....bà già à..là con gái bà đuổi tôi đó nha....

Nói rồi, Mạnh tung tung đi ra thì mẹ An đã nhào tới chặn mạnh ngay trước cửa:

- Cậu phải giữ lời hứa chứ....Đưa hình ra đây

- Mẹmẹ nói gì vậy...Hình gì...sao mẹ lại liên hệ với con người này...

- À,...nếu anh nói ra thì em phải cảm ơn anh đó cưng à....Em muốn xem hình không

Mạnh cầm đưa về phía An, cô giật lấy mở căng mắt nhìn ...hết nhìn hần...cô lại dán vào nhìn trong những tấm hình....

- Sao....Làm sao anh có được những tấm hình này...Không phải chúng đã..bị hủy rồi sao...Làm sao anh có được....hả? – An hỏi lớn nhìn về phía Mạnh

- Sao cưng, ...trong hình nhìn rõ mặt em nhi...tiếc là không thấy rõ lấy mặt của thằng người yêu em. Nhưng mà...dáng em thì trông bốc phải biết....Bây giờ em nhìn ngon lành hơn khi xưa nhiều An à- giọng Mạnh từ từ khản đặc lại

An không còn để ý gì đến hần...cô chỉ quay qua nhìn mẹ mình rung rung hỏi:

- Mẹ.....ơi...vậy là sao

- Xin lỗi...mẹ đã dẫu con. Mẹ không muốn làm con thêm lo. Hần ta đến kiếm mẹ mấy hôm

trước, đưa cho mẹ coi những tấm hình này....Hắn bảo nếu tung những tấm hình này lên báo chí thì thanh danh của gia đình mình, rồi còn sự nghiệp làm mẫu của con ở L'Amour sẽ sụp đổ tất cả.....An ơi, thử hỏi...làm sao mẹ không ngăn chặn cho được. Mẹ không thể để những tấm hình này lọt ra ngoài Tuy con sắp lấy Huy, nhưng nếu bên nhà Huy thấy những tấm hình như vậy...họ sẽ nghĩ gia đình mình thế nào, họ sẽ nghĩ con ra sao hả An?

An điếng người vì những lời mẹ nói. Ào đến ôm chầm mẹ, An nức nở nghẹn ngào:

- Mẹ, mẹ ơi..con xin lỗi mẹ...Là con hư...là con xấu...con đã hại mẹ phải liên lụy đến...con xin lỗi ..huhuhu...

- AN à..em thật có người mẹ tốt đó....Cả nhà em thương nhau ghê....hi sinh cho nhau ghê Thế nên, anh đã đem hình đến trao cho mẹ em nè...

AN quắc mắt nhìn Mạnh:

- Vậy điều kiện của anh là gì hả?

- Đơn giản lắm...rất nhẹ nhàng...và mẹ của em đã làm rồi ...Anh chỉ cần chữ ký của mẹ em trong tờ giấy nợ mà em đã được nhìn thấy trong phòng tên người yêu TGD giàu sụ của em đó. Hahah... Không ngờ tên đó cũng ghê thật...đi kiểm tra chữ ký xem thật hay giả nữa chứ... nhưng làm sao qua mặt được anh. Cuối cùng thì....hahaha...chúc mừng em đã để mất con mồi ngon...tuy nhiên, chúng mình lại có nhau em nhỉ?

Mạnh lừ lừ đi lại về phía An. Nhưng hắn bị mẹ cô kéo mạnh ra sau...mẹ An đứng trước mặt chặn tay che chở cho nàng:

- Đừng hòng đụng vào con tôi. – Nói rồi bà quay đầu nhìn An như giải thích- An ơi...vậy ..vậy là hắn muốn làm hại con sao?Mẹ cứ tưởng hắn muốn tiệm bánh của nhà mình bên kia....bởi thế mẹ mới nghĩ là thà đánh đổi tiệm bánh với giá \$50000 mà bảo vệ được thanh danh cho con....Ai ngờ....Phải hắn đã đi kể cho Huy nghechính vì vậy mà con và Huy giận nhau không? An, con đừng sợ...mẹ sẽ đi gặp Huy...sẽ nói rõ cho nó hiểu con...rồi hai đứa sẽ không sao đâu...

- Mẹ ơi....đã trễ mất rồi

An gục xuống ôm mặt mình khóc nức nở....Sao mẹ cô không kể cho cô nghe chuyện này sớm hơn...Chỉ vì muốn bảo vệ cô...trời ơi....Mạnh đã lợi dụng tình thương của mẹ mà hại gia đình cô thế này....

- Hahahhabà già ơi, bộ bà nghĩ tôi cần \$50000 đó sao...tôi còn có nhiều hơn nữa kìa... hahah...thằng con rể hựt của bà..bây giờ...không hận con gái bà cho tới muốn giết thì thôi... sao lại....đi tin bà...

- Chuyện gì...là chuyện gì nữa..cậu đã hại gì con An nữa...

- Chuyện này thì tôi không có làm..cũng chẳng biết...nhưng nghe nói là...con gái bà ham tiềnnên đem bán thông tin cơ mật cho người khác....chắc ...chắc...An ơi, theo anh đi...anh có tiền rải khắp lên người em mà...Ngày xưa thì khác chứ bây giờ anh cũng có tiền như ai cũng à...Theo anh đi...Anh sẽ không để hựt em lần này nữa đâu ...

Nói rồi , Mạnh nhào lại nắm tay An kéo vào lòng hôn thô bạo...Nhưng may sao, An như kịp chuẩn bị....đã...kịp xô ngã Mạnh ra và...đưa tay...tát 1 cái điếng người vào mặt hắn. Cú đánh của An khiến Mạnh lờng lờng như con trâu điên đâm bổ vào người nàng...Mẹ An nhào đến nắm, đấm túi bụi vào Mạnh...không cho hắn đụng đến con gái mình. An lặn qua 1 bên...chụp chiếc điện thoại tính bấm số ..thì đã bị Mạnh đá hất tung cái bàn điện thoạiCô hốt

hoảng khi nhìn thấy, Mạnh đang điên lên...gạt phắt mẹ cô ngã lăn trên nền gạch lạnh....Mẹ cô nhăn nhó rồi bất tỉnh, 1 dòng máu chảy ra từ mũi khiến An thất thanh la lớn....nhào về phía bà...Lợi dụng ngay lúc đó, Mạnh nhào đè lên người cô trấn An nằm giữa 2 đứa mình cười man dại:

- Hahaha...không ngờ sau bao năm...tôi nay anh đã có được em...

An hét lớn...chối đạp trong vô vọng

- Ngoan cưng ơi, Em làm anh kích thích rồi đây. Em càng như thế, Anh lại càng thích loại đàn bà..chống trả như vậy. Dịu dàng quá không phải là gu của anh...hahaha....Khi nhìn thấy những bức ảnh em và tên người yêu giàu sự chết tiệt của em....Anh đã tức lên muốn điên...Hắn hơn gì anh...mà em cho hắn ôm em hả...Em còn cho hắn hôn, hắn cởi áo....Hắn hơn gì anh mà em đáp trả hắn nhiệt tình như vậy....Chẳng qua chỉ là hắn có tiền hơn anh mà thôi....Còn về khoái lạc chắc gì hắn đem lại cho em sung sướng bằng anh...Ngoan...cho anh nhìn cơ thể đàn bà của em tí nàoNgoan

- Đồ điên....anh là đồ điên....buông ra....buông tôi raáaaaaaaa....

An kêu thất thanh khi Mạnh dùng tay xé toạt 1 bên ngực của cô. An điếng người khi thấy ánh nhìn dâm tục của Mạnh chiếu vào bầu ngực trắng hồng căng cứng như muốn bung ra trong chiếc áo ngực không dây quái ...Co rúm người...An càng chối đạp thì Mạnh với tay giật cọng dây điện thoại cột cứng 2 tay cô trên đầu:

- Anh không muốn mạnh bạo thế đâu...nhưng...hahah – hắn liếm môi thêm khát- Cột em vậy...vừa mới lạ...vừa dễ xử cho anh. Anh biết là anh không may mắn hưởng trinh con gái của em thì thôi....anh chịu thiệt thòi hơn thằng bò giàu của em hưởng hương đàn bà của cưng vậyÔi cha...thơm quá đi...ôi choa....ôi choa.....mông em sao tròn cứng vậy nè cưng... Anh đã nói là em đẹp rồi mà ...

An trăn người...bật khóc vì cái tay của Mạnh dưới buttock mìnhAn hét lớn khi ...thấy Mạnh đang từ từ cười cúi xuống

...xoàng.....An nghe tiếng vỗ của cây đèn bànCô nói lớn trong chét ghen:

- Ba.....ơì...cứu con....

- Mày...mày đi ra khỏi đây mau...nếu không muốn tao thí mạng với mày....Hay mày muốn tao gọi cảnh sát...

Trên tay ba cô là chiếc di động của An....Ba của cô hét lớn vào mặt Mạnh. Mạnh lúc này đang bị ê ẩm đau buốt cả cái đầu ...hắn nhắm mắt không thể làm gì được....nên đành lùi lùi ra cửa...trong khi ba An tiến đến gần hắn...

- Ông già, ông ngon lắm...

Tiếng An khóc ra rí , bò lại gần mẹ...An lay mẹ nàng...

- Còn không chịu vô trong thay quần áo... - Giọng ba cô buồn buồn vang lên...

An chạy ào vào trong phòng mà vẫn kịp thấy ba cô cúi xuống ôm tim thở cách một nhọc...Khi đã thay xong, An đi ra thì thấy mẹ cô đã tỉnh lại và đang ngồi với ba nàng. Giọng của ba An vang lên rung rung vì giận...và vì tủi nhục:

- Con An nói mau, có phải những lời thằng Mạnh nói là sự thật không? Tại sao lại dẫu ba, con còn dám bịa đặt chuyện là thằng Huy đi công tác. Trời ơi, tôi có làm gì mà bị quả báo thế này...Chỉ có 1 đứa con gái mà đứa con này lại không nên thân....

- Mình ơi...tôi xin mình.....đừng la con tội nghiệp ...

- Cũng tại bà. Chuyện bà làm sau lưng tôi, bà có còn coi tôi là chồng nữa hay không. Hai mẹ con bà...muốn làm gì thì làm....Con An,..con gái mà nhục nhã đến mức bị người ta hủy hôn. Đời con gái cũng không còn...bà hỏi có cái nhục nào bằng cái nhục này hả?....

Nước mắt An tuôn dài theo những lời ba cô nói. An rơi lệ lả chả nhìn ba mình:

- Con xin lỗi..ba ơi con xin lỗi...

- Đi ra....cô đừng đi lại gần tôi. Chuyện thằng Mạnh nói cô ăn cắp tài liệu là có hay không? ...An ơi là An, ở đời người..chữ Tín là chữ trọng...Những gì ba mẹ dạy con,...con..con thiệt là ba đau lòng quá An ...

- Ba ơi,..con không có...làm..con thật sự không có làm. Con cũng không hiểu tại sao sự việc trở nên như vậy...

- Có phải thằng Huy vì điều này mà hủy hôn với con không.....Con.....

Nói tới đây...ba của cô đã không thể nào nói gì được nữa...Ông ôm ngực quy xuống ho khan giọng..An lao lại chỗ của ba mà quỳ:

- Ba..ba ơi...Con xin ba...Con không có làm những chuyện tày trời như vậy...Con..con chỉ...lỡ ..với anh Huy..Nhưng con tin là thời gian sẽ chứng minh tất cả...ba ơi...ba đừng suy nghĩ nhiều mà hại sức khỏe.

Nhưng ba nàng vẫn không thấy khá hơn...An và mẹ hốt hoảng khi ông trở nên khá mệt....Đưa ông vào phòng, An nói nhanh với mẹ mình:

- Mẹ phải đưa ba về lại bên ấy thôi. Phải đưa ba vào viện mổ thôi....không thể nào chờ được nữa...Con sẽ đổi lại vé để ba mẹ quay lại đó càng sớm càng tốt ...

- Ba ơi, con xin ba...chuyện của con...đã như vậy rồi...thì đời con...con xin chịu...nhưng con chỉ có mỗi mình ba. Xin ba hãy về lại bên ấy để chữa trị...Con xin ba.....

Ông đã không thể phản đối hay đồng ý gì nữa. Thở mệt nhòai từng hơi một, An trào nước mắt khi nghe thấy ba thì thào nói câu gì đó “....chẳng lẽ nào..đời nó quả thật hồng nhan bạc phận...”....

Hai ngày sau, An tiễn ba mẹ ra sân bay mà nước mắt cô chảy dài không thể dứt. Nhìn dáng ba gầy gò ngồi trên chiếc xe lăn....An nghẹn ngào vì mình đã là đứa con bất hiếu. Trước khi đi, hai mẹ con đã ôm nhau mà khóc:

- An ơi, con ở lại coi thế nào thì về với ba mẹ...Nếu nơi này...con không cảm thấy gì vui nữa....Con cũng đừng giận ba con, ông ấy vốn coi trọng giá trị đạo đức...việc conviệc những tấm hình và những lời thằng Mạnh nói về con và Huy. Ông ấy nhất thời không thể chịu đựng nổi đả kích này ...Ông ấy lại là người Hoa, chuyện thành tín là điều rất quan trọng thế nên...con bị ...vu oan là bất tín...ông ấy làm sao chịu đựng nổi điều này...Nhưng mẹ sẽ ráng khuyên ông ấy....

- Mẹ..mẹ ơi...con xin lỗi....con thật xin lỗilà con không tốt...con xấu xa...không đức hạnh...

Ôm cô vào lòng, bà vuốt ve đứa con gái mà giờ đã cao hơn bà nhiều:

- Thôi con...quên chuyện đó đi...Đức hạnh hay không...mẹ hiểu con hơn ai hết....Ngày trước mẹ luôn dạy con phải giữ gìn...nhưng bây giờ điều mẹ cần hơn hết tất cả là thấy con có thể nở lại nụ cười trên môi mình....Quên đi con..Sắp xếp xong tất cả rồi quay về với ba mẹ.....

Khi quay trở về nhà...chiếc xe taxi vô tình chạy ngang qua tòa nhà H&H, An vô thức đưa mắt nhìn lên tầng lầu cao nhất, tầng lầu mà bây giờ đối với nàng đã quá xa xôi ...Về đến nhà, An nằm li bì không buồn đứng dậy làm gì cả...cô thật sự đã không còn sức lực làm việc gì. Khi còn ba mẹ ở đây, cô đã cố tỏ ra là mình vững vàng mạnh mẽ để ba mẹ yên tâm phần nào cho cô....nhưng giờ đây, chỉ có 1 mình....An mới biết....mình đã rơi xuống vực thẳm của niềm đau...

An trở mình, nhắm mắt lại vì toàn thân nóng ran và đau nhức....Cố định thần, cô nghe có hình như ai đó bấm chuông....Lần mò trong bóng tối, bật đèn sáng....An nheo mắt vì thứ ánh sáng bất chợt khiến cô hoa mắt không nhìn thấy gì...Không còn khái niệm về ngày tháng hay thời gian...An lần từng bước đi ra ngoài cổng....

- Trời ơi...Khiết An..Khiết An..em làm sao vậy?...Mở mắt ra nhìn chị đi An, là chị đây...chị Ngọc đây An ơi...

An nghe tiếng chị Ngọc gọi mình, cố mở mắt ra nhìn..nhưng cô chỉ toàn thấy 1 vùng trắng xóa đang quay vòng trước mặt. An chỉ kịp nói:

- Chị Ngọc ơi, em chóng mặt quá

Tuy không thể mở mắt ra nhìn nhưng An mơ hồ biết được Ngọc đang dìu mình vào phòng. Chị đắp khăn lạnh lên trán cho An...thay cái áo ướt đầm mồ hôi cho cô, thoa dầu cho cô...rồi An chìm vào trong giấc ngủ mỗi lúc nào không hay biết. Ngọc đứng lên, kéo chiếc mềm mỏng đắp ngang ngực cho An. Cô đo nhiệt độ, an tâm khi thấy An đã hạ sốt....đi nhanh vào bếp, cô bắc nồi lên nấu 1 chút cháo cho An. Lấy chiếc phone trong túi,...không biết Ngọc chần chừ như đang suy nghĩ điều gì đó....Thoáng lâu sau, cô đưa tay bấm máy gọi:

Reng...reng...reng...

Đang ngồi ở nhà Huy, Nam khẽ liếc nhìn Huy rồi đưa tay bắt phone:

- Alô, Nam nghe

-

- Ngọc huh?...Sao....An thế nào...ok...vậy hà...vậy hả...ừ, em cố gắng lo cho cô ấy...ừ..ừ..anh đến liền ...

Cúp phone cho lại vào túi, Nam xoay người nhìn Huy chờ xem phản ứng của chàng. Nam biết Huy đã nghe hết cuộc nói chuyện giữa anh và Ngọc....nhưng sao ...Anh vẫn không thấy chút phản ứng gì trên khuôn mặt kín bụng của Huy. Nóng ruột, anh bèn lên tiếng nói:

- Ngọc đang ở nhà An. Cô ấy nói cũng may là vừa đến nơi thì mới biết là An bị bệnh. An yếu lắm...Anh có đến thăm cô ấy không?

- Không ...- Huy lạnh lùng vang lên như tảng băng giá lạnh

Nam tức tối đứng dậy chồm người tới Huy:

- Anh chỉ làm khổ cho cả 2 người mà thôi. Ok..fine....Anh không đi..Tôi đi. Tôi đi thăm cô ấy ...

Nói rồi, Nam xô ghế bực tức bước nhanh ra cửa lái xe thẳng đến nhà An. Bỏ mặc Huy ngồi trong nhà cũng bực tức không kém....đang cúi xuống viết gì đó....Huy ngã bật người ra sau ghế...lấy tay ôm lấy mặt...rồi bực bội đứng lên đi thẳng đến quầy rượu rót cho mình 1 ly thật mạnhNốc cạn ly rượu trong tay, anh thì thầm đưa tay vuốt theo viền khuôn mặt An trong tâm hình để đầu giường “Sao em lại lừa dối anh, sao lại vậy hả em?”....Dập mạnh khuôn hình

úp xuốngHuy mệt mỏi ném mình lên chiếc giường rộng...mà anh vẫn còn như nghe thấy được....hương thơm nàng quanh quần ôm lấy chàng....Anh úp mặt vào gối....”tại sao...”....

An nằm liệt giường đến hơn cả tuần. Cả tuần lễ, đủ để An nằm suy nghĩ mọi điều...Cô biết mình phải đứng dậy, sắp xếp lại mọi thứ để rồi còn quay về mà lo chăm sóc cho ba mẹ của mình. Sáng nay, khi đã gượng dậy qua 1 cơn bệnh, An lặng lẽ ngồi nhìn mình trong gương....Nhắm mắt hít 1 hơi thật sâu vào lồng ngực, cô đi đến tủ thay quần áo rồi cầm 1 chiếc hộp gỗ trong vào túi đi ra ngoài. Chạy xe chậm chậm trên đường...An cố bắt mình tập trung sắp xếp mọi suy nghĩ khi đến 1 nơi...Khẽ đưa tay lên bấm chuông, mắt cô bỗng rung rung ngấn lệ. Phải cam đảm...An buộc mình phải can đảm đối diện với điều này....

- Dạ con chào bác...

- An hả con...vào đi ...- giọng mẹ của Huy cũng không còn phần khởi như lúc nào ...

Lặng lẽ âm thầm đi vào trong theo sau lưng mẹ chàng, An không ngờ sẽ có 1 ngày cô lại phải đến gặp mẹ anh với tâm trạng nặng nề như vậy

- Ngồi đi An

An khẽ nhìn như muốn hỏi bà đâu thì mẹ Huy đã tế nhị đoán trước được:

- Đạo này bà hay mệt nên bà thích ở trong phòng hơn...

Hai người phụ nữ lặng lẽ yên lặng bên nhau, cuối cùng An đành lên tiếng:

- Thưa bác, hôm nay con mạo muội đến đây là có chuyện con muốn thưa với bác...

- Ủ, bác cũng có chuyện muốn hỏi con...Con với thằng Huy có chuyện gì vậy? Lần đó, nó gọi về chỉ nói vồn vện là sẽ không tổ chức đám cưới gì cả..mà nó không chịu nói rõ là lý do gì... Kể từ đó, nó trở nên âm thầm, lạnh lùng còn hơn trước...Là chuyện gì hả An?

An bật khóc dù đã cố kìm lại nước mắt mình. Nói trong nước mắt, An nghẹn ngào:

- Con xin lỗi...con xin lỗi bác và mọi người.Con xin lỗi.....

Chỉ có tiếng thở dài không trách móc của mẹ Huy mà An cảm thấy còn khó chịu hơn là ngàn lời trách móc. Cô đã từng hứa là sẽ làm cho Huy hạnh phúc....giờ đây, lời hứa ấy chỉ còn là dĩ vãng xa vời ...Nuốt nghẹn vào tim, An lau vội nước mắt mình rồi lấy ra từ trong túi xách là chiếc hộp vuông nhỏ khá xinh:

- Xin bác cho con gửi trả cái này....Con nghĩ mình không thể giữ nó lại được nữa...Con xin lỗi...Xin phép bác con về....

Nói đến đây, ...An bật khóc nức nở vội lật đật cầm giỏ đứng lên chạy đi mất. Mẹ của Huy thờ người nhìn dáng An khuất dạng. Bà tự hỏi lòng “thật ra là chuyện gì đã xảy đến cho 2 đứa... Chúng nó đang yêu nhau thế kia mà...” Linh tính mách cho bà biết, đây không phải chỉ là cuộc giận hờn vu vơ của trai gái yêu nhau....chẳng lẽ nào bà mất đứa con dâu này sao...

Trong lúc đó, tại phòng họp hội đồng quản trị cao cấp, một không khí căng như dây đàn:

- Chúng ta phải nhờ sự can thiệp của cảnh sát và pháp luật mới được – tiếng chú Thành cô đông vang lên- không thể nào chúng ta để mất hồ sơ vào tay đối thủ...mà lại là 1 đối thủ không xứng tầm. Đó chỉ là 1 cty tài chính nhỏ của Hồng Kông ...làm sao có thể

- Không thể báo cho ai biết được. Nếu chúng ta làm vậy, chẳng khác nào vạch áo cho các đối thủ khác biết. hiện tại sự việc này chỉ có văn phòng ở đây là tổng hành dinh biết . Chúng ta phải hạn chế thấp nhất sự loan truyền...- Tiếng ông Phát vang lên

- Chẳng lẽ chúng ta chấp nhận bị thua như vậy...

- Ông có biết, 1 năm có bao nhiêu vụ gián điệp kinh tế không? Vậy có bao nhiêu vụ là được đưa ra xử công khai. Các cty tập đoàn. Ai cũng sợ phải thông báo thừa nhận những điều như vậy- tiếng ông Phát tiếp tục vang lên...- Chúng ta làm vậy thì cổ phiếu sẽ rớt giá đến cỡ nàoTôi nghĩ chỉ có 1 cách là...

- Cách gì...ông cứ nói thẳng, đừng úp mở như vậy ...

- Tôi nghĩ là chúng ta phải thay TGD thôi...vì chính thư ký riêng của TGD đã bán thông tin ra ngoài thì...theo luật...TGD cũng phải có phần trách nhiệm...và chúng ta cần 1 người mới....Người nào có nhiều cổ phiếu hơn thì sẽ được...

- Tôi phản đối. Bình Huy đã rất xuất sắc trong vai trò TGD của mình...Cho nên, tôi nghĩ nên cho cậu ấy cơ hội sửa chữa...

Tiếng cả phòng râm rang bàn tán...Duy chỉ có Huy là bình tĩnh 1 cách đến lạ thường...nhếch môi cười nhìn , Mắt Huy đăm đăm...không ai có thể hiểu anh đang nghĩ gì...Tiếng của chủ tịch Hội đồng vang lên :

- Tôi nghĩ chúng ta hãy nên thông qua việc bỏ phiếu để xem nên hay không nên cho Bình Huy 1 cơ hội. ..

- Phải...phải đó...

- Nhưng trước khi thực hiện điều đó, Tôi chỉ muốn nhắc quý vị nên xem xét cẩn thận...Từ khi có Bình Huy làm TGD, chúng ta chỉ có việc ngồi hưởng lợi...đánh golf...Lợi tức tăng hằng năm...ai cũng thấy được. Vậy nên, chúng ta hãy suy nghĩ kỹ...

Với lá phiếu thắng áp đảo 7/2 , Huy vẫn có thể tiếp tục giữ vững chiếc ghế TGD của mình. Ông Phát vang tiếng nói:

- Kết quả này chỉ là 1 phần...Cái quan trọng là chúng ta phải so sánh xem số lượng cổ phiếu nữa...Ai nhiều hơn thì mới đáng là TGD....Vậy nên, tôi đề nghị...chúng ta phải kiểm tra số cổ phiếu của Bình Huy hiện tại....

Nhéch gương mặt lạnh lùng, Huy cất tiếng đầu tiên trong suốt cuộc họp:

- Chú cứ tự nhiên...

Buổi họp kết thúc, mọi người bước ra cửa...Bấy giờ, Huy mới đứng lên, tiếng bác Phúc chủ tịch gọi anh:

- Huy,...cố lên...Ai cũng có lúc phải chiến đấu. Hãy chứng minh cho họ thấy. bác tin tưởng vào cháu....Bác giao cho cháu toàn quyền quyết định...

- Cảm ơn bác đã tin tưởng. Cháu chỉ cần thêm thời gian...Cháu nhất định sẽ không để các bác thua lỗi

Huy nói rồi...đi nhanh về phía phòng mình với vẻ mặt kín bưng không cảm xúc...

- Anh Huy...anh Huy chờ em với – giọng Khánh gọi với theo Huy. Cô là thư ký trong buổi họp hôm nay, sau khi họp cô đã cố chạy theo anh

Huy chỉ dừng lại khi đến trước phòng mình

- Khánh có chuyện gì không?...Anh đang bận ...

- Anh Huy à...Anh đừng buồn...nếu như anh cần có thêm số cổ phiếu để giữ vững chức TGD, em...em có khoảng vài ngàn sharesem có thể cho anh....

Huy nhú mày nhìn Khánh đăm đăm lạnh lùng khiến cô thấy sợ ..

- Em...em chỉ muốn giúp anh...

- Anh tẻ đến nổi...phải lấy cổ phiếu của đàn bà để trụ đứng sao? Trong mắt em, anh bình thường thế hả?

- Không ...không...ý của em là

Không đợi Khánh nói hết câu, Huy bước vào trong kèm theo câu nói:

- Xin lỗi, anh đang bận....

Vào tới phòng, Huy buông người mệt mỏi trên chiếc ghế lớnVây là đã hơn 3 tuần rồi...kể từ hôm đó...mà sao...mà sao...anh vẫn ...không quên được. Nhắm nghiền mắt, anh nghe tiếng phone reo bên tai....lấy ra nhìn...anh lên tiếng:

- Mẹ...con nghe đây

-

- Con đang nghe mà mẹ....Thôi , con cúp phone đây ...con đang bận...đạo này con đang bận lắm nên chắc sẽ không về nhà thường được. Mẹ xin lỗi bà và ba giùm con.

Tắt máy....Huy nhìn sững vào màn hình phone...Nụ cười này...ánh mắt này...Huy nhói lòng vì hận.....đưa tay bấm thế nào mà anh lại nghe tiếng An nhỏ cất vang:

“ Anh, em muốn yêu anh dài lâu

Anh, em muốn yêu anh đậm sâu

Anh, em đã thương anh từ lâu

Anh, em muốn yêu anh dài lâu”

Thì ra là đoạn video mà Huy đã quay An hôm nào. Anh còn nhớ như in hôm ấy, cô đã hát bài này để cho anh hết giận và 2 người đã có với nhau bao mặn nồng...Đề rồi, sáng ra...Huy đã yêu cầu An hát lại bên tai anh bài hát ấy khi cô đang nằm trên giường cùng anh. Huy nhìn như bị hút hồn vào màn hình phone, An xinh tươi, mảnh mai đang nằm kề bên anh hát nhỏ nhỏ...

“ Anh, em muốn yêu anh dài lâu

Anh, em muốn yêu anh đậm sâu

Anh, em đã thương anh từ lâu

Anh, em muốn yêu anh dài lâu”

Chiều thứ bảy, Huy đang ngồi trong phòng đọc sách ở nhà mình. Anh còn nhớ, mỗi khi đến chiều thứ bảy là anh đã không cô đơn như bây giờ....Tại sao lý trí anh bảo phải hận An, nhưng con tim thì lại đau đáu 1 bóng hình. Anh chưa từng bao giờ phải đau như thế này vì 1 người con gái. Anh đã từng răn đe mình rằng đàn bà đẹp thì rất nguy hiểm biết bao. Nhưng khi yêu An, mọi lời răn đe, mọi điều luật anh đề ra đều bị phá vỡ. Anh hận cô vì cô đã coi anh như một thằng ngốcBực bội đi lại bàn ngồi, đan hai tay chống trên bàn...anh bỗng nhìn thấy chiếc hộp gỗ mà mẹ đã đem qua cho anh bảo là của An gửi trả. Chầm chậm mở nắp hộp lên, bao nhiêu niềm cảm xúc dâng trong lòng Huy....Em ấy đã trả lại cho anh tất cả: bộ nữ trang “hạnh phúc viên mãn”, chiếc nhẫn anh đã cầu hôn nàng, chiếc đồng hồ tình nhân, chiếc phone màu hồng mà nàng thích... Dẫn mạnh nắp hộp xuống, anh giờ đây trở nên bực bội khi nhìn thấy chúng. Ai bảo tiền mua được hạnh phúc? Trong chiếc hộp đó, nó đáng giá bằng cả 1 gia tài đời người, vậy mà An không lấy 1 thứ gì hết...Tại sao, không phải em ấy thích tiền như người ta nói sao? Hay là cái gia tài này cũng quá nhỏ so với lòng tham của em ấy? Anh thù người bóp lấy trán như muốn tìm ra lời giải đáp cho mình.

Huy nào hay biết , Khánh đã đi vào phòng và đứng trước mặt anh. Cô đã thấy hết, Khánh cảm

ghét khi phải thấy Huy như vậy...tăng hăng 1 tiếng, cô cất lời kéo Huy trở lại thực tại lúc này:

- Anh Huy, cuối tuần không đi đâu sao?
- Em đến hồi nào, sao không gõ cửa- Huy khẽ cúi
- Em gõ mà anh có nghe đâu. Anh nghe tiếng em gõ cửa mới lạ đó...
- Em nói vậy là sao? – Huy bức bối vì bị làm phiền, sửa lại dáng ngồi...Huy đường bệ chiếu mắt vào Khánh hỏi

Nhè nhẹ đi lại phía bàn, khẽ dựa vào đó, Khánh cố mong muốn Huy khám phá vẻ đẹp như mời gọi trước mắt, cô dịu giọng đặt tay lên bờ ngực Huy nói:

- Em lo cho anh mà Huy. An nó không xứng đáng với anh đâu...

Huy chẳng nói gì, chỉ yên lặng đứng lên đi lại gần bên cửa sổ lớn..bỏ mặc Khánh ngồi bơ vơ một mình:

- Anh không sao? Anh chỉ đang muốn được yên tĩnh...

Khánh tức tối trong lòng vì câu nói như xua đuổi của Huy:

- Thật , Khiết An nó có phước mà không biết hưởng. Đã không bị anh khởi tố nó trước pháp luật...

- Thế em muốn anh khởi tố bạn em sao...?- Huy quắc mắt sáng rực nhìn cô...

- Em...em...ý của em là không phải vậy...Em muốn nói là Khiết An không biết tu dưỡng xem lại bản thân mình...Trong khi....trong khi,...em nói thật, đau là đau lòng anh....trong khi anh như thế này..mà An nó cũng có bỏ tật thích ve vãn đàn ông đâu...Nó bỏ huyệt anh thì nó cũng vớt được bao nhiêu là người khác.....Thiệt là..không biết lựa chọn, loại người nào nó cũng quơ...miễn là có tiền....

- Im ngay....Cô nói xấu bạn mình sau lưng mà không ngại miệng sao?

Khánh cũng như điên lên vì Huy tới giờ vẫn còn bên An. Mắt cô đập vào tấm hình của An và Huy chụp được lòng trang trọng để trên bàn làm việc của anh. Khánh điên tiết hét lớn, quơ tay nói:

- Phải, em không biết ngại miệng...nhưng em biết nhìn người...còn bọn đàn ông các anh thì bị mù quáng...chỉ cần thấy nó đẹp là nhào vô....để nó ban bố cho tí tình 1 đêm thì đã sướng rơn cả người. Em cũng hối hận vì đã nhận nó làm bạn. Anh bị nó bỏ bùa rồi...chứng cứ rành rành ra đó mà cũng 1 mình lãnh chịu trách nhiệm, trong khi nó thì lả lơi đi săn tình nơi những gã đàn ông khác để thỏa mãn sở thích sex và ham tiền của nó.

- Cô im ngay, cô biết gì mà nói hả? Tôi đang nghi ngờ tên Mạnh đó đây...cô đừng tưởng tôi là loại người chỉ biết nghe suông tai...

Khánh rung động vì nghe câu nói đó từ Huy, cô phải gỡ chiêu bài cuối thôi...Hạ giọng lại ngọt ngào, cô cố vuốt ve nỗi cô đơn của Huy

- Có 1 điều mà em không muốn làm anh buồn, mới đầu em nghĩ thôi để anh sống trong hi vọng vậy còn hơn...Nhưng bây giờ, em nghĩ phải nói với anh...

Thấy Khánh dịu giọng, Huy cũng giật mình bớt giọng lại với cô. Sao vì An mà anh lại không thể control bản thân thế này...:

- Là chuyện gì, em cứ nói đi..

Huy mệt mỏi, đi lại ghé ngồi như chờ đợi. Khánh lôi ra từ trong túi xách tay:

- ANh coi đi, đây là tờ giấy gì...

- Giấy xét nghiệm...- Huy nhúu mày đọc trong khi Khánh nói:

- Tên Mạnh đã thấy tiền của em thì xì ra thông tin là ngày trước, thấy An nhiều bạn trai quá nên hắn đã yêu cầu An xét nghiệm trình tiết bất ngờ...và kết quả là...An có còn ...con gái đâu...Nhưng vì An rất điêu luyện nên hắn gần như bị mê hoặc.....rồi khi không thỏa mãn An được nữa, nó đã bỏ tên Mạnh về VN.....

- Cô nói láo...tự tôi biết An như thế nào cô không phải nói.....

Lòng Khánh đau nhói vì câu nói này của Huy. Cô đã biết nhưng cứ cố đổ mình là 2 người chưa...có gì với nhau...Bây giờ thì...Khiết An...Khánh “riết nhỏ tên cô trong hàm răng khít”:

- Đây anh xem đi, những tấm hình này là chụp hôm anh còn đi công tác ở Mỹ, An đã hẹn hò với người đàn ông lạ mặt này. Sau đó, hai người còn gặp mặt nhau vài lần. Em chắc là nó đã không kể cho anh nghe...còn đây là hôm đó, An đã lên xe đi với anh Nam thật tình cảm, còn đây là....tên Mạnh...anh coi đi...Nếu hắn thật sự không quen biết An hay như An nói là đã không còn liên hệ gì với hắn thì sao mẹ An lại mở cửa cho hắn vào..và sao An lại nói chuyện với hắn...thậm chí...hèn hạ đến mức là hai người còn quần lầy nhau ...

Huy nhìn nhanh vô số bức ảnh mà...lòng bùng lên cơn ghen tuông giận dữ....

- Sao cô lại có những bức ảnh này...Chẳng lẽ cô theo dõi bạn mình...

- Em...phải...mới đầu em cũng như anh..không tin Khiết An là người như vậy...Em đã cố theo dõi để mong tìm bằng chứng giúp An...nhưng mà..kết quả lại trái ngược những gì em muốn bảo vệ nó. Dù em có thân với nó bao nhiêu, em vẫn không thể che dấu mãi....để anh thì luôn sống trong niềm tin là Khiết An ngây thơ, trong trắng...Nó không ngây thơ đâu...Nó biết anh là con cá lớn, nên nó đã làm tất cả để bắt cho được anh...kể cả việc phẫu thuật lại để chứng minh là nó còn trinh nguyên để ràng buộc anh. Anh tin hay không thì nhìn những tấm hình này thì biết. Nếu nó thật lòng với anh, nó đã đau khổ biết chừng nào...vậy thì còn thời gian đâu mà hẹn hò tình tứ hết bao nhiêu đàn ông thế kia....

Huy mệt mỏi. Anh cần yên tĩnh...ngước nhìn Khánh, Huy nói:

- Đẹp tất cả thứ này đi.....Anh không có hứng thúxin lỗi, anh mệt rồi...

Nói rồi, Huy xoay ghế không nhìn Khánh ý không muốn nói chuyện cùng ai nữa. Khánh bực bội, quơ tay gom tất cả bỏ vào túi rồi nện gót giày đi ra trong bực tức...

Một lúc sau, Huy từ từ xoay người lại, mặt lạnh tanh bấm phone:

- Sao rồi.....

-

- Được...cứ tiếp tục...

AN thờ thần ra ngoài sân ngồi, cô mong chút khí trời sẽ làm cho tâm hồn mình thanh thản. Vừa ngồi xuống thì An đã thấy bóng của Mạnh Hải xuất hiện. Anh yên lặng ngồi xuống bên An. Nhìn anh trong bộ đồng phục phi công, An khẽ cười:

- Anh sắp bay hả?

- Ủ, bay qua Châu Âu. Em khỏe không?
- Dạ, em khỏe mà. Đâu có gì đâu anh....?
- Thật là không có gì chứ.

Khẽ gật gù đầu, An không muốn thêm 1 người biết tâm trạng của cô. Cố nở nụ cười tươi, An nói:

- Không có gì thật mà...
- Sao nhìn em hình như không vui...
- Vậy sao – An đưa tay vuốt 2 má mình cố che giấu Hải- chắc tại công việc nhiều quá...Em đang tính xin nghỉ phép về lại bên kia thăm ba mẹ...
- Ủ, nghỉ ngơi cho khỏe ...thoải mái hạnh phúc mới là quan trọng. Công việc thì bao giờ mà không được ...

An lại gật đầu rồi như muốn chuyển sang đề tài khác:

- Máy giờ thì anh đi...
- Anh đi liền giờ...xe đến đón liền giờ. Máy hôm anh qua kiểm em mà chỉ thấy nhà khóa cửa...không thì gọi hoài mà không thấy em ra mở cửa. Anh nghĩ chắc là em ngủ....nên thôi...
- Yeah, mấy hôm em hơi mệt..nên về là ngủ liền...

Chợt có tiếng phone reng từ túi Hải, đưa mắt liếc nhìn Phone, An nhanh chóng lên tiếng:

- Xe lại rồi hả anh...Thôi anh đi đi kéo đoàn chờ...

Hải chân chừ giây lát rồi đứng lên chào An. Anh khẽ đưa tay xiết chặt tay cô trong lòng rồi buông ra cũng nhanh như khi anh cầm lấy. Hải đi vòng lại ra phía nhà anh đằng trước, An ngỡ ngàng vì hành động quá nhanh đó của anh.

Còn lại một mình, An âm thầm kéo chiếc đầm phủ lấy đôi chân trần, An co ro ôm gối, tựa đầu mình nhìn vào khoảng không vô tận...Cô tự cười cho mình vì khi trẻ đã háu thắng không chịu tin câu “hồng nhan bạc phận”...Lặng lẽ nghiêng đầu nhắm mắt nghĩ về Huy, khoảng đời biết anh và được anh yêu đối với An là hạnh phúc bất tận....Huy đã xóa hết bao tối tăm và vẽ ra 1 cuộc sống bên nhau chỉ toàn là niềm vui và hạnh phúc. An cắn chặt môi mình để khỏi không nức nở.....vì giờ đây tất cả chỉ là giấc mơ...”làm sao em có thể khiến anh tin em đây hở anh”...Tìm anh thất lại vì biết là sẽ không bao giờ ...nhưng mà An nhủ thầm...”em vẫn sẽ đợi....sẽ chờ anh....chờ cho đến khi một ngày anh hiểu em, 1 ngày ta cùng sánh bước bên nhau...”

<http://www.youtube.com/watch?v=99ux7X1Bw08&feature=related>

*Người yêu ơi, hãy nói con đường anh sẽ qua
Và em sẽ chờ, và em sẽ đợi...
Dù cho gió mưa, giăng kín,
khiến em không tìm được thấy đường anh,
và để em lạc trong đêm tối tăm.*

*Này người yêu ơi, có biết em buồn em lẻ loi?
Đường đi quá nhiều rồi..., mà sao vẫn mịt mờ?*

*Mà sao vẫn không tìm thấy lối ra con đường hạnh phúc đời em.
Giờ em đã biết con đường đó chính là anh...*

*Người yêu ơi...
Xin anh đừng đi quá vội
Chờ em nhé anh...!
Rồi ta sẽ cùng sánh vai...*

*ĐK:
Người yêu dấu ơi, anh mãi là mặt trời.
Gạt đi bóng tối xót xa trong cuộc đời em.
Người yêu dấu ơi, dấu cho muôn ngàn sau em mãi đợi
vì em biết rằng
con đường hạnh phúc là anh...*

*Nước mắt An lăn dài trên má khi cô chiếc ipod bên tai cất lên giọng ca tha thiết
Người yêu dấu ơi, anh mãi là mặt trời.
Gạt đi bóng tối xót xa trong cuộc đời em.
Người yêu dấu ơi, dấu cho muôn ngàn sau em mãi đợi
vì em biết rằng
con đường hạnh phúc là anh...*

Đưa tay lau vội dòng lệ, An ngẩng đầu bỗng giật mình vì có bóng ai đó...lặng lẽ đứng ngoài cửa trong bóng tối nhá nhem. Ngồi thẳng lại người, An mở to mắt vì ngạc nhiên sững sốt khi thấy dáng của Huy từ từ...hiện ra rõ trước mặt nàng. An cắn môi, thất tim đau khi nhìn thấy anh. Anh đứng đó, người cô yêu suốt đời đang đứng đó....Bốn mắt nhìn nhau, bao cảm xúc xáo trộn trong lòng...Huy chiếu tia nhìn về phía cô, về cái dáng nhỏ bé cô đơn ấy...trời ơiiiiii.....Cả hai vẫn cứ đứng đó...người trong...kẻ ngoài..nhìn nhau lặng lẽ. Bao câu hỏi xoay vòng trong đầu An: “ sao anh ấy lại đến đây? Không phải anh đang rất hận cô sao?....Anh có vẻ ốm đi...anh đến đây tìm cô sao? Huy đã tha lỗi cho cô sao?...”. Bao câu hỏi làm An như muốn vỡ tung...nhưng tim cô lại đập lộn mấy nhịp khi vừa trông thấy anh. An biết rằng từ trong sâu thẳm nhất, cô luôn mong chờ giây phút này...giây phút anh đến tìm cô....Đi chậm chậm ra hướng cửa, hai người vẫn nhìn nhau không thôi. Huy lách người nhanh vào khi An mở cửa ra cho anh. Lặng lẽ....lặng lẽ nhìn nhau...và cùng lặng lẽ không nói 1 lời....

Huy đứng gần..rất gần...An nhắm mắt khi mũi cô bắt gặp lại mùi đàn ông quen thuộc của anh. Nhắm mắt cố dần lòng hãy đừng rơi lệ, An ngỡ ngàng khi thấy Huy từ từ đưa tay tháo chiếc tai nghe ipod bên tai nàng xuống. An đứng yên đón nhận sự va chạm nồng nàn từ bàn tay mạnh mẽ của anh đang lướt khẽ trên má mình. Không cảm được xúc động, An khẽ hỏi:

- Anh đến từ bao giờ vậy....sao không gọi em....

Ngước nhìn lên Huy, An thoáng cau mày vì tự nhiên có linh cảm điều gì đó trong đáy mắt của anh.

- Gọi cung thì làm sao thấy được cảnh mùi mẫn giữa cung với Mạnh Hải chứ

An ấp úng không nói thành lời “em....em...không phải ...vậy đâu”

- Cung hiểu anh đang nghĩ gì sao lại phủ nhận nhanh thế hả cung...

Vừa nói, Huy kéo mạnh An về phía anh. Tay anh ôm cứng mặt cô, buộc An phải nhìn thẳng vào mình:

- Em bận rộn lắm phải không? Bao nhiêu gã đàn ông xoay quanh em mà có phải không...Em coi đàn ông là gì hả?...Em thích đàn ông lắm sao hay em thích tiền của họ. Hết một Mạnh Hải phi công, 1 Hùng Nam phó tổng, 1 Thanh Tâm bác sĩ...và thêm cả tên chồng cũ của em....Em xoay bộn đàn ông dưới chân em sao?...

An ngớ ngàng nhìn Huy như không hiểu gì cả....gì đây...anh nói gì, cô không hiểu được....Thanh Tâm....Thanh Tâm là ai....Đầu óc An hoạt động điên cuồng suy nghĩ,Hàng Thanh Tâm...phải rồi...cái người trong quán nước hôm nào. Nhưng sao Huy biết, sao anh ấy biết Thanh Tâm có tìm đến nhà cô...

- Sao hả cung, suy nghĩ sao anh lại biết phải không?...Em không làm thì không ai biết...nhưng có làm thì...sao giấu được ai....

An khẽ tức giận vì cách nói phủ đầu của anh, cô giật tay mạnh ra khỏi Huy rồi bỏ vào nhà:

- Em không có việc gì phải giấu....nếu anh không tin em thì anh còn đến đây làm gì...

Huy bước sải dài vào trong nhà...anh bắt kịp An khi cô đã vào trong...Nắm tay cô kéo giật lại, Huy phủ phục muôn ngàn nụ hôn lên khắp mặt An. Anh ngấu ngiến, mút nút...cắn nhẹ điên cuồng...luôn lách buột cô phải hé mở vành môi để cho anh làm chủ... An ứ ớ kêu lên nhưng không sao nói thành lời vì anh nào để cô lên tiếng. nắm chặt An trong tay....Huy như muốn rút hết hơi thở từ môi nàng. An chống cự ...giành đổi...cố thoát ra khỏi môi anh... Bàn tay cô bầu lầy vai anh đau điếng nhưng Huy vẫn không hề buông lời...An bất lực khi bị chiếc lưỡi anh rớt xuống vùng cổ tròn và khoảng ngực trắng...Cô ghét anh...cô ghét anh...sao lại nhẫn tâm nói những lời đau lòng nhau.....nhưng toàn thân An đang hét lên, reo lên vì những nhưng nhớ bao tháng ngày nay đã có lại cùng nhau. Bất thành linh, Huy nhấc bổng An đi về phía phòng, đè lên người cô...anh hôn phủ phục khắp toàn thân bé nhỏ. An rùng mình....chống chọi lại anh...và An cũng đang chống chọi lại với chính mình. Tim cô đang reo lên từng hồi, từng giác quan trong người cô bừng thức dậy dưới bàn tay ma quỷ của chàng...An chống chọi trong yếu đuối, lý trí bảo cô đừng nhưng con tim thì liên tục reo hò đón nhận Huy vào trong cô...Dốc toàn hơi, An cố đẩy Huy ra....nhưng vẫn không thể nào khiến Huy ngưng nghỉ....

Nói trong làn hơi gấp, An thì thào:

- Buông em ra Huy...buông em ra

Bờ môi Huy tham lam nuốt trọn vành môi cô. Mắt anh rực sáng chiếu vào trong đôi mắt An. Ở nơi đó, An không thể nào làm lẫn vì cô thấy được lại ánh mắt yêu thương hôm nào...dù đã được giấu kỹ sâu tận trong đáy mắt anh. Yếu đuối chống trả...., An như muốn nổi tung ra vì những chống đối mâu thuẫn trong lòng mình, rồi trong vô thức...cô đưa miệng cắn chặt vào

vai Huy đến rướm máu....An nhìn thấy được mặt Huy thoáng nhả lại vì đau đớn...nhưng cũng chính lúc đó, lòng An đau như ai cắt khi trông thấy lấm tẩm vài giọt máu chảy ra từ phía vết thương....An đau lòng nhắm mắt...buông mình theo bao cảm xúc con tim dồn dập...An nào muốn khiến anh phải đau...nhìn vết tích mình gây ra...An thoáng giận mình sao phải làm anh đau, sao phải làm mình đau....Sao phải tự lừa dối chính mình...hờ An? Sao lại chống trả với bao nhớ nhung trong lòng chất chứa bao đêm ngày...An tự hỏi lòng rồi như tìm được lời giải đáp....chỉ còn hơi thở dồn dập từng hồi của đôi tim đang khát cháy vì yêu...

An lơ mơ thức giấc....tâm trí cô dần trở lại....hồi đêm....mặt An đỏ thẹn khi nhớ lại đêm qua. Nhắm chặt mắt hơn, hít thật sâu hơn, cắn môi chặt hơn để An biết chắc là mình không mơ. Anh đã đến tìm cô, dấu trong lời nói vẫn còn lời cay đắng cho nhau nhưng...nhưng khi....mặt An đỏ bừng nóng hổi. Khẽ nở nụ cười, ôm cứng vào trong lòng...An chợt nhớ là cô đã cắn anh 1 cái rất đau. Tim An thổn thức 1 nhịp vì nhớ ra điều đó. Chàng mở mắt vì muốn giải thích cho Huy hiểu là cô không cố ý làm đau anh. An ngượng ngùng ... ra là..mình đang ôm chiếc gối ôm. Xoay người lại kiểm Huy....chỉ có sự yên lặng và lạnh lẽo bên phía giường tối qua anh đã nằm....Nhíu mày vì trông thấy vật gì đó...An ngồi thẳng người..cầm lên....mở ra xem. ...

Tim An chết lặng khi nhìn thấy nó...Nước mắt trào ra không sao ngăn chặn lại được. An bật quay mặt vùi vào gối khóc to thành tiếng....Trời ơi.....Tim cô như bị nó đâm xé ra thành ngàn mảnh vụn...Đưa tay rung rung nhìn vào xấp đồ lả Huy để lại trên gối. An chỉ ước cô có thể nào chết đi vì ô nhục....Vậy mà An đã tưởng....đêm qua.....trời ơi...cô lại 1 lần buông thả mình để lại tiếng nhớ cho Huy khinh bỉ thế này. ...

An cố giữ bình tĩnh khi đứng trước cửa nhà Huy vào sáng sớm chủ nhật, đưa tay bấm chuông An cố nhếch môi cười với Dì Sáu:

- Dì cho con hỏi có TGD Bình Huy ở nhà...

Dì Sáu rất bất ngờ khi thấy An đến, vì ít nhiều gì dì cũng nghe mẹ Huy nói. Và càng ngạc nhiên hơn khi sáng nay, dì lại thấy An đến. Nghĩ là cậu chủ cuối cùng cũng làm lành lại với An như bao chuyện trai gái khác. Dì Sáu vui vẻ cười:

- Cô An mới đến...Cậu Huy đang bơi ở sau hồ...Cậu ấy siêng lắm sáng nào...

An đi nhanh ra sau hồ mà không đợi nghe hết câu nói của dì Sáu. Cô bước chân đôi chân rung như không còn của mình nữa....Trần Bình Huy...Trần Bình Huytôi hận anh....tôi hận anh

Tòan thân An rung rẩy khi tới gần hồ bơi, An thấy cái dáng to lớn hiên ngang đang rải những cánh tay dài trên nước.....Dường như nghe tiếng người, Huy ngưng bơi...ngước đầu nhìn thấy An đang đứng trên hồ....Anh từ từ trồi người lên, lấy khăn lau mình rồi quấn ngang eo đi lại gần cô. Đi lại gần, Huy mới nhận ra cái dáng nhỏ bé mong manh đó đang run run nhưng lại cố kềm nén đứng lặng lẽ trong gió sớm.

Đi lại gần, Huy nhếch môi cười:

- Chào cưng, em thức sớm vậy.

Mắt An rung rung lệ, môi cô cắn chặt để khỏi rơi lệ trước con người này...An móc từ trong

túi ra ...Ánh mắt Huy nhìn cô thật lạnh lẽo ...

- Từ nay, cô có muốn làm nhân tình trên giường của tôi không...Cô sẽ chỉ được lợi

Huy chưa nói dứt tiếng thì.....Xoạt.....cả 1 xấp đôla bắn vào người anh rồi bay tung tóe khắp trời mây...rồi rơi lả chả xuống khắp mặt đất xung quanh nơi 2 người đứng.....Anh cố hít thật sâu, bắt mình bình tĩnh nhưng cô chỉ nói được 1 câu:

- Tôi hận anh. Tôi hận anh...

Nói rồi, Anh chơi với bỏ chạy ra hướng cửa trong mưa ngàn lệ tuôn trào....Huy đứng đó, cắn chặt môi mình vì bao cảm xúc đan chen. Thái độ của Anh....anh không sao lường trước được. Ngã vật ra chiếc ghế bố đặt ven hồ, liệu anh đã sai? Có phải anh đã sai không?....Gosh! Tối qua, khi đến nhà Anh, nhìn thấy cô và Mạnh Hải thân mật ...anh đã muốn bỏ về...nhưng lại không hiểu sao...anh đã không bước đi được...Cho đến khi gặp cô...

Trời ơi...người con gái đó chỉ phối anh hoàn toàn....yêu và hận lẫn lộn đan chen nhau. Cô đã làm cho anh ra như thế này...vậy mà anh vẫn tìm đến nhà cô. Anh tức giận vì cô đã đem trả lại anh tất cả....Cô nghĩ anh là loại đàn ông gì...anh có đòi lại đâu...Cô sĩ nhục lòng tự tôn của anh trong khi...trong khi...anh vẫn chưa làm gì cô. Để rồi, đứng trước Anh, anh không thể cưỡng lại nỗi nhớ nhung bào mòn tim anh trong những ngày tháng qua...Anh đã ép buộc cô, cuốn lấy cô không rời để rồi....hai người đến với nhau trong ngọt ngào như chưa từng có....Nhìn Anh nhắm mắt ngủ say trong ánh đèn vàng, đầu Huy lại vỡ tung vì thói thường ghen tuông ích kỷ của 1 gã đàn ông chưa bao giờ biết bại trận, tiếng của Khánh vang lên

“Anh bị nó bỏ bùa rồi...chúng cứ rành rành ra đó mà cũng 1 mình lãnh chịu trách nhiệm, trong khi nó thì lả lơi đi săn tình nơi những gã đàn ông khác để thỏa mãn sở thích sex và ham tiền của nó... thấy Anh nhiều bạn trai quá nên hẳn đã yêu cầu Anh xét nghiệm trình tiết bất ngờ...và kết quả là...Anh có còn ..con gái đâu...Nhưng vì Anh rất điều luyện nên hẳn gần như bị mê hoặc Đây anh xem đi, những tấm hình này là chụp hôm anh còn đi công tác ở Mỹ, Anh đã hẹn hò với người đàn ông lạ mặt này. Sau đó, hai người còn gặp mặt nhau vài lần. Em chắc là nó đã không kể cho anh nghe...còn đây là hôm đó, Anh đã lên xe đi với anh Nam thật tình cảm, còn đây là....tên Mạnh...anh coi đi...Nếu hẳn thật sự không quen biết Anh hay như Anh nói là đã không còn liên hệ gì với hẳn thì sao mẹ Anh lại mở cửa cho hẳn vào..và sao Anh lại nói chuyện với hẳn...thậm chí...hèn hạ đến mức là hai người còn quấn lấy nhau ... Dù em có thân với nó bao nhiêu, em vẫn không thể che dấu mãi....để anh thì luôn sống trong niềm tin là Khiết Anh ngây thơ, trong trắng...Nó không ngây thơ đâu...Nó biết anh là con cá lớn, nên nó đã làm tất cả để bắt cho được anh...kể cả việc phẫu thuật lại để chứng minh là nó còn trinh nguyên để ràng buộc anh. Anh tin hay không thì nhìn những tấm hình này thì biết. Nếu nó thật long với anh, nó đã đau khổ biết chừng nào...vậy thì còn thời gian đâu mà hẹn hò tình tứ hết bao nhiêu đàn ông thế kia.....”

Huy bàng hoàng khi bên tai anh là những câu nói như đinh đóng vào đầu anh...Anh đã muốn kiểm An chứng thật...nhưng khi đến đây...từ ngoài sân nhìn vào...tuy xa và khuất ...nhưng anh vẫn thấy rõ Anh và Hải đã ngồi chung 1 ghế với nhau vô cùng vui vẻ và cô còn để cho Mạnh Hải nắm tay mình. Và những bức hình, nếu như Anh không còn liên hệ...thì chẳng lý do gì tên Mạnh lại đến tìm cô...và mẹ cô đã mở cửa...trong hình...anh còn thấy tên Mạnh đưa

cái gì đó cho An...rồi cả hai còn....damn itAn còn để cho hắn đè lên sàn nhà nữa....Damn...Vậy thì oan ức cho cô ấy sao?....Nghĩ đến An, Huy không ngờ trong anh lại yêu hận cũng trào dâng như nhau...Đúng, chưa 1 người đàn bà nào khiến anh mê mải, yêu thương, lo lắng và cuồng nhiệt như là An. Anh đâu thiếu đàn bà.....nhưng sao chỉ có nàng là....đủ sức bóp nghẹt trái tim anh. Huy tức giận, giật cái khăn quàng rồi lao mình xuống dòng nước xanh ngắt trong hồ như muốn gột đi mọi ký ức về Khiết An.

An khóc như mưa khi ngồi trên xe taxi ra về....trời ơi...trong cuộc đời cô....chưa bao giờ lại bị sỉ nhục đau đớn lòng như vậy. Cô tự trách mình trăm ngàn lần sao lại yêu đuổi mở cửa cho anh, gặp lại anh...Sao cô lại vội vàng rung động rồi chấp nhận anh đến bên đời cô 1 lần nữa mà đâu hề biết rằng...Huy chỉ coi cô như 1 thú vui xác thịt. Lấy tay ôm quàng tim nơi lồng ngực, An nghẹn ngào đau đớn như trăm vạn mũi kim đâm thấu trong lòng. Nó đau như chưa từng đau, nó nhục nhã ê chề còn hơn cả lúc cô bị tên Mạnh đè xuống nền gạch hôm nào...Bởi lúc đó, dù sao cô cũng đã phản kháng...cô thà chết chứ không cho hắn toại nguyện...Còn đối với Huy, ...nhắm mắt không thể nói lời nàoHuy lại là người đàn ông cô thương yêu nhất trong đời. Nhưng sao anh lại đối xử với cô lạnh lùng và tàn nhẫn như vậy. Còn cô, cô thật như 1 con ngu. Cô đã dễ dàng tự nguyện và ...đã hiến dâng trọn vẹn. Cô yếu đuối đón nhận anh khi anh chỉ cần môn trớn yêu chiều....mà nào biết....mình chỉ được Huy xem như 1 trò chơi...1 loại tình nhân trên giường không hơn kém....Ôm mặt khóc òa vì tủi nhục....An chỉ muốn chết đi trong cõi đời này

Lặng lẽ đi bộ về sau thánh lễ chiều chủ nhật. Dáng An cô đơn bơ vơ trong gió chiều lồng lộng. Tim cô vẫn còn rất đau và mắt cô vẫn nhỏ lệ mỗi khi nhớ đến hình ảnh tàn nhẫn của xấp \$\$\$\$ trên đầu gối. An đã quyết sẽ không bao giờ gặp lại Huy nữa cho dù anh có là người đàn ông vĩnh viễn trong lòng cô thì An vẫn không thể nào tha thứ cho hành động đó của anh. Càng nghĩ càng đau, An đau vì những tưởng Huy là người hiểu cô nhất, nhưng nhất thời chưa biết được ai là thủ phạm đằng sau mọi việc nên anh mới giận cô. Chứ An đâu ngờ là trong thâm tâm Huy đã nghĩ cô xấu xa hèn hạ đến mức trao tình đời tiền như vậy. Lắc đầu thật mạnh đến nỗi chóng váng, An cố xua đi hình ảnh xấp tiền hôm qua ...Nuốt nước mắt vào trong lòng, An đưa tay vịn thành cửa khi vừa kịp đến nhà....mất mấy giây định thần...An nghe có ai đó kêu tên mình. Khẽ quay người lại, An bàng hoàng vì thấy 2 bóng người bước ra từ chiếc Lexus đen tuyền:

- Bác.....Bà nội

An bật miệng kêu lên khi thấy mẹ Huy đang dìu bà nội bước ra. An đứng như trời trồng căn chặt môi mình nhìn 2 dáng người bước tới ...Mẹ Huy đến gần lên tiếng:

- Mở cửa đi con....ngoài này trời gió lớn lắm...Bác trông con yếu quá An?

An như bừng tỉnh vì câu nói đó. Lật đặt tra chìa vào ổ, mở cửa An lùi bước nhường đường cho nội và mẹ anh vào. An lặng lẽ đi theo sau bà...vô đến nhà, cô đi ra sau đun ấm trà đem lên mời bà và mẹ anh rồi....cô lại ngồi lặng lẽ xuống ghế...Cúi đầu mình, mắt An đỏ lệ vì cô ráng nói mình đừng khóc. Cô thật có tội...nhìn dáng bà nội và mẹ của anh cũng lặng lẽ ngồi, cô thương họ như bà và mẹ ruột của mình. Cô biết họ cũng đã thất vọng vì cô nhiều lắm... An trầm mình trong suy nghĩ mà đâu biết rằng bên kia, bà và mẹ Huy cũng suy nghĩ dữ dội biết bao. Mẹ Huy thì thương An ngay từ lần đầu gặp, khẽ chắt lưỡi thở dài khi hôm nay bà trông

thấy cô thế này. Còn về bà nội,...bà nhìn cô với bao cảm xúc. Khi chưa tới đây, bà cũng đã giận An lắm, vì bà thấy thằng cháu cưng từ khi hủy hôn cũng trầm lặng khó gần như xưa. Nhìn Huy vậy, bà đau lắm chứ. Bà biết thằng cháu mình đã rất yêu An, cứ tưởng là cô sẽ đem hạnh phúc đến cho nó. Ai ngờ,..... Hôm từ lâu xuống, nghe mẹ Huy nói lại là An có đến và gửi trả hết mọi đồ...Bà vừa thương vừa giận vừa tiếc cho đứa cháu dâu này. Bao nhiêu lời nói, bao nhiêu câu hỏi bà muốn hỏi An....nhưng sao Thấy cái dáng của An bây giờ, bà còn nói gì được nữa. Nó cũng đang rất đau lòng, thậm chí còn có vẻ dằn nén đau đớn hơn cả thằng cháu của bà...bà phải nói gì đây? Hôm nay tính ghé nhà thờ gần đây để đi lễ rồi sẵn ghé qua nhà An, bà trông thấy rõ ràng cái dáng buồn mông manh yếu đuối của cô đi lướt qua bà như là 1 cái bóng, lặng lẽ như 1 người mộng du nên An đã không hay là đi ngang qua bà. Chạy xe về đây trước, ngồi trong xe, Bà thấy từng cử chỉ nét mặt của An.....bà cũng thương cô biết bao.....Thở ra một tiếng dài mệt nhọc, tuy là không biết 2 đứa vì chuyện gì mà đến nông nổi thế này...nhưng mà giờ bà có hỏi có nói gì đi nữa cũng là chạm vào nỗi đau của chúng...Làm bà, bà thương chúng lắm chứ...nhưng đành bất lực nhìn thấy Huy ngày một lạnh lùng, còn Khiết An thì đau khổ trong âm thầm. Lắc đầu thở ra, bà Cất tiếng nói với An:

- An à...bà nhìn thấy cháu như vậy...bà thương cháu lắm. Chẳng biết 2 đứa có chuyện gì mà sao lại ra nông nổi thế này. Hỏi thằng Huy thì nó im lìm không nói, còn cháu thì

An bật khóc khi cuối cùng rồi bà nội cũng lên tiếng với nàng:

- Bà ơi, cháu xin lỗi....cháu xin lỗi....là do cháu không tốt....cháu xin lỗi

Đưa mắt nhìn qua mẹ Huy, cả 2 người đàn bà ngồi yên lặng khi An bụm miệng ngăn tiếng khóc nức nở. Lỗi ai, phải ai.....bây giờ có nghĩa gì....Nhìn An bà nói trong xót xa thương cảm:

- Thôi An à, đừng khóc nữa cháu...không tốt cho sức khỏe đâu...Chuyện hai đứa đã vậy...thôi thì bà đành phải xem như là chúng cháu không có nợ với nhau, không thể đi cùng nhau như bà mơ ước được nữa rồi....

Đưa khăn khế dậm mắt ngăn dòng lệ, bà được mẹ Huy dìu đứng lên đi chậm chạp ra xe...Còn lại An một mình....cô cảm thấy tro tro và khóc nghẹn ngào thầm ước chi cô đừng biết bà nội và mẹ anh. Hai người đàn bà nhân hậu, để An đỡ thấy ray rứt vì làm họ tổn thương, vì khiến họ phải mất niềm tin nơi mình.....

Thời gian lại cứ trôi qua vô tình lặng lẽ, sau bao nhiêu đau đớn u buồn trong lòng. An rồi cũng phải buột mình đứng dậy. Cô không còn sống vì cô nhưng cô vẫn phải sống vì ba mẹ mình. Thời gian này ba cô bên ấy trở bệnh nhiều hơn, tiền bảo hiểm không thể nào cover hết được. Điều đó khiến An phải đứng dậy sinh tồn để kiếm tiền lo cho mẹ cho ba. Cô đã bất hiếu bấy lâu nay, đã khiến họ ê chề vì cô mà sống trong âm thầm lặng lẽ, giờ đây, nhìn lên đấng sinh thành, An coi đó là mục đích của đời mình phải làm sao lo cho ba mẹ được chu toàn ở tuổi về già. ...

Sáng nay, An có hẹn với Hùng Nam tại cty thương mại TradeMall để giới thiệu cho cô 1 việc làm ở cty này vì anh quen biết. Hùng Nam vẫn cứ âm thầm lo lắng cho An. Anh biết mình mãi mãi là người đến sau nhưng anh vẫn tự nguyện lo cho cô. Anh chỉ mong cô hãy coi anh như là 1 người đồng nghiệp hoặc giả như cao hơn nếu có thể..Nam sẵn sàng là 1 người anh. Anh đã rất vui vì cuối cùng An cũng dường như chịu bắt đầu lại cuộc sống mới....Cho dù cô vẫn không dấu nổi anh ...trái tim cô vẫn đang đau đớn rỉ máu từng ngàydường như thời gian vẫn chưa xóa được vết tích gì trong trái tim An. Nam thở dài thật khẽ, cố tỏ vẻ mặt vui trở lại

khi nhìn thấy An từ phòng phỏng vấn bước ra.

- Sao rồi An, kết quả khả quan không em?

- Em cũng không biết nữa anh Nam à....người ta bảo còn phải chờ kết quả nữa....

- Chờ gì mà chờ chứnăng lực của em ..cty nào không nhận mới là thiệt thòi cho họ. Thật là không biết nhìn người mà...Cty gì mà cũng làm khó người quen

Anh cố chọc cho An cười. An dịu dàng vén tóc qua tai nói khẽ:

- Không phải đâu anh. Bởi quen nên người ta mới càng phải lựa kỹ. Hông thôi mai mốt tuyển em vào...lỡ không làm được, chẳng lẽ người ta gọi điện mắng vốn anh sao...

An cười nhìn Nam rồi đi đi về phía trước...

- An...Chỗ này cũng là khu shopping Mall, mình đi dạo 1 vòng rồi kiếm gì ăn trưa luôn em...

Anh đói bụng rồi ..- Nam nói chân tình...trong đây có chỗ bán bò steak ngon lắm luôn...đi ăn thử ha An

An khẽ gật đầu rồi nói với vẻ hơi ngại:

- Làm phiền anh quá....hôm nay anh phải nghỉ 1 ngày dẫn em đi phỏng vấn. Em không sao đâu mà anh cứ lo....

- Đâu được em, nói với bên này em quen anh mà anh hồng đi với em...vậy thì họ đâu có tin. Em coi, nói là người nhà giới thiệu rồi mà còn làm khó em đến vậy. Em đi 1 mình sao anh yên tâm. Với lại, lâu lâu anh cũng muốn nghỉ 1 ngày cho thoải mái mà...Nghỉ như vậy thật là dễ chịu...

An cười hiền chứ không nói gì thêm....Cả hai nói chuyện vui vẻ với nhau cùng đi dạo 1 vòng...Đang bước đi, bỗng Hùng Nam thấy An đứng sững lại mở to mắt nhìn như bị ai điểm huyệt vậy. Đang nhồm miêng cười cùng cô, anh quay vội theo hướng An nhìn..... Là Bình Huy...Phải, vừa lúc đó Huy cũng vừa cùng Ngọc Khánh bước ra khỏi tiệm bò steak nổi tiếng đó. Nam kêu thầm trong bụng “ không phải xui vậy chứ. Cả thành phố to như vậy, hôm nay nghỉ 1 ngày đi với An mà cũng bị bắt gặp ngay tại nhà hàng này....Xui dzữ ha”. Đưa tay khẽ gãi đầu, Nam liếc mắt qua nhìn An....An cũng chết lặng vài giây khi trông thấy người ấy. Dù cho nơi này có đông như thế nào thì cái dáng kiêu hãnh ngạo mạn đó vẫn không thể phai mờ trong tim An được. Nhìn Huy, cô thấy khi nãy anh quay qua hơi cúi đầu xuống nghe Khánh nói gì đó....trái tim An lại rung rung rĩ máu...Rồi như 1 cuốn phim chiếu chậm, hình ảnh Huy và xấp đola mới cứng đang nhếch môi cười nhìn An ngạo mạn, khinh khi....và kìa...Huy đâu có buồn như lời bà nội hôm nào từng nói với cô. Khẽ tự cười trong lòng chua chát, An biết rằng không có mình thì cũng có muôn vàn người con gái tốt đẹp hơn cô sẽ đến với Huy. Điển hình là anh đang có Ngọc Khánh đấy thôi....

Quay đầu thật nhanh, rẽ vào 1 hướng khác, An nói nhanh đến mức Nam phải quay lại chạy theo cô:

- Tự nhiên em không muốn ăn thịt bò nữa anh Nam. Hay mình đi kiếm món khác nha...Em cũng biết có nhiều quán ngon lắm...

- Ờ...ờ ...vậy thì tùy em –

Nam lúng túng vì tình huống xảy ra nhanh quá...Nam vừa thấy Huy nói gì đó với Khánh với vẻ nghiêm mặt khiến Khánh không vui rồi Khánh quay lưng bỏ đi. Nhìn thấy Huy sải chân bước đến như đuổi theo, tự nhiên Nam không biết phải thế nào ... Anh vừa muốn cho 2 người có cơ hội...vừa sợ Huy lại làm An buồn....Suy nghĩ thật nhanh, thôi thì...chọn đại cách..chạy

theo An ...để có gì còn bảo vệ cho cô..chứ nhìn cái mặt của Huy...Nam còn thấy ngán nữa huống chi là ai.....Đang đứng thì Nam thấy bóng Huy đi lướt qua mình nhanh còn hơn sao xẹt. Chết rồi...Nam kêu thầm trong bụng khi thấyHuy thô bạo bước tới nắm cánh tay An giật mạnh kéo về phía anh. Cái giật tay của Huy làm xấp hồ sơ xin việc trong tay An rơi bịch xuống đất. Vài tờ giấy rơi ra khỏi folder, Huy nhanh người cúi xuống cho An thì ...đưa nhanh nhìn nhanh, đôi chân mày anh khẽ nhíu lại “ Hồ sơ xin việc.....Cty thương mại TradeMall”...Cầm nhanh tờ giấy đọc, Huy bị An giật lại trên tay nói như không quen biết:

- Cảm ơn ông đã lượm giúp tôi. Tôi xin phép

Nói rồi, An bỏ đi thì...như bị vướng 1 khối sắt to dùng đằng sau không thể bước tới được. Ngay lúc đó, Nam cũng vừa đi tới hòng giải vây cho An:

- ủa.... Huy cũng....à....ăn trưa ở đây hả... Tình cò ha...

Nam còn không biết phải nói gì để cứu vãng tình hình...vì xem ra mặt cả 2 người cũng đang ...lạnh như nhau thì anh đã bị Huy lên tiếng nói:

- Không ngờ anh xin nghỉ lo việc nhà là thế này....Tình cảm thật...nhưng mà hai người dường như cũng chưa vào trong đó ăn mà....sao bỏ về sớm vậy.

An giật tay ra, kiêu hãnh ngược đôi mắt buồn mà đẹp đến tê dại lòng người nói:

- Phải, anh Nam giúp tôi xin việc ở đây...sẵn tiện tính xuống đây ăn...nhưng giờ tự nhiên tôi không thấy ngon miệng nữa..nên không ăn. Như vậy cũng phải xin phép ai đó, hả anh?

Nói rồi, cô quay qua cặp tay Nam hỏi như là thắc mắc lắm. Ánh mắt khôngthèm nhìn ai đó thêm 1 lần....Nam rên thầm “em làm gì vậy An...Giờ này mà...châm lửa đốt nhà hả em...”....nhưng An vẫn khư khư ôm cứng ngắt cánh tay Nam không rời bỏ. Thế là bắt đầu dĩ, Hùng Nam đã trở thành diễn viên:

- À phải TGD Huy, tình cò ghê...nhưng An không thích ăn steak nữa...thì...nhiệm vụ tôi phải dẫn đi chỗ nào cô ấy thích ăn thôi. Vậy..thôi xin chào TGD...tụi tôi đi trước ghen...

Nói xong, cả 2 vừa mới xoay đi, thì đã bị giọng nói Huy làm cho đông cứng như đá. Huy khẽ nhích nhích mũi giày, lạnh lùng không tưởng thốt ra:

- Hai người tưởng sẽ xin được việc sao? Là do anh giới thiệu hả anh Nam. Anh quen biết ở đây mà sao lại quên là tôi cũng là thành viên ban quản trị cty thương mại lớn nhất nhì thành phố này vậy....- Huy nhếch mép cười khó hiểu....

An lập tức quay qua nhìn Nam như hỏi....Nam chợt thần thờ nói nhỏ vừa đủ cô nghe “ Xin lỗi em.....anh ..anh quên thiệt...anh không để ý là Huy có cổ phần ở các cty nào....Anh chỉ nghe ở đây đang tuyển dụng người..nên lập tức kêu em mà....anh quên check kỹ....” . An thở ra rất khẽ nhìn Nam mà tội nghiệp. Thấy tội nghiệp Nam bao nhiêu thì An lại càng ghét con người đó bấy nhiêu.... Họ ỷ có tiền..có thế lực là xoay chuyển mọi thứ..thách thức mọi thứ sao...Cô không tin, An quay phắt lại nhìn Huy...nhưng bỗng chóaáng váng tối tăm mặt mày ...Đưa tay chụp Nam đang đứng bên cạnh, An cố nói cứng:

- Vậy thì phải xem thế lực của TGD mạnh ra sao....

- Cô sẽ không được nhận vào làm đâu. Đây là câu trả lời cho buổi phỏng vấn...cô không cần chờ...

Câu nói tự mãn của Huy khiến Nam cũng thấy nóng mặt. Thiệt tình mà, Bình Huy ngày càng quá đáng...anh ta tưởng hô mây gọi gió gì cũng được sao...Vớ lại, thật là...thật là không nề mặt đồng nghiệp mà....dù gì thì Nam cũng đường đường là 1 phó tổng. Anh cũng quen biết cty

thương mại này.....chưa gì mà Huy đã trả lời thẳng thừng là không được....vậy thì còn..mặt mũi gì anh nữa.....Thế vậy, Nam cũng bức bối quay lại nhìn Huy:

- Anh thật là quá đáng mà....chẳng lẽ anh muốn đuổi cùng diệt tận...đẩy Khiết An đến chỗ không có việc làm thì anh mới hả giận..Vậy sao gọi là quân tử nữa...Làm việc với 1 TGD không có tình người như anh....tôi cũng không cần. Tôi cũng nghỉ việc từ hôm nay luôn...

Lời Nam vừa nói ra, khiến như 1 cơn gió mạnh lại thổi đến An. Trời ạ, cô chỉ muốn yên thân mà bão tố cứ nổi lên hoài....Cố nhìn Nam khi đầu vẫn còn chóng mặt, cô thì thầm “Anh Nam sao phải nói vậy.....vì em mà anh tự nhiên xin nghỉ...làm sao em thấy được bình yên đây...”....Cả hai người nhìn nhau mà không thềm để ý gì đến Bình Huy đang đứng. Huy này giờ phải cố kềm lòng dữ lắm ...thật là, Khiết An thiệt biết cách khiến người ta điên mà. Cô khiến Huy điên vì tức, vì giận, vì hờn..và vì tí ti điều không sao nói được thành lời kể từ lúc thấy cô đi với Nam. Cô lại có thể khiến Hùng Nam điên lên mà quay đầu lại chống đối với anh cho dù anh và Nam từng là những cộng sự và hơn thế nữa là tình bạn bao năm nay. Thế mà Hùng Nam cũng bỏ sạch chỉ vì ...An. Đã vậy....hai người còn...Huy nhú 2 lông mày như muốn chạm vào nhau...Nam còn lấy tay...ôm chòang An nữa chứ. Thật là....hừm....Huy chưa từng bị người con gái nào ..làm cho mắt anh gai như An làm cho anh....Tức tối, lòng kiêu hãnh của 1 tỷ phú như anh nổi lên:

- Được....nếu như anh đã quyết vậy thì tôi cũng không cản. Nhưng tôi xin nói cho hai người biết....Bất cứ ở đâu trong thành phố này và thậm chí là trong nước này....hai người nếu muốn xin việc ở bất kỳ đâu...Tôi nghĩ là sẽ rất khó đó....

Huy quay lưng nện gót bỏ đi, thì An cũng vùng dậy khỏi tay Nam đang nắm...cô chạy đến chặn đứng trước mặt Huy nhìn đầy uất giận:

- Ông đừng nghĩ có tiền là làm tất cả. Tôi không tin là tất cả các cty trong đất nước này đều phải sợ ông. Tôi sẽ ráng để xem là...quyền lực của ông là đến cỡ nào ...

An tức giận ngược nhìn Huy không chớp mắt. Đôi cặp mắt nhìn vào nhau,...đã bao lâu rồi...bao nhiêu ngày rồi.....Huy tự hỏi lòng là anh chưa nhìn lại cặp mắt này. Giờ đây, đôi mắt long lanh to sáng rực đỏ, khiến anh như nín thở trong tim.....Lâu rồi, không nhìn nàng, Huy chợt muốn thi gan với An xem ai sẽ là người thua cuộc....Anh nhếch môi chiếu tia nhìn rực cháy xuống An...Anh kiêu hãnh tự tin nhất định khuất phục nàng.....Trong 1 giây rất nhanh xảy đến, Huy nhú mày lo khi nhìn thấy áng mây đen kéo đến trong mắt nàng.....An ngã sập người xuống như không còn tí trọng lượng nào.....Nhanh như cắt vì linh tính mạch bảo, Huy nhòai người ra với tay ôm lấy toàn thân đang rũ xuống của An. Huy chỉ kêu kịp 1 tiếng thất thanh “Annnnnnnnnnnn” rồi bỗng cô ra thẳng cửa. Nam cũng như bình tĩnh chạy theo bóng Huy đang bế An trên tay.....

Nam lo lắng đi tới đi lui trong phòng chờ biết tin về An trong khi Huy ào vào phòng bác sĩ và nói điều gì đó....Một lúc lâu sau, An được chuyển ra đẩy lên phòng với dây truyền nước biển bên tay...Nam nhào tới hỏi người y tá:

- Cô ấy bị sao vậy?

Người y tá chỉ khẽ nói rồi mau chóng đẩy An đi:

- Chúng tôi không biết. Ông nên nói chuyện với bác sĩ thì tốt hơn.

Nam quay qua tìm bác sĩ trong khi Huy cùng ông ấy bước theo An

- Bác sĩ, cô ấy thế nào rồi...?

Vị bác sĩ thoáng nhìn Nam rồi quay lại nhìn Huy rồi mới lên tiếng nói:

- Cô ấy bị suy nhược cơ thể với áp lực tinh thần quá nhiều....nên mới bị xỉu...Chúng tôi cần phải theo dõi và làm một số xét nghiệm thì mới trả lời ông rõ ràng được.

Huy và Nam cùng bước vào phòng đã chuẩn bị sẵn cho An. Nhìn An yếu đuối đang mê man, cả hai chỉ biết yên lặng nhìn nhau mỗi người đứng mỗi góc....Chợt tiếng phone rung lên, Huy áp vào tai nói nhỏ nhưng Nam vẫn nghe được trong căn phòng quá yên tĩnh này...

- Alo, Bình Huy đây...

-

- Được,...tôi về liền...

Nói rồi, cúp máy..Huy quay chân ra hướng cửa. Nam thấy vậy, bước nhanh đứng chặn trước mặt Huy:

- Anh làm gì vậy? Tránh ra...- Giọng Huy gấp rút bức tức hỏi- Tránh ra, tôi có việc phải đi...

- Anh không đi đâu cả...Khiết An còn chưa tỉnh lại....còn chưa biết cô ấy thế nào....sao anh lại có thể bỏ đi như vậy.....

Nam bức tức nói. Anh biết mình chặn Huy vậy là bất lịch sự, nhưng anh cũng biết và có linh cảm....người mà An muốn gặp đầu tiên khi cô thức dậy chính là Huy chứ không phải là anh. Thế nên, nghĩ vậy, anh càng nhất định đứng cản đường Huy. Huy cúi kính nhìn Nam trừng trừng uy hiếp:

- Anh đừng để tôi phải mạnh tay với anh. Tôi nói là anh tránh ra. ...Tôi phải đi....

- Anh phải ở lại...công việc thì để sau giải quyết cũng được...Lúc này không phải là lúc anh bận rộn với chức vụ TGD của mình...

Huy nhếch môi kiêu bạc nhìn Nam:

- Thế thì đã sao....Khiết An bây giờ đã có anh ở đây..thì tôi ở lại cũng bằng thừa....Xin lỗi....

Nói rồi, bằng 1 cử chỉ dứt khoát, Huy bước ra cửa mặt cho Nam tức tối muốn hét lên cho Huy hiểu là “Anh ngốc quá, cô ấy có cần tôi đâu...” nhưng Nam chợt nhớ đây là bệnh viện, phải giữ yên lặng...nênNam chỉ lặng lẽ đi lại bộ salon, ngồi xuống nhìn về phía An. Đâu ai biết rằng, trên giường bệnh, An khẽ quay đầu mình qua 1 bên, che dấu giọt nước mắt tuôn trào.....Cô đã tỉnh lại...và cũng đã nghe hết tất cả. Lại một lần nữa, khi An cô đơn cần có người bên cạnh nhất,...thì ở bên nàng chỉ có 1 mình Hùng Nam. Nước mắt lăn dài xuống gối, cô biết rằng mình phải khóc để rồi sẽ quên đi con người băng giá không có trái tim kia.....

Huy đã không vào thăm An thêm 1 lần nào nữa. Lòng buồn vô hạn, bước sang sáng ngày kế tiếp, An co ro mình nằm trong tấm chăn lại nghĩ về anh. Nhớ lại những lời anh từng âu yếm nói với cô “Anh nợ em phải không An? Nợ em những bao nhiêu nămAnh thiệt là khờ, anh đâu biết rằng có người yêu mình đến vậy....An, anh hạnh phúc lắm, em biết không”.....An thật không biết anh nợ cô hay cô đã nợ anh. An muốn quên anh đi để cho lòng được thanh thản, để sẽ không còn ai có thể làm cô đau trong cuộc đời này...nhưng anh lại không thể quên được. Sau bao nhiêu điều Huy đã làm cho An, vậy mà còn lại trong trái tim cô vẫn là ước muốn được nhìn thấy anh mỗi ngày, để biết là anh vẫn được bình yên. Tự đưa tay ôm lấy ngực mình vì đau, An cố tự nói mình sao cứ phải đổ lệ vì con người này. Cố gượng dậy trấn an mình, An đưa mắt nhìn khắp gian phòng bệnh mà thầm cảm ơn Hùng Nam đã sắp xếp cho cô. Nghĩ về Hùng Nam, An thật thấy mình có lỗi cùng anh. Lo cho cô, Nam đã an bày 1 phòng

nằm nghỉ bệnh đẹp như phòng trong 1 khách sạn với đầy đủ tất cả và rộng rãi sạch sẽ vô cùng. Ôn này của Nam, An biết làm sao phải đền trả cho hết. Đưa mắt lướt nhìn rồi An dừng lại nơi cái bảng ghi tên bác sĩ trực “Dr Thanh Tâm”. An lại thở ra 1 tiếng dài....Sao mà lại có sự trùng hợp như thế này. Cô đã ráng tránh anh như có thể mà Tâm vẫn tìm được đến nhà cô 1 lần, rồi bây giờ thì chính cô lại đến tìm anh nơi đây. Thật là trái đất này quả là tròn....Chiều tối qua, trong ca trực, bác sĩ Thanh Tâm đã đến thăm cô. Nghĩ lại mà An tự dưng thấy lo, Tâm bảo cô cần phải tịnh dưỡng nhiều..để khi khỏe lại còn phải làm vài xét nghiệm vì bây giờ cô yếu quá do đó chưa thể kết luận là An gặp vấn đề gì hay không. An bản thân cả người, chỉ kịp nghĩ đến ba mẹ....cô mà có chuyện gì...chẳng lẽ....phải để ba mẹ là lá vàng đưa tiền lá xanh. Cô đã nói là phải lo cho ba mẹ cô mà....Kéo mình ra khỏi thực tại khi có tiếng gõ cửa, chị Ngọc bước vào với linh kinh túi mang theo. An mỉm cười nhìn Ngọc, cô đã phải cảm ơn chị biết bao lần nhưng Ngọc đều vui vẻ cười nói là tại chị không có em gái nên thấy An xinh thế, chị bắt đem về nuôi....

- An à, ăn tí cháo ghen em...Với lại trái cây nè An, sang chị ghé qua siêu thị thấy tươi quá nên mua cho em ăn đỡ buồn. Chị rửa rồi bỏ vô tủ lạnh ghen cưng. Ráng ăn thì mới mau khỏe được chứ em....

An mè nheo nhất định không ăn nếu chị không ăn cùng. Vì cô biết, Ngọc đem vô cho cô đồ ăn sớm như vậy...thì chị ấy cũng chưa có gì lót bụng sáng nay mà. Hai chị em vừa ăn vừa nói chuyện rất rôm rả, nhưng tuyệt nhiên cả hai như ngầm thỏa thuận với nhau, cả hai không đề cập gì đến Tổng giám đốc Trần Bình Huy. Người mà ai cũng biết, cũng sợ và cũng hiểu là An không muốn nhắc tới nữa.....

Trở về cty làm việc, Ngọc xách túi đi về phòng mình thì đã thấy Huỳnh Nhân ngồi đợi mình.

- Ủa Nhân, có chuyện gì không vậy?

- Đâu có gì chị....thì em biết chị vừa đi thăm cô An về nên em tính hỏi thăm chị thôi. An sao chị, cô ấy khỏe không?

Ngọc đánh thượt 1 tiếng dài ngồi vào ghế của mình:

- Khỏe gì nổi mà khỏe. Người thì ốm yếu mà lại bị tâm bệnh...ốm yếu thì còn có thể bồi bổ chứ tâm bệnh thì biết phải chữa trị làm sao. Nhất là con bé đó tuy mỏng manh mà kiên cường lắm, cái gì cũng ôm hết vào lòng mà chịu đựng.

- Khổ thiệt...- Tiếng Nhân cũng buồn buồn nói

- Thì đó, mà chị nói thiệt ghen....Có cho vàng bảo chị tin con An nó ăn cắp tài liệu X bán ra ngoài, chị cũng không tin được. Nó mà ham tiền thì nó cũng đâu cần làm vậy, chỉ 1 cái nhìn của nó thôi thì biết bao đại gia sẵn sàng dâng tiền cho rồi, cần gì làm chuyện phạm pháp vậy. Nhìn thấy nó mà chị đau lòng...chị không thể tin là con bé làm điều đó ...

Nhân không nói gì chỉ ngồi để Ngọc chia sẻ bao nỗi niềm, rồi giọng Ngọc trở nên tức giận

- Em coi, đến người mù cũng còn tin con An là vô tội. Vậy mà TGD lại không tin....Mà sao không báo cảnh sát để họ điều tra cho chân tướng ...chứ như vậy hoài ...

- Em nghe nói, ban quản trị không muốn báo việc này với ai vì như vậy là làm mất thanh danh của cty, làm mất lòng tin của người mua cổ phiếu cty...Nghe nói cũng nhiều thứ rắc rối lắm chị, nên vụ việc này cũng chưa báo cho các chi nhánh H&H nào khác ngoài ở tổng hành dinh

này. Lệnh trên đưa xuống là không loan truyền mà....

- Bởi vậy chị mới tức, sợ mất thanh danh nên không điều tra, rồi cứ lấy đại con An ra làm con cò thí chết. Không cần biết là con bé có tổn thương hay không hả?

Ngọc tức giận la lớn khiến Nhân cũng phải giật mình:

- Chuyện đâu còn có đó chị ngọc. Ở đây là cty, chị la lớn vậy lỡ ... Thôi mà...bình tĩnh đi chị.

- Nhưng mà nói gì thì nói, chị vẫn nhất định không tin là con bé An nó làm...

- Vậy giờ Khiết An thì hồng biết TGD tính sao hả chị? Có cho cô ấy về đây làm lại không?

- Ở đó mà cho...Nghe đâu bảo TGD ban lệnh cấm con bé đến gần H&H luôn mà. Sợ chưa....Tính diệt người ta hay sao đónhưng mà.... – Ngọc bỗng trầm giọng xuống – thôi thì coi như ông tổng mình vẫn còn chút lương tâm...chưa khởi tố con bé. Chứ nếu không, với quyền thế của ông...đâu cần xét xử lời thôi, con An cũng bị chết như chơi.

- Thì đó, em tin là TGD mình có nhận xét riêng....với lại cũng còn tình người. Như vụ của em nè, cuối cùng nhờ An xin vài câu mà ông ấy cũng cho em làm lại việc...thậm chí còn xét nâng lương và nâng chức cho em nữa. Thiệt tình em không ngờ luôn.

Ngọc không nói gì thêm rồi Nhân cũng quay trở lại phòng an ninh của mình. Không khí trong tòa nhà thật căng thẳng. Tuy những nhân viên làm việc ở các tầng dưới không thật sự hiểu chuyện gì đã xảy ra, nhưng cứ nhìn những vị quyền cao chức trọng khắp nơi của tổng cty đổ về họp liên tục và mặt ai ra về cũng căng thẳng thì họ cũng đủ biết là chắc có chuyện gì rồi....

Ngọc Khánh giận dữ nên gót giày nhọn trên nền thảm đi về phía phòng Huy, cô chỉ gõ cửa 1 tiếng rồi đẩy vào nhanh mà nói như méc:

- Anh Huy, anh coi anh Nam thiệt là tệ quá. Hôm qua đã xin nghỉ 1 ngày, hôm nay cũng không gọi điện gì mà nghỉ nữa luôn. Công việc thì ngập tận đầu...anh ấy thì mất tích...làm em làm thay cho anh ấy cũng mệt phờ người...Không có em về đây, rồi không biết ai làm thay cho anh mà anh cứ xin nghỉ phép hoài...Thiệt là chán, tưởng về đây để nghỉ mệt relax, ai ngờ cũng phải lao vào việc của cty....Mệt ời là mệt....

Khánh nói một tràng rồi ngưng bật khi không thấy tiếng Huy nói câu gì. Nhìn thấy dáng Huy, cô hốt hoảng lo lắng bước tới gần. Trời,...giờ mới có mấy giờ đâu mà Huy đã uống rượu thế này...lại còn...nhìn anh mà cô đau lòng và ghét An quá. Vì chỉ có mỗi An mới có thể khiến Huy ra nông nổi thế này. Nhìn dáng anh ấy kìa....ngồi ngã người ra sau ghé một cách mệt mỏi thất chí, cởi phăng hết nút áo vest...còn chiếc cravet nơi cổ thì bị kéo ra sộc sệch vô lốiHuy nhắm nghiền mắt thở ra nặng nhọc mỗi mệt....Lần đầu tiên, Khánh mới thấy Huy nông nổi như vậy....kể lòng mình lại vì thương anh, Khánh bước tới gần hơn bên Huy hỏi lo lắng:

- Chuyện gì vậy anh Huy?...Sao anh lại thế này....có phải lại vì Khiết An nữa không? Hôm bữa gặp nó ở trung tâm TradeMall, anh đã đuổi em về trước không cho nói chuyện. Vậy thì hôm nay lại có chuyện gì nữa đây? Sao anh cứ để nó làm phiền anh hoài vậy?

Khánh bực tức nói rồi đi lại ngồi bịch xuống chiếc ghế đối diện Huy. Huy sửa lại dáng ngồi thất thểu của mình, nét mặt đau đớn, anh đưa bàn tay to lớn vuốt lấy mặt như cổ trấn tĩnh mình. Úp mặt vào đôi bàn tay 1 lúc, Huy từ từ ngược đầu lên nhìn Khánh :

- Khiết An....cô ấy ...

- Nó lại làm sao nữa rồi, vờ yếu đuối để người khác thương hại mình phải không? – Khánh tức tối khoanh tay trước ngực nhìn Huy

- Cô ấy bị sảy thai rồi

Huy nói thật nhanh rồi ngã người ra ghế với tay nói rộng thêm chiếc cravat , anh như muốn tìm thêm chút oxy để thở trong lúc này...giọng anh trầm lắng xa xôi:

- Anh thật không ngờ cô ấy có thai với anh....Cái thai còn nhỏ quá...nó quá yếu nên....nên không thể giữ lại được nữa...Khánh...em giúp anh 1 việc được không?

Ánh mắt Huy nhìn cô khiến Khánh không thể nào chối từ, cô nhỏ nhẹ:

- ANh muốn em làm gì cho anh?

Huy thở ra 1 tiếng rồi nói:

- Em đến thăm cô ấy giúp anh có được không Khánh? Em là bạn thân của An mà. Còn anh, anh không biết phải làm sao đối diện với cô ấy, đối diện với sự thật này.- ngưng 1 chút như cố lấy hơi nói tiếp, Huy trầm giọng- ...dù gì thì cô ấy cũng đã có con với anh. Đứa bé đó là con anh ...nhưng anh....anh chưa chuẩn bị tinh thần phải làm sao gặp cô ấy sau bao nhiêu chuyện Khiết An đã lừa dối, đã làm ra với anh...bây giờ là con của anh...

Khánh nhìn Huy mà lòng cô cũng thấy khó chịu...:

- Ok, anh đừng lo...Không có anh bảo, em cũng phải đến thăm An chứ...dù gì thì tụi em cũng có 1 thời gian làm bạn với nhau....Nó gặp chuyện buồn vậy, ...em có giận nó thì cũng đâu thể làm ngơ không đến thăm. Còn tâm trạng anh, em hiểu mà....Anh không đến thăm nó cũng phải thôi....sau bao nhiêu điều nó khiến anh điên đảo thế này.

Khánh đứng lên đi ra cửa sau khi nói với Huy:

- Anh đừng lo. Chiều nay em sẽ đến thăm nó mà...

Huy gọi với theo Khánh:

- Khánh...

Khánh quay gót nhìn về phía anh:

- Gì anh?

- An, cô ấy chưa biết mình mất đứa con.....Khi đó...cô ấy đã hôn mê hoàn toàn....Bác sĩ đã nói là tránh nhắc lại chuyện này để đừng làm tổn thương cô ấy....Em...đừng...

- Em sẽ không nói cho nó biết đâu. ..anh đừng lo....

- Ừ, việc đó hãy để cho bác sĩ nói với cô ấy khi nào An khỏe lại. – rồi như chợt nhớ ra, Huy nói tiếp- Và cũng đừng nói gì cho nhà anh biết nếu em có đến chơi....Anh muốn mọi người chỉ nghĩ..anh và cô ấy đã chấm dứt với nhau...Kéo không, bà nội và ba mẹ anh sẽ thương tiếc cho đứa trẻ vô tội đó....được không Khánh?

Khánh không nói gì, chỉ gật đầu rồi bước chân đi ra ngoài để Huy lại một mình trong phòng....

Khánh gõ cửa bước vào phòng An khi nghe tiếng cô nhỏ nhẹ lên tiếng “mời vào”. Thật nhanh, đưa mắt liếc nhìn khắp căn phòng, Khánh thầm công nhận, để như vậy rồi mà cô ta vẫn được lo lắng cho nằm ở căn phòng sang trọng như vậy. Tay ôm bó hoa đi vào, Khánh nhìn thấy An đang ngồi trên giường đọc sách. Trông cô ta mới thanh thoi thì thôi luôn. Đúng là chưa biết chuyện gì xảy ra mà. Điều đã đi lại gần giường An, Khánh khẽ cười với cô trong khi An thì mở to mắt nhìn Khánh như không mời mọc:

- Trông cô khỏe rồi nhỉ?....

- Cám ơn Khánh, tôi cũng khỏe rồi..bác sĩ dặn nên nằm nghỉ trên giường 1 thời gian thôi....
Nhìn thấy bóng Khánh đem lại, An lịch sự nói- Cám ơn Khánh đến thăm tôi.

Nói rồi, An lại cúi đầu nhìn xuống trang sách đang đọc dở....Thái độ không chút nào welcome Khánh. Khánh nhếch môi cười rồi đi lại ngồi xuống cái ghế gần An. Cô tức giận vì đến giờ phút này mà Khiết An vẫn còn đầy kiêu hãnh, xinh đẹp quyến rũ trong từng cái thần thái, cử chỉ. Khánh tức giận nhìn An thầm nghĩ “đúng là ông trời ưu đãi cô nhiều quá mà”.
Tầng hắng kéo sự chú ý của An rồi Khánh hỏi:

- Cô sao rồi....Tôi thật chia buồn cùng cô....

An ngược nhìn Khánh như không hiểu chuyện gì...Khánh khẽ trề môi nghĩ “để xem khi cô biết sự thật này thì cô còn kiêu hãnh được bao lâu ...”.

- Khánh nói gì, tôi không hiểu?

- Cô không hiểu cũng đúng thôi... Bác sĩ sợ cô có chuyện gì mà...Nhưng mà mọi người giấu cô thì cũng thật bất công cho cô làm sao...Cô kiêu hãnh cho nhiều vào...

Nói rồi, KHánh nhìn An đầy cay độc:

- Ông trời cho cô quá nhiều thứ rồi. Thật là bất công quá, cô có tất cả: nhan sắc, học vấn, sự nghiệp, tình yêu....hừ....Nhưng ít ra thì ông trời cũng không cho cô được toại nguyện tất cả...
Cô mất cái đó còn hơn trăm ngàn thứ khác đắp đổi....

- Cô điên rồi..cô nói chuyện tôi không hiểu gì cả..Mời cô đi ra giùm tôi – An cố tỏ ra lịch sự nói

- Cô kiêu hãnh hả?...Mất đi đứa con rồi mà vẫn bày đặt kiêu hãnh hả...

An mở to mắt nhìn Khánh tê dại....

- Côcô nói cái gì...nói cái gì.....

- Hahaha... Chúc mừng..cuối cùng rồi cô cũng không giữ lại được Huy, làm đủ mọi cách cũng không thể kéo lại niềm tin của anh ấy....thậm chí ngay cả đứa con của anh ấy với cô...Cô cũng không giữ được. hahaha...Đó là ý trời...cuối cùng những điều đó đã không thể là của cô. Cô có biết là tôi ghét cô đến thế nào không hả?

Khánh chồm tới nói với An. Trong khi An chưa hiểu chuyện gì xảy ra,...cô chỉ im lặng....nhìn Khánh như bị á khẩu. Khánh thích thú nhìn phản ứng của An thế này...An đang đau khổ đến tột cùng không thể nói lên lời....Khánh nhếch môi cười:

- Ngay từ khi còn học ở ĐH, tôi đã ghét cô rồi. Cô là gì mà đi đến đâu cũng giành trọn tình cảm của mọi người chứ. Cô cố tỏ ra dịu dàng để lấy lòng thương xót của người ta hả. Bọn đàn ông con trai thì bu lấy cô như ong bu quanh mật....Cô là gì mà được may mắn như vậy hả...
Khi tôi biết cô có tình cảm với anh Huy là tôi đã thêm ghét cô, cô có biết..tôi đã từng nói nhỏ to với anh ấy là cô chỉ chuyên lợi dụng sắc đẹp đi của đàn ông không....Cũng may, lúc đó, Huy không hề để ý đến ai cả...nhất là những đứa học trò vợ vắn vì anh đang bận tập trung cho sự nghiệp của mình. Tôi tưởng là mình sẽ có cơ hội khi dùng cái cô bỏ đi Mỹ theo gia đình...
Cô có biết là tôi đã vui mừng như thế nào không...vậy mà,...ai kêu cô trở về hả?....

Khiết An bụm miệng nhìn Khánh như nhìn 1 vật thể vô cùng lạ lẫm....AN vẫn không thể nói tiếng nào trong khi bị Khánh áp đảo tinh thần:

- Ai kêu cô trở lại đây. Tôi đã muốn tha cho cô....Cô có biết tôi cũng chờ đợi anh Huy bao nhiêu năm không? Vì anh ấy, tôi hi sinh chấp nhận bỏ qua tất cả những kẻ đến với mình...chỉ chuyên lo cho công việc với anh ấy. Kết quả là gì, anh ấy thăng tiến cho tôi vào chức GD điều

hành ở tận bên Sing. Nhưng tôi rất vui, vui vì được anh ấy trọng dụng...Tôi cứ tự nói với mình là sẽ đợi anh ấy vài năm.....Ai ngờ, hồi tết tôi gọi điện về chúc tết gia đình anh. Tim tôi như muốn vỡ ra khi nghe đứa cháu anh ấy nói là anh đã có người yêu là cô và sắp lấy làm vợ. Cô tưởng tôi dễ dàng bỏ qua cho cô đến với anh ấy thế sao?...hừm....Đâu dễ vậy...Huy là của tôi. Tôi không có được anh ấy thì không ai có được cả. Cô có biết là tôi yêu anh ấy thế nào không? Tôi có thể làm tất cả vì anh ấy. ...hahahaa...Mà quả là trời không phụ lòng người mà...Tình cờ tôi phát hiện ra tên Mạnh mò đến nhà cô. Hấn tức giận đứng từ xa trông nhìn về phía cô hạnh phúc bên Huy. Ngay lúc đó, tôi biết là mình đã có thêm 1 cộng sự...bên cạnh chú Phát. Cô có muốn biết vì sao tên Mạnh có những tấm hình chụp cô và Huy để hấn ép buộc mẹ cô ký giấy không? Hừm...hôm đó, nhờ trời thương...tôi tình cờ đi đến phòng an ninh với mục đích là mời chày Huỳnh Nhân, viên tổ trưởng an ninh đặc biệt...Ai ngờ, tôi nghe thấy Hùng Nam kêu Nhân phải xóa hết những hình ảnh đó....Tôi đã gọi điện cho chú Phát và...tôi thì dụ anh ta quan hệ với tôi ngay trong rest room riêng biệt ở phòng an ninh....trong khi chú Phát chỉ việc copy lại cuộn băng của cô với Huy trước khi bị Huỳnh Nhân xóa bỏ. Và chú Phát còn nhanh tay xóa đi 1 phần cuộn băng cô và tôi đi vào phòng lấy hồ sơ. Cô có biết tại sao lúc đi cùng cô vào đấy. Tôi đã cứ đi nép vào vách tường không.....đó là để camera không thể thu lấy hết hình tôi. Mấy lần tôi vờ đến thăm Nhân, tôi đã biết đó chính là điểm yếu của chiếc camera đặt ngay lối vào. Còn lúc vào trong chụp lại toàn bộ bản hợp đồng khi cô đang nói chuyện với Nhân, chú Phát đã xóa hết cả....hahha...Bởi vậy, Huy có mò đăng trời cũng không thể tìm thấy hình ảnh của tôi.

An ôm lấy đầu...:

- Cô....cô...

- Sao hả...kế hoạch hoàn hảo phải không? Cô đã không biết rằng không phải chú Phát thích tôi mà là...Huỳnh Nhân thích tôi...Anh ta thật khờ quá, chỉ cần tôi cho chút tình là quên đi tất cả mọi thứ....Nghĩ cũng tội nghiệp cho anh ta nhưng biết sao được....Mà cũng phải cảm ơn tên chồng hệt của cô. Nhờ hấn ta tham tiền quá mà tôi mới có thể hoàn thành 1 kịch bản hay như vậy. Với lại, cảm ơn vì cuộc hôn nhân của cô với hấn.....hahaha...Chính cuộc hôn nhân đó đã là đòn đánh chí mạng vào trái tim Huy. Tôi chỉ cần dặt thêm vài chi tiết về đức hạnh của cô thì giờ....Bình Huy nhìn cô như 1 kẻ tội đồ.....Sao hả...hôm nay tôi nói hết chỉ với mình cô...để cô biết mà xéo đi....về lại bên kia với ba mẹ cô mà trả lại bình yên cho chúng tôi....Cô chỉ là loại đàn bà khiến cho người ta náo loạn vì mình. Nhưng bây giờ cô có muốn làm mưa làm gió với Huy thì cũng không được nữa rồi. Anh ấy hận cô thấu xương vì đến đứa con mà cô cũng không giữ được. Cái này là quả dành cho cô đó....hahahha

Mắt An nhòa nhọt vì nước mắt rơi không thể dứt...Đưa tay ôm lấy bụng mình....cô tự sỉ vả mình trăm lần..nghìn lần...sao không biết là mình đã có thai.....Cô cứ nghĩ đơn giản là dạo này mình bị stress quá nên chu kỳ không ổn định, thất thường và rồi bao nhiêu chuyện dồn dập xảy đến với An khiến cô quay cuồng không nghĩ gì đến cho bản thân... Trời ơi, con của tôi.....An khóc lớn rồi ôm mắt khó nức nở.....An đã không chăm sóc cho mình.... Cô đã đau buồn vì Huy đến mức bỏ ăn yếu đuối....con của cô.....cô đã không giữ được nó thật sao... huhuhu....An chới văng ngã người xuống chỉ biết ôm lấy bụng mình mà khóc... Đường như bao khổ đau đã đều đến với An trong đời....mắt cô mờ nhạt không còn quan tâm đến điều gì nữa....cô mặc kệ tất cả....mặc kệ Khánh đang đứng đó nhìn cô cười thỏa chí....mặc kệ tất

cả..... An chỉ muốn được trả lại con cho cô...Trời ơi, hãy trả lại con cho tôi...trả lại con cho tôi.....Mẹ xin lỗi...mẹ xin lỗi con....huhuhu...xin lỗi con.....là lỗi của mẹ....Con đã không hề có tội tình gì.....con đã đến âm thầm trong đời mẹ...vậy mà mẹ lại ích kỷ không hề biết về con....An nhắm mắt buông mình mặc cho bao dòng nước tuôn trào trên môi mắt....Con ơiiiii,Con ơiiiiiiiiiiiiii.....An vuốt ve nhìn xuống bụng mình mà nói trong nghẹn ngào..... Con ơi, mẹ đã không thể giữ được tình yêu của ba con....vậy mà đến con là đang trong bụng của mẹ....mẹ vẫn không thể bảo vệ cho vun tròn...Trời ơiiiiiiiiiii, có người mẹ nào như tôi không....như tôi không.....

Có tiếng gõ cửa, An không nhìn mà nói lớn:

- Các người hãy cho tôi được yên...Tôi xin mọi ngườixin mọi người....

- An ơi ...

Tiếng bà nội của Huy gọi cô vang lên...An ngẩng đầu nhìn bà và ba mẹ Huy mà đau đớn không thể nói lời nào. Bà nội lập cập đi lại, vịn vào giường của cô mà hỏi:

- Có phải...có phải thật không An....Thật như lời Ngọc Khánh nói không An....Đứa cháu cô của tôi...huhuhu.....đứa cháu cô của tôi sao mà.....tội nghiệp thế này..An ơi,...sao vậy cháu.....sao ra nông nổi thế này vậy hử cháu...

Bà nội té quỵ bên cạnh giường của An,...Ba mẹ Huy nhào tới đỡ lấy bà cũng nghẹn ngào nói không thành tiếng :

- Má ơi...má.....bình tĩnh lại má ơiiiiii....

- Mẹ à, mẹ hãy bình tĩnh đi...Chuyện đã thế này.... có khóc lóc cũng chỉ làm Khiết An nó buồn thêm thôi

Tiếng của ba mẹ Huy cũng nức nở có thua gì bà nội anh đâu. Lại có tiếng gõ cửa, bác sĩ Thanh Tâm bước vào khẽ chau mày:

- Mọi người sao lại làm phiền cô Khiết An vậy. Phải để cho cô ấy yên tĩnh mà nghỉ ngơi chứ....

Vừa thấy bóng dáng của bác sĩ...An nhào bổ đến bắt kê mình đang trên giường bệnh. Chụp vội cô lại, tiếng ba của Huy nghẹn ngào:

- Bình tĩnh lại con ơi...

An mặc kệ...An mặc kệ mọi thứ...Nắm lấy vạt áo của Tâm, cô hỏi trong rừng mưa nước mắt:

- Bác sĩ...bác sĩ ơi, con của tôi....tôi mất con thật sao bác sĩ...Xin trả con lại cho tôi đi...tôi xin bác sĩ mà....Có phải vì vậy mà bác sĩ bảo tôi phải nghỉ ngơi không....có phải vậy không?

- An, cô sao vậy...bình tĩnh lại đã....Khiết An...Tôi không thể trả lời cô bất cứ điều gì nếu như cô không chịu bình tĩnh lại.

Câu nói của Tâm đột nhiên có hiệu lực tức thì. Mọi tiếng khóc nức nở đều ngưng bật, duy chỉ còn mỗi An là ngân ngẩn lệ nhìn anh:

- Ai nói với cô những việc này... - Tâm nhìn An hỏi thắc mắc..

- Là tôi...Tôi nghĩ tại sao chúng ta cứ phải dẫu cô ấy...phải để cho Khiết An đối mặt với sự thật này- Giọng Khánh lạnh lùng vang lên rồi cô quay qua nhìn Tâm mà nói:- Cũng đã đến lúc anh phải nói rồi, anh đâu thể không nói cho Khiết An nghe suốt đời hả?

Tâm nhìn Khánh ngạc nhiên rồi điềm tĩnh nói:

- Là cô à, Khánh. Tôi nghe nhiều điều về cô quá....À, còn về chuyện của Khiết An...tôi nghĩ mình là người có chuyên môn hơn cô trong lãnh vực này chứ...

Nói rồi, Tâm quay qua An nhìn như an ủi:

- An à, đừng nghe lời người khác nói mà tổn hại đến bản thân. Đúng là tôi kêu cô phải tịnh dưỡng nghỉ ngơi....Cô hơi yếu....Phải ráng vui khỏe thì em bé sau này mới đẹp và khỏe mạnh được chứ?...

An ngẩng phắt đầu nhìn Tâm, đôi mắt lại chực trào:

- Bác sĩ...bác sĩ.....anh nói ...nói sao...tôi ...tôi....con tôi....

- Ừm, con của cô thì đang trong bụng cô đó thôi. Thai nhi vẫn khỏe....có điều chỉ mới là 6 tuần nên phải cẩn thận nhiều An à. Cô mà cứ khóc vậy hoài không tốt đâu...

- Nói láo, anh nói láo..... – Khánh hét lên 1 tiếng – cô ấy đã bị sảy thai...rõ ràng là như vậy mà....

- Ai bảo với cô là như vậy?

- Chính là tôi

Huy từ phòng tạm nghỉ bên cạnh dành cho người thăm nuôi nghỉ một bước ra cùng với Huỳnh Nhân. Anh lạnh lùng cất tiếng...mắt xoáy thẳng vào Khánh nhìn không chút thương xót. Huy bước chậm chậm, nói chậm chậm như muốn đóng vào tai Khánh , như muốn cô nghe cho rõ ràng:

- Chính là tôi đã yêu cầu BS Tâm không nói việc An đã có thai với bất kỳ ai, thậm chí là với cả Khiết An để bảo đảm an toàn cho An trước khi mọi chuyện được sáng tỏ. Ngọc Khánh, cô không ngờ tôi cũng đóng kịch giỏi không thua gì cô phải không? ...Kịch bản này hoàn hảo không Khánh? Kịch đã hạ ở đây và chúng ta phải trở lại thực tại thôi....

Nói rồi, Huy tiến tới kéo Khánh xiết cô vào trong gọng kềm sắt của mình:

- Tôi không bao giờ nghĩ là con người cô lại ghê gớm, hại người không ghê tay, nói dối không chớp mắt đến như vậy. Nhưng cô không biết rằng tôi đã nghi ngờ kịch bản này từ lâu rồi hả... Chỉ là đang muốn cô phải tự chính miệng mình thú nhận ra thôi nên tôi mới phải mất thời gian lâu như thế này...Tôi đã từng nhắc nhở cô là tôi không phải là kẻ chỉ biết lắng tai nghe suông thôi rồi mà. Cô nhớ không?Cô nghĩ...tôi có thể mất lòng tin với Khiết An dễ dàng như vậy hả?

Huy điên tiết lắc mạnh Ngọc Khánh trong tay cho thỏa bao nỗi bức tức trong lòng mà anh đã chất chứa từ lâu...:

- Cô hại Khiết An, hại cả tôi...hại cho chúng tôi hiểu lầm nhau sâu đậm.....con người cô có trái tim không hả? hả?....

- Có...em có....em làm vậy là do em yêu anh...

- Không đúng....cô chẳng hiểu ai cả..Cô có trái tim đâu mà biết yêu. Cô thỏa mãn chưa?...Cô nhìn Khiết An đi, em ấy bị cô hại ra đến nông nỗi này. Khiết An khóc bao nhiêu đêm ròng, cô có biết không? Em ấy đau khổ vì bị mọi người nghi ngờ, em ấy không ăn uống , ngắt xiu là vì cái gì cô có hiểu không? Cô đâm em ấy không phải 1 vết dao chí mạng mà là nhiều vết dao cùng 1 lúc. Cô diệt em ấy đến nỗi người ta không còn sức ngóc đầu lên để nhìn xem đâu là đâu...để tìm ra hướng giải quyết...Cái mà tôi ghê tởm cô nhất là dám bôi nhọ đức hạnh của 1 con người. Khiết An vì cô...mà cô coi đi. Nhìn..quay lại nhìn em ấy cho thiệt kỹ...cô hại người ta điều đúng như thế này. Cô có còn là người không haaaaaa?...Đồ ác độc....

Huy giận dữ hét lớn, lắc mạnh Khánh rồi giật buông cô té nhào xuống dưới thảm không thương tiếc. Anh còn định nói gì nữa thì, Khiết An đã tụt xuống giường với tới nắm tay Huy:

- Dừng mà Huy...dừng mà...Em không sao nữa rồi...Em không sao nữa rồi mà....

Quay qua thấy An đang ôm tay mình, Huy không nói tiếng nào vòng tay ôm chặt cô đi lại giường đặt An nằm xuống nhẹ nhàng, anh nói:

- Xin lỗi em... Khiết An...anh xin lỗi em ...phải lấy em làm nên vở kịch này...anh cũng không muốn. Nhưng anh buộc cô ta phải nói rõ mọi sự, thừa nhận mọi việc làm xấu xa trước mặt em....

Nói rồi, Huy quay lại nhìn Khánh nói lạnh lùng như sắt đá:

- Cô đâu biết rằng tôi đã đến đây thăm An từ lúc cô ra khỏi phòng tôi. Khiết An không hề hay biết gì cả..vì lúc tôi đến, cô ấy đang nằm ngủ. Và tôi đã chờ cô ở bên trong kia....Có điều tôi không ngờ là cả câu chuyện do chính 1 tay cô làm tất cả. Đã vậy mà cô còn không vừa lòng, chính lòng dạ hiểm độc của cô đã đánh lại cô. Cô vẫn không buông tha cho Khiết An. Cô tưởng em ấy gặp chuyện thật, cô đến cốt yếu chỉ để nặng lời khoáy vào vết thương của em ấy. Tôi đã nói trước với cô là đừng nói cho gia đình tôi biết....Tôi đã ngầm nói với cô là tôi không muốn cô bị bẽ mặt....Vậy mà chính lòng dạ ác tâm của cô....cô đã gọi điện mà còn hẹn giờ cho nhà tôi lên đây....cốt yếu là để đau đớn vì tưởng Khiết An làm mất đứa con..... Cô thật sự ...thật sự...ác độc hơn tôi tưởng nhiều

Bà nội của Huy bấy giờ mới trấn tĩnh lại, Ôm An vào lòng mà bà nói trong nước mắt:

- Tạ ơn Thượng Đế, cháu đã không sao..An ơi...Bà lo cho cháu quá....

Khánh vùng dậy như 1 con mèo đang bị đau đớn vùng lại tấp người ta 1 lần cuối, cô hung dữ nói:

- Các người chỉ nghe thôi..nhưng có bằng chứng sao...hahahha....Kiện tôi đi....phải tôi ghét cô ta đó....nhưng bằng chứng đâu? Bằng chứng đâu hả....

- Khánh à....

giọng Nhân buồn thật buồn vang lên nhìn cô mà anh quặn thắt lòng. Cô đã biến thành con người nhỏ nhen như vậy sao, Nhân đau đớn nhìn Khánh:

- Anh thật không ngờ. Trong mắt em, anh chỉ là 1 con cò thí mạng.... Khi em đến với anh, anh vẫn tưởng là.....- nuốt giận vào lòng, Nhân đưa cái đĩa ra trước mặt Khánh- Em hãy tỉnh ngộ lại đi Khánh...Bằng chứng là ở đây....

Nói rồi, anh bật đĩa lên cho mọi người cùng xem. Khánh rú lên 1 tiếng thảng thốt...nhìn Nhân ngạc nhiên tột đỉnh:

- Em đã không biết rằng. tất cả mọi camera của cty đều được thu vào đĩa với 1 chế độ đặc biệt vô cùng. Đó là những track trên 1 chiếc đĩa sẽ có liên hệ với nhau, do đó một khi 1 đoạn bị xóa thì toàn bộ những phần sau sẽ bị mất hết. Nó không cho phép người ta xóa từng track một. Điều đó bảo đảm tính trung thực của đĩa, bảo đảm cho không bất cứ ai có thể chen vào, sửa chữa hay xóa đi 1 track nào. Nó giống như hình ảnh của cô An khi bước vào, mở và lấy hồ sơ ra xem là track đầu thì hình ảnh kế tiếp là em bước vô , copy đọc là track thứ hai. Kế tiếp là những track sau nhưng một khi em đã xóa track hình ảnh của em thì những track sau cũng sẽ tự động xóa. Anh và TGD đã cùng nhau xem lại và đều thắc mắc là tại sao thời lượng gần 24 tiếng đồng hồ là dung lượng của đĩa trong 1 ngày mà chỉ có 1 phần nhỏ khúc đầu còn bao nhiêu đều là trắng xóa như mới. Chính điều này mà ...

- Tôi đã nghi ngờ và điều tra. Tôi đã phải gửi cuốn băng ra nước ngoài để phục chế lại....Do

đó thời gian là hơi lâu để có thể chứng minh cô và ông Phát chủ mưu ăn cắp tài liệu bán ra ngoài. Cô còn gì để nói không?

Giọng Huy lạnh lùng vang lên sắc nhọn như ngọn dao trui trên lửa nóng. Ngọc Khánh chửi bới hoảng loạn bỏ chạy ra cửa không nói 1 lời nào. Phía sau là Huỳnh Nhân cũng hối hả đuổi theo cô....

Giọng mẹ của Huy lên tiếng:

- Thật không ngờ con Khánh ...hằng ngày nó là đứa cũng ngoan hiền...vậy mà vì chút ghen tuông mà làm chuyện hại người hại mình như vậy...

- Nó làm tôi thất vọng ghê gớm. Mình xem nó như con cháu trong nhà...để bây giờ nó hại con An như vậy. Cũng may là mọi chuyện đã sáng tỏ...- giọng ba của Huy giận dữ nói

- Chưa đâu ạ, còn chuyện này nữa...- Thanh Tâm nhìn An cười cười – Anh không ngờ bị Khánh cũng đưa vào tròng...thật ra hôm gặp em ở quán café với Khánh...Lúc đó em bỏ về trước, Khánh đã chủ động ở lại cầm card của anh rồi sau đó liên hệ cho anh nói là muốn cho anh và em có cơ hội quen nhau. Cô ta đưa anh địa chỉ nhà em và biết thế nào anh cũng đến tìm em nên đã chụp được những bức ảnh giữa anh và em khiến Huy phải hiểu lầm.

Nói rồi, Tâm quay qua Huy nói tiếp:

- Lúc đó, tôi không biết An là người yêu của cậu...lại thấy tay cô ấy không đeo nhẫn cưới... thì tôi làm quen thôi....Một người như Khiết An, ai mà không muốn đượcà ..được kết bạn chứ....Thôi giờ, thiên hạ thái bình rồitôi không làm phiền mọi người nữa....nhưng xin nhớ là hãy cho Khiết An được nghỉ ngơi và ăn uống nhiều....

Mẹ của Huy lấy khăn lau nước mắt cho An. Ôm cô vào lòng mà bà thương không nói được. Đưa mắt giận thẳng con mình, bà bực dọc nói:

- Anh thì hay quá...điều tra gì thì cũng phải nói cho người nhà biết...Có đâu âm thầm làm 1 mình, chỉ tội cho con An là chịu đựng sự lạnh lùng của anh...

- An à....anh....

An không nói tiếng nào, quay mặt qua 1 bên không nhìn Huy 1 lần. Tim Huy thất lại vì sự lạnh lùng đó của An....anh biết bây giờ cô còn đang shock lắm...Lầm lũi không biết làm gì, anh đi lại cầm táo gọt đầy 1 đĩa cho cô.....Huy cứ ngồi ..gọt gọt hoài mà vẫn không nghe thấy tiếng An nói gì.....Mẹ bảo anh về nhà...nhưng giờ làm sao mà anh xa An cho được...thế là anh ngồi lì, gọt hết táo rồi...Huy xoay qua...lột vỏ nho....An cũng vẫn không thèm để mắt tới Huy, cô chỉ tiếp nhận sự lo lắng của bà và mẹ anh thôi.....

Huy bồn chồn..vừa tính...đi lại nói chuyện với An thì...Cánh cửa phòng lại 1 lần nữa...mở ra.....

An nhòm người reo lên vì thấy mẹ cô đang bước vào.

- An, An...con không sao hả con? Con bị làm sao vậy?

- Con...con không sao mà mẹ...Con khỏe rồi...

Ấn cần nắm tay mẹ của cô, mẹ Huy nói:

- An nó không sao rồi chị. Con bé đã có thai với thằng Huy nhà em....

- An...- Mẹ cô kêu lên nhìn cô chằm chằm...

- Bác à....là lỗi của con...Chứ An không có lỗi gì cả...Bác...bác đừng trách An...- Huy chột đứng lên đi cạnh đến bên An như muốn bảo vệ cô. Anh nhìn mẹ An với 1 ánh mắt thành khẩn

nhất....thật lòng là tại anh mà.....

Bà nội Huy thấy thế liền giải vây cho cháu mình:

- Mẹ con An về sao không nói cho ai nghe để ra đón hả con...Bay đường dài vậy...có mệt lắm không hả con...

Mẹ An nhìn cô 1 cái rồi quay qua thưa chuyện với bà nội Huy:

- Dạ, tại con nghe con bé Hồng con của chủ nhà nói là Khiết An nằm viện rồi...Con phải bay về vì sợ...con An không có ai lo...

- Dù gì thì cũng có người bên này với Khiết An mà, con lo gì...vậy chồng con thì sao rồi ...

- Dạ, anh cũng đỡ rồi thưa bác....

Từ khi vào đây rồi, mẹ cô ngạc nhiên lắm sao khi không hôm nay lại thấy Huy ở đây nữa. Như để giải tỏa thắc mắc của bà, ba của Huy mới lên tiếng kể lại mọi sự đã xảy ra cho cô. Nghe xong mọi việc, nước mắt bà rung rung vì thương cho đứa con gái bé nhỏ của mình sao mà chịu bao nhiêu là nỗi oan ức. Mắt vẫn không ngừng rơi lệ, ôm cô vào lòng mà cũng từ từ cất tiếng phân trần:

- Đã tới vậy rồi thì con cũng xin phép bác và tôi xin phép anh chị tôi kể chuyện gia đình tôi luôn. Con An nó là 1 đứa con..trọng tình nghĩa.....1 đứa con mà vợ chồng tôi ...phải mang ơn nó suốt đời....

- Kìa mẹ....mẹ đừng nói gì hết mà....

- Không An à, con không thể ôm vào lòng hoài như vậy được. Mẹ biết con sợ mọi người sau khi nghe chuyện xong sẽ khinh thường ba mẹ là yếu đuối....nhưng mẹ vẫn phải nói. Ba của con cho mẹ về đây để là nói rõ mọi sự....không để con cứ tiếp tục bị oan uổng thế này mãi...

Nói rồi, mẹ cô từ từ kể lại mọi chuyện đã qua như 1 giấc mơ:

- Gia đình tôi bao năm vẫn không thể nào khá khá được. Lần đó, nghe người quen bày cách...ba con An nhất định bỏ xứ tìm đường qua Mỹ lập thân. Vì ông ấy tin rằng Mỹ là nơi đất lành chim đậu. Ông ấy cũng muốn chứng minh cho gia đình bên nội thấy, ông ấy không phải là kẻ bất tài, không cần họ, ông ấy vẫn có thành tựu...Thế là, người ta giới thiệu gia đình tôi với thằng Mạnh. Chúng tôi bán nhà đưa cho nó tiền để làm đám cưới giả với Khiết An. Để con An qua đó mà bảo lãnh tụi tôi qua theo. Thời gian đó quả là 1 thời gian u tối nhất trong đời...bờ ngõ nơi xa lạ...con An mỗi ngày đều bị thằng Mạnh đòi hỏi và nó nhất quyết không chịu ly hôn với Khiết An chỉ vì...nó mê nhan sắc của con bé. Lần đó, nó phá cửa vào phòng con An...tính giở trò đòi bại khi con bé bệnh cảm nặng không chống đỡ nổi....Con An đã bất tỉnh vì sợ vì đau khi bị thằng Mạnh đánh.....cũng may...ba con An về kịp....hai người đã giành lộn nhau 1 trận sinh tử....thì thằng Mạnh mới buông tha cho con An mà đi...nhưng cũng kể từ đó, ba nó bị vết thương vĩnh viễn ngay lưng không chạy chữa đâu cho hết được. Ngay sau đêm đó, khi tỉnh lại, Khiết An đã sợ đến nỗi bị ám ảnh không dám ở trong nhà dù chỉ 1 giây. Nó nhất định bỏ trốn qua bang bên miền Đông sống mà không có 1 người thân. Khiết An phải làm việc quần quật, 2 jobs một ngày và phải còn đi học. Nó sống ẩn dật vì sợ tên Mạnh kiếm ra được nó. Nhưng Mạnh đâu có buông tha dễ vậy. Hắn dàn xếp cho ba con An bị tai nạn lao động phải nhập viện, hắn biết thế nào thì con An cũng phải về thăm ba. Thế là lần đó, nó bắt con An ngay tại bệnh viện. Cái thằng thú tính...nhưng mà cũng may là có 1 vị bác sĩ cũng thích con An nên khi thấy Khiết An bị tên Mạnh dung vũ lực kéo đi....đã gọi cảnh sát.

Họ giải cứu cho con An ngay trên đường bọn chúng chở con bé đi.....Một thời gian dài, thằng Mạnh không làm gì được con An. Đến 1 hôm, hắn đánh bài đến bị phá sản..thế là hắn nghĩ ra cách moi tiền từ con An. Hắn ép vợ chồng tôi phải ký giấy thừa nhận số tiền khổng lồ đó...đổi lại là tự do cho Khiết An....Kể từ đó, ba con An trở bệnh...Khiết An nó càng khổ cực hơn vì phải bôn ba đi làm...đi vay đi thế chấp để chúng tôi có 1 tiệm bánh nhỏ. Sau này, khi Khiết An về VN và làm người mẫu cho nữ trang L'amour. Hình ảnh nổi tiếng đó đã dẫn thằng Mạnh quay về kiếm con An vì tiền và vì muốn hại nó. Rồi gần đây, hắn đến nhà tôi đưa những hình ảnh của Khiết An và Huy....ra để uy hiếp tôi. Bắt tôi phải ký nhận là thiếu hắn \$50,000. Hắn nói là sẽ tung lên mạng để làm mất thanh danh của Huy, Khiết An và cả dòng họ nhà tôi....Tôi...tôi đã không suy nghĩ kỹ mà đã ký nhận...tôi đâu có biết là hắn chỉ cần tờ giấy đó để hại Khiết An đến như vậy. Làm cho Bình Huy hiểu lầm là con An nhà tôi chỉ là hạng gái mê tiền và hủy hôn với Khiết An....Làm mẹ, tôi đau từng khúc ruột....còn ba của con An cũng từ nó vì An đã dám bước qua điều lệ trong gia đình. Một bên là chồng, 1 bên là con...Tôi đau đớn lắm khi phải về lại bên kia theo ông ấy bỏ con An ở đây 1 mình....

Huy và cả nhà anh đều lặng người đi vì xúc động...Họ đâu ngờ 1 cô gái như An lại phải chịu bao nhiêu đau đớn tủi nhục. Huy đứng nhìn An mà lòng thương cô và thầm trách mình vô hạn. Tên Mạnh này.....anh phải nghiền hắn ra thành vụn mới được. Giờ đứng đây, nghe hết mọi sự tỏ bày, Huy biết mình trăm sai ngàn lỗi với An. Anh đâu ngờ đã làm tổn thương cô như vậy. Giận Khánh, giận Mạnh đã bày trò hại An, nhưng Huy nghĩ người đáng bị giận nhất chính là anh mới đúng. Anh đã mất niềm tin nơi An. Huy còn nhớ cái hôm anh đến nhà tìm cô, nhìn vào ánh mắt ướt nước nhưng trong như pha lê ấy...anh lại không tin cô. Anh lại vì bị Khánh khích bác mà ngấm ngầm ghen tuông để rồi buông tiền bên gối cô như 1 kẻ tàn nhẫn “ăn bánh trả tiền”...Huy đưa tay vuốt mặt mình như muốn trấn tĩnh qua cơn mê này ...Huy đi lại quỳ gối xuống bên giường nắm tay An mà nói:

- An ơi, tha lỗi cho anh ghen em...Xin em hãy tha lỗi cho anh ghen em....Anh yêu em mà lại làm em tổn thương hơn ai hếtAn ơiiiiii....

Cả căn phòng nín lặng nhìn An chờ đợi. An chỉ lướt nhìn mọi người chứ không nhìn Huy, rút tay ra khỏi anh, cô nói nhỏ vừa đủ:

- Con mệt quá....con muốn nằm nghỉ 1 chút...Lúc này con mệt mỏi lắm....con chỉ muốn được yên tĩnh với đứa bé trong bụng con mà thôi...

Huy bật tiếng gọi tên cô....nhưng An đã quay qua 1 bên và kéo rèm lên trùm kín người không nhìn anh nữa. Mẹ Huy ra dấu anh hãy cho cô có thêm tí thời gian

- Huy à, Con hãy về đi.....Lúc này, tâm trạng của Khiết An sẽ shock lắm...hãy cho nó có chút thời gian nha con.

Mẹ của An thì không nói gì, chỉ dăm dăm nhìn dáng An nằm co ro mà thầm trách cho bao năm tháng qua bà đã làm phiền lòng đứa con này quá đổi. Huy được bà nội và ba anh kéo đi ra về. An nằm trong chiếc rèm trùm kín nhưng vẫn nghe tiếng Huy lặng lẽ dời bước đi ra, nước mắt cô lăn dài xuống gối nhưng trước mắt cô lại là những xấp đôla rơi lả chả trước mặt mình. Cấn môi thật chặt, An tự hỏi lòng mình còn thương anh được nữa không sau bao nhiêu chuyện đã xảy ra.....

Huy gần như không đi làm nữa mà bỏ hẳn tất cả chỉ để ở bên cạnh An. Anh trở nên âm

thầm lặng lẽ đi bên cô như 1 cái bóng. An cần gì, cô chưa nói là anh đã biết mà làm cho cô. Như hôm qua vậy, nằm trong phòng chán quá...An muốn đi ra ban công hít khí trời cho mát...vừa mới bỏ chân xuống giường tìm đôi dép thì Huy đã xỏ vào chân giúp cho nàng....An đi ra ban công đứng 1 lúc thì muốn ngồi, quay qua cô đã thấy chiếc ghế nệm bên cạnh để sẵn...

An không thèm ngồi ghế đó, cô đến kéo chiếc ghế kế bên...thì Huy đã chạy lại nói:

- Em à..em giận anh ghét anh cũng được...Nhưng em đừng làm gì nặng tay...có hại lắm em... Em ngồi ghế này đi anh để sẵn cho em rồi nè...

Nhưng An vẫn câm nín không nói 1 lời nào cả...Cô chỉ quay bỏ vào trong ngồi lấy báo đọc... Thật ra, những lúc như thế này, An cũng khó xử lắm. Cô đâu muốn gặp Huy đâu...bao nhiêu lần suy nghĩ là bấy nhiêu lần cô giận Huy ...đến nỗi bầm tím. Người ta bảo yêu càng nhiều thì sẽ giận càng nhiều mà....Huy cũng biết, An giận anh vì anh đã không đủ niềm tin vào cô. Anh luôn nói là yêu An nhưng lại không có đủ niềm tin đối với cô. Hỡi yêu mà không tin nhau thì làm sao gọi là yêu được. Huy biết An giận anh ghê gớm lắm.

Thế nên hôm nay, lợi dụng lúc An đang quay lưng nhìn ra vườn hoa, Huy đã đến nhẹ nhàng ôm cô từ đằng sau nắn nỉ cô, nói cho cô nghe hết lòng mình:

- Em ơi, em nói gì với anh đi...Em đừng yên lặng như vậy hoài. Anh chịu đựng không nổi đâu An. Anh biết lỗi của anh nhiều thật nhiều. Anh biết trái tim em giờ đây chưa được bình yên nhưng anh xin em mà An....xin em hãy mở long ra thêm 1 lần nữa mà đón nhận anh có được không An? Hãy cho anh có cơ hội chứng minh cho em thấy tình yêu của anh dành cho em. Hãy cho anh có cơ hội bù đắp lại tất cả cho em....An ơi, tha lỗi cho anh ghen em...

An biết Huy rất lo lắng cho cô...Đêm nào anh cũng ở lại đây với cô. Có hôm An giả vờ nằm ngủ thì thấy Huy lặng lẽ đi lại...vén tóc cô mà hôn nhẹ khẽ khàng lên tóc cô....anh ngồi hàng giờ bên cô chỉ để nắm tay cô....nói cho cô nghe cỗi lòng anh như:

- An, em biết không...Lúc em thức giấc. Em lạnh lùng không nói với anh tiếng nào cả...Còn anh, anh ...anh từng vỗ ngực tự xưng mình là kẻ bất bại tình trường...nhưng rồi lúc này đây...những lúc đối mặt với em..anh không biết phải nói thế nào để cho em hiểu lòng anh. Lúc Ngọc Khánh đến đưa cho anh xem những xấp hình đó....An ơi,...lòng anh đã không thể nào bình yên được....Nói đúng hơn là anh ghen...anh ghen với những gã đàn ông đó em à...Em có biết, anh yêu em đến thế nào không. Lúc đi công tác bên Mỹ, anh nhớ em từng giờ, từng phút...Gọi điện cho em mà vẫn không thôi hết nhớ...Vậy nên khi thấy tấm hình em và Tâm, anh đã giận dữ vì nghĩ em mới xa anh có vài tuần mà đã.....An ơi, anh không phải là thánh nhân nên anh không thể nào lặng lẽ coi như không có gì xảy ra....Anh là 1 gã đàn ông sợ bị tổn thương trong tình yêu...Nên khi vừa mới động chút thôi là anh đã xây 1 hàng rào sắt bảo vệ trái tim mình...mặc cho con tim em nó đau đớn ra sao....Khi nghe Khánh nói về em như vậy, anh tức giận nghĩ lại 1 lần nữa trong đời anh bị đàn bà lừa gạt. lợi dụng. Anh đau đớn vô cùng. Lúc xưa, anh không đau như thế này...bởi vì anh yêu em nhiều hơn cả bản thân anh. Tim anh như bị xát muối vì tưởng em chỉ đùa vui với anh mà thôi. Anh không muốn làm em đau nhưng con tim anh như điên cuồng muốn phản kháng lại em, trả đũa lại trái tim mà anh nghĩ là đa tình của em. Vì vậy mà anh đãdùng đến tiền.....cột chỉ để thỏa mãn cái lòng tự

tôn của mình đã bị những hình ảnh của em và Mạnh hạ thấp.....An ơi, đã mấy ngày rồi, em không nói chuyện cùng anh. Anh biết là em chưa ngủ...nhưng em chịu để cho anh nói thế này...thì anh cũng nghĩ đã là quá điếm phúc cho anh rồi An....

Sáng nay, khi Huy còn đang nằm ngủ trên ghế salon cho gần giường cô chứ không chịu ngủ trong phòng thì anh mơ hồ như có ai đang đắp mềm lên cho mình. Chàng tỉnh thức dậy, Huy thấy An đang dịu dàng ngồi bên cạnh anh....khẽ thở dài, kéo mềm lên đắp cho anh, cô nói:

- Sao anh không qua phòng bên mà nằm cho thẳng người..Chiếc ghế này lạnh lắm lại có chút xíu đâu có vừa với anh...

Huy ôm chầm lấy An mừng rỡ nói:

- Em...em chịu nói chuyện với anh rồi hả An? Em đã chịu nói chuyện với anh rồi...

An khẽ đẩy nhẹ anh ra. Nhìn lên khắp mặt anh, An nói dịu dàng:

- Bộ anh không tính đi làm sao? Em sắp được bác sĩ cho về rồi...nằm ở đây tịnh dưỡng lâu quá rồi...chẳng lẽ anh cũng tính ở nhà với em suốt thế này...Anh phải trở lại cty chứ. Mọi người đang cần anh kia kia

- Vậy em không cần anh sao..Em và con bây giờ mới quan trọng với anh....

- Nếu lo cho con..thì anh phải quay về cty đi làm thì mới lo được chứ...Em khỏe rồi mà...

- Anh...

An đưa tay làm 1 cử chỉ ngăn lại:

- Huy, hãy nghe em...anh hãy trở lại đi làm...khi anh về, anh đến thăm cũng được mà. Đi làm đi nha anh...mọi người đang chờ anh trở lại kia....

Nắm lấy tay An, Huy gật đầu nhìn cô bằng 1 cặp mắt sáng ngời:

- Ừ, anh sẽ nghe lời em....Em nói gì anh cũng sẽ nghe theo hếtchỉ cần là em vui thôi.

Vậy là sáng hôm sau, Huy đi làm lại. Mọi người trong cty ai cũng có thể nhìn thấy sự vui vẻ khác mọi ngày của Huy. Cả ngày anh đi làm rất vui vẻ, Huy cười nhiều hơn và cũng chịu khó nói chuyện với mọi người nhiều hơn. Trưa nay, anh mua đồ ăn trưa đến ăn với An. An còn gấp thức ăn cho Huy ăn nữa chứ.....Cô làm anh cứ lần chùng không muốn đi làm buổi chiều....Ngồi trong văn phòng, Huy cứ nhìn đồng hồ...ước sao nó chạy nhanh thêm 1 chút...Tự nhiên bồn chồn, Huy ngong ngóng đồng hồchờ đến đúng 4.30 pm, anh hỏi hỏi đi về lái xe thẳng đến An là vừa đúng 5pm. Như vậy, An sẽ không nói được là anh làm biếng chẳng chịu đi làm...Cười vui vẻ tự suy nghĩ 1 mình, Huy ghé vào mua thật nhiều trái cây các loạihồi nữa để xem,...anh sẽ bóc vỏ hết ra cho cô ăn...còn anh sẽ mè nheo đòi An đọc sách hướng dẫn làm cha cho anh nghe. Anh sẽ bàn với cô nên sơn màu nào trong phòng là cô thích nhất, rồi còn dọn đồ đạc và đi mua thêm đồ nữa chứHuy nở nụ cười hạnh phúc.....bước ra thang máy đi về phía phòng An. Mở cửa gọi lớn:

- An ơi, anh có mua trái cây mà em thích nhiều lắm nè....Anh không biết trả giá nhưng mua đại luôn em. Mùa này mà có trái mùa thì cũng đáng em à...

Huy đi ngang qua phòng khách lớn...rồi vào phòng của An...vẫn không thấy cô đâu cả...Anh bồn chồn đi nhanh lại về phía rest room...mở cửa thật nhanh...Huy bàng hoàng không thấy bóng dáng An đâuhấp tấp...anh quay ra...chạy đi kiếm cô và phải chiếc ghế salon đau

điêng...Mở tung cửa tủ quần áo, Huy lạng người vì không còn thấy quần áo nào của cô đâu nữa...Vội vã đưa tay bấm số phone nhà An ...phải đến lần thứ 3, Huy mới bấm được đúng sốHuy kiên nhẫn đợi chờ chuông reng...nhưng máy reng nhiều đến nỗi...đã tự động cúp máy... Huy buông người ngã xuống chiếc ghế....Anh đưa mắt nhìn thấy....1 phong bì trắng đặt ngay ngắn trên bàn...vỏ bì có 3 chữ “ Gửi anh Huy”....

Huy nhào đến vò lấy phong thư, xé vội vã ra coi...tay anh buông rơi tờ giấy...

“ Gửi anh Huy,

Em xin lỗi anh nhưng lòng em chưa thật sự được bình yên. Em không biết còn có bao nhiêu Ngọc Khánh như vậy nữa. Em sợ lại phải 1 lần ê chề khi niềm tin và tình yêu ta dành cho nhau không đủ để vượt qua thử thách. Những hình ảnh ấy...em chưa thể nào quên, anh à....Xin lỗi anh, em phải đi. Anh từng nói “anh sẽ nghe lời em....Em nói gì anh cũng sẽ nghe theo hếtchỉ cần là em vui thôi”...Vậy hãy để em đi nha Huy.

Em Khiết An....”

Huy ngồi bịch xuống, lao đảo đến mất thăng bằng...An vò đầu hét lớn ...

- An oiiiiiii, em vui sao khi ra đi như vậy...Em vui sao An???....

Bỗng suy nghĩ gì đó, Huy đứng lên gấp gấp chạy như điên cuồng ra sân bay. Chỉ bằng những cuộc gọi xã giao nhờ giúp....trên tay anh là đầy đủ thông tin. Những dòng chữ xoáy vào tim, xoáy vào mắt anh đau buốt “ Tong/ KhiếtAn Vu seat: 52B Eva Airline From: Hochiminh City To San Fran Time: 4:30 ...”

4.30...trời ơi An....vậy là em đã bỏ anh đi thiệt rồi...Huy thần thờ nói 1 mình “không cần anh bên đời nữa sao An? Em không cần anh bên cạnh em và con sao em?”.....

Bước chân đi ra xe, Huy không biết mình làm sao mà vẫn có thể lái được về đến nhà. Vùi mình trong phòng, vóc dáng to lớn của anh đổ sụp xuống bước hình thật to treo trên tường mà anh đã dùng để cầu hôn cô. Anh bây giờ không còn gì nữa cả...An đã đi và em đã mang tất cả những gì là của 2 người ra đi...Khiết An bỏ anh....đến con của anh với cô, An cũng không cho anh gặp ...Có ai làm cha nào mà thất bại không được bên cạnh con vui đùa, làm chồng mà không có vợ như Huy không? Càng nghĩ càng đau...càng nhớ lại những lỗi lầm anh gây ra cho cô, anh đã khinh thường An như thế, không trân quý cô như thế, không tin tưởng cô dù bao nhiêu lần An đã cầu xin anh.....

Huy bật cổ cười khan :

- Hahahah...Trần Bình Huy....đáng đời cho mày....Đáng đời cho thói kiêu ngạo của mày. Em ấy đến với mày tinh khiết như 1 giọt sương sớm mai, vậy màvậy mà...mày đã không tin....Đáng đời...đáng đời.....

Kèm theo đó là hàng âm thanh đổ bể từ ly từ rượu...Huy ngồi bệt đại xuống đất kể 1 bên... Nhìn thấy tay mình bị mảnh thủy tinh cửa đứt đang chảy máu...Huy thì thảo trong đau đớn:

- An ơi, anh đau lắm...Hãy về lại với anh đi em....về xóa đi vết thương lòng giùm anh đi em....

- Huy- tiếng hét lớn của mẹ anh đang nhào lại – Huy ơi...sao lại thế này hả con....

Bà lắc mạnh bờ vai to lực lưỡng của Huy hỏi trong nước mắt, trong khi quay đầu hét to gọi đi sáu:

- Chị sáu...chị sáu oiiiiii.....mau đem đồ cứu thương lên đây...chị sáu oiiii...

Huy nói lảm nhảm với mẹ mình:

- An bỏ con đi rồi....An bỏ con đi mất rồi...Em ấy không cho con chuộc tội....em ấy giận con mãi mãi....em ấy không tha lỗi cho con.....Em ấy đi rồi mẹ....đi mất rồi....

Mẹ anh chỉ nghẹn ngào ôm đứa con bây giờ đã quá to lớn vào lòng mà không nói được gì hơn...

Thời gian ngày mỗi cứ trôi, Huy mới hiểu là anh đã yêu An sâu đậm như thế nào. Huy mong mình sẽ có thể khóc....nhưng đàn ông... Nước mắt chỉ rớt trong tim...Có những đêm anh không tài nào ngủ được, trước mắt anh là tấm hình rạn vỡ của 2 người. Trần trọc chóng mặt nhìn lên trần nhà, anh mơ thấy bóng hình An mỉm cười rồi lại quay đi bỏ anh một mình. Kể từ khi An đi, không có đêm nào là Huy không mơ tưởng đến nàng. Có nhiều lúc, Huy bừng tỉnh trong đêm khi mơ thấy An đang đứng ở Time Square chờ anh hay cô đang đi dọc trên cây cầu Golden Gate. Bừng tỉnh, Huy bỏ tất cả lại đằng sau...không biết bao nhiêu lần, anh một mình bay qua Mỹ kiếm cô trong vô vọng, trong biển người bao la. Cứ mỗi lần anh đi tìm cô, Huy chỉ nói thầm 1 câu duy nhất “Khiết An, hãy cho anh gặp lại em, tìm được lại em như trong đêm hoa đăng năm nào.”...

Hằng ngày, Huy vẫn đến cty làm việc như 1 cái máy nhưng khi về là anh lại chìm mình trong gian phòng với đầy ắp kỷ niệm của hai người. Ở đâu anh cũng để hình của An. Nhiều lúc nhớ đến giọng nói của nàng, Huy lại mở đoạn video mà cô hát tặng anh

“Em muốn yêu anh dài lâu

Em muốn yêu anh đậm sâu

Em đã thương anh từ lâu

Em muốn yêu anh dài lâu”

Em còn yêu anh không An?Trên tờ lịch trong phòng, lại thêm 1 ngày nữa gạch bỏ từ khi An ra đi. Không biết bây giờ, con thế nào rồi hả em? Con có hành em mệt nhiều không ? Mỗi sáng thức dậy, em có buồn không khi không thấy được anh? Còn anh, mỗi ngày trôi qua là mỗi ngày sống trong buồn bã. Em có biết, bây giờ anh hút thuốc nhiều hơn, uống rượu cũng nhiều hơn và dần vật mình cũng không ngót. Sao em không về hả An? Em về đi để la anh vì anh hút thuốc... Em về đi để tha thứ cho anh. Em về đi ...Em đi đã lâu lắm rồi An....

Đêm cuối cùng trong năm lại đến, anh vẫn đứng ở cái nơi này nhưng bên cạnh anh không còn có An. Nhìn khuôn hình của cô, Huy nói khẽ

- Còn nhớ không em, ANh đã nói là sẽ cùng em mỗi năm đứng từ nơi này mà đón giao thừa. Anh đã nói là đã kiếm ra được người cùng anh đón lúc giao thời mỗi năm. Vậy mà..lời hứa đó đã không thể trở thành sự thật. Em đã tìm được bình yên trong lòng chưa hở em....Còn anh thì vẫn không sao yên bình được....

.Đưa tay bấm 1 bài hát, Huy cười nhẹ trong đau đớn âm thầm :

- Tối nay, anh cô đơn lắm.....Em còn có con bên cạnh.....Còn anh, muốn nghe giọng nói của em cũng không thể An à....Mẹ con em đã mang đi tất cả cuộc đời anh ...

http://www.youtube.com/watch?v=8IKHÔNGERvYyvQ&feature=channel_page

Từ khi em đi xa thật xa đến nơi phương nào
Lòng anh vẫn thương nhớ em từng đêm
Tại vì anh ngày xưa đã không tin tình em
Tại vì anh yêu em trong nghi ngờ
Giờ anh đã biết thì sao, em ở phương trời nao
Cuộc sống mới em có quên khổ đau
Tại vì anh ngày xưa đã xua tan hy vọng
Một tình yêu em chôn dấu trong tim em câm nín trong lòng
Ngàn lần xin lỗi em thật lòng từ trong đáy tim
Dù rằng lòng anh chẳng mong được em thứ tha
Lỗi lầm ngày xưa là của anh
Còn lại hôm nay không thể quên
Từng ngày trôi qua trong xót xa
Giờ anh đã biết mãi mãi em thật rồi.

Tiếng pháo hoa bắn sang rực rọ trời đêm bên ngoài, thì ở trong tim Huy lại gào lên nhưc
nhối “Khiết An , ngàn lần xin lỗi em...An ơi, come back to me pleaseeee”

Người ta nói đen tình thì đỏ bạc...điều đó có đúng không? Tập đoàn tài chính H&H ngày một
phát triển mạnh mẽ. Người ta kháo nhau là TGD tập đoàn là Trần Bình Huy là 1 con người
lạnh giá không tim. Nếu khi xưa, hay thấy TGD trên các mặt báo với các siêu mẫu...thì bây
giờ hiếm hoi lắm mới thấy mặt chàng trong những buổi họp cấp cao ...nhưng chỉ 1 mình. Bình
Huy vẫn là 1 biểu tượng của ngạo mạn, của thành công trong mắt mọi người, nhưng Huy
biết...với riêng chàng...Huy là kẻ thất bại thảm hại đến tội nghiệp. Đã 1 năm rồi kể từ lúc An
ra đi, Huy cố gắng hoàn thành hết mọi ước muốn của nàng ngày trước. Anh xây dựng một khu
nhà cho trẻ mồ côi...xây 1 biệt thự nhìn ra biển như An từng mơ ước.....Anh có thể biến tất
cả mọi ước muốn của nàng thành sự thật...nhưng Huy chỉ có 1 ước muốn duy nhất thì anh lại
không thể nào làm được cho mình...Một điều ước thôi mà nó lại ngày càng mờ mịt dần theo
tháng ngày....

Từ Nha Trang bay về trưa nay, trên tay Huy là 1 đồ chơi kỷ niệm dành cho con nít. Không biết
tự bao giờ, anh có thói quen là đi công tác bất cứ đâu...Huy thường tìm mua 1 đồ chơi gì đó
để trong căn phòng mà anh đã chuẩn bị cho con....Ngồi trên máy bay, nhắm tính....tới hôm
nay thì con anh đã được 3 tháng rồikhông biết là trai hay là gái....không biết An đặt tên
con là gì...có kể cho con nghe về anh hay không?....Tựa đầu vào ghế khi ra đến xe, Huy nói
người tài xế....hãy chở anh về nhà. Mệt mỏi, bấm phone Huy nói:

- Nam, chiều nay tôi nghỉ nhé....ừ, mới vừa xuống máy bay đây...Tự nhiên muốn nghỉ chút
thôi...Tôi không sao mà...ngày mai sẽ đi làm lại....Ừ, ok...vậy đi...

Bảo tài xế vòng xe đến nhà của ba mẹ, Huy tự nhiên muốn được gặp mọi người. Trên chuyến

bay, anh bắt gặp 1 đại gia đình đi nghỉ mát cùng nhau...Nhìn mọi người cười giỡn vui vẻ... Huy bỗng nhớ đã lâu rồi anh không có về thăm gia đình...Nhưng khi đến nơi,chiếc cổng sắt im lìm đóng chặt....Người tài xế hỏi:

- Giờ đi đâu anh Huy...

- Thôi chờ anh về nhà đi...chắc bà và cả nhà...đi hội đoàn nào rồi...

Một mồi cởi áo vest cầm trên tay, Huy bước ra nói với người tài xế:

- Chiều nay, anh nghỉ đi. Tôi không đi đâu nữa.

Đưa tay lên bóp bóp trán cho đỡ mệt mồi, Huy tự cười mình. Già rồi Huy à,...tuổi trẻ đào hoa để cuối cùng tới giờ mọi người bỏ mày mà đi hết cả....Vô tới nhà, Huy buông mình ghé xuống ghế trong cô đơn và mệt mồi, quăng chiếc cặp táp, áo vest và tháo sợi cravat qua 1 bên. Anh nhắm mắt ngả đầu ra sau tìm sự yên tĩnh giữa trưa vắng....Anh nghe thấy mơ hồ đi sáo đi lại thu dọn giúp anh cặp táp và áo, đi hỏi anh có muốn ăn gì không. Huy lắc đầu mà vẫn bóp bóp trán nói:

- Không cần đâu dì. Cháu không đói...vả lại trước khi bay, hội nghị cũng có mở buffet....Cám ơn dì....

Từ ngày quen An và cũng từ ngày An bỏ đi, ai cũng có thể thấy Huy bề ngoài rất lạnh lùng, khó chịu nhưng khi tiếp xúc ai cũng cảm nhận được sự đổi khác trong anh. Huy biết lo lắng đến suy nghĩ và cảm xúc của mọi người hơn. Anh cũng không còn nói những câu phũ phàng hay kiêu ngạo để thể hiện cái tôi quá lớn. Anh cũng biết lắng nghe và chiêm nghiệm lời nói của mọi người.....Tuy không nói ra, nhưng ai cũng hiểu... An đã là 1 người thầy đầy hoàn hảo để dạy cho Huy những bài học về 1 cách sống tình cảm yêu thương...Nhìn Huy dì sáo chỉ khẽ lắc đầu rồi bỏ vào trong....trả lại không gian yên tĩnh cho cậu chủ của mình...

Huy ngồi ở đó không biết bao lâu nữa, trong mơ màng anh nghe có tiếng gì đó rất lạ. Cố lắng tai nghe,lạ nhỉ...rõ ràng là có tiếng gì đóHuy đưa mắt nhìn quanh, căn phòng khách vẫn yên lặng chìm mình trong giấc ngủ trưa giữa khoảng xanh tươi um của cây lá xung quanh...Khẽ vỗ vỗ đầu, Huy đứng dậy bước lên lầu trong thăm lặng...Đi ngang qua phòng dành cho đứa con mà mình chưa biết mặt, Huy đi vào để món quà anh đã mua ở Nha Trang vào phòng con.....

Huy ngạc nhiên mở to mắt nhìn chòng chọc.....bà nội và mẹ anh sao lại ở đây.....trên tay bà nội.....Oop.....bà đang ẵm con ai thế nàyBình Huy đi lại, anh như bị thôi miên bởi đứa bé trên tay bà. Cúi người xuống nhìn, Huy bật cười khi đứa bé bỗng nhỏ miệng cười với anh thành tiếng....khuôn mặt Huy như mê man khi nhìn đứa nhỏ....Thằng bé dễ thương phải biết luôn.....Ôi mà sao.....ánh mắt này, lỗ mũi cao này, cái trán này...lại thêm cái miệng rộng cười to nữa....Ui cha chasao mà thằng bé giống anh như tạc vậy...Chôm tay lọng ngọng bé, Huy ngược nhìn bà và mẹ...như không thể tin...như bàng hoàng....

- Đứa bé nàylàcó phải là làsao mà giống con quá....

Huy ôm cứng thằng bé...trong vụng về...nhìn bà và mẹ mình cười trong đáy mắt long lanh:...

- Cha anh,...thằng bé là con anh dĩ nhiên nó giống anh rồi....Cầu cho nó chỉ giống anh bề ngoài, chứ mà giống luôn tính tình thì sau này lại làm khổ người khác....

Giọng bà nội mắng yêu Huy....Anh ôm con vào lòng cười hahaha...nựng nịu thằng nhỏ khắp nơi. Anh cúi xuống hôn con khắp mặt mũi, chân tay, khắp nơi...khắp nơi anh đều hôn cả...

- Hahah...con của ba...con của baĐẹp trai phải biết luôn...hahahha

Tiếng Huy cười vỡ òa trong hạnh phúc hòa theo tiếng cười của thằng bé con...Không biết cậu có biết gì không mà nhìn Huy bé...cậu chờ chờ đợi đợi ...cười hết cả miệngHuy cúi xuống nâng con lên sát mặt mình mà hôn...Bất chợt ,...anh ngưng bật lạiquay về phía mẹ mà hỏi trong gấp gáp

- Mẹ...vậy còn...còn Khiết An...Khiết An đâu hở mẹ....em ấy đâu rồi ...em ấy có tha lỗi cho con...

Bất giác, Huy ngược mặt lên gọi lớn:

- An ơi...em ơi.....

Từ cánh cửa hông nối liền 2 phòng, Khiết An đứng đó nhìn anh không biết tự khi nào...Môi Huy bật thành tiếng như gọi nàng “An....An...”...Mẹ Huy lặng lẽ cười đến bên anh ẵm đứa cháu, lọng ngọng truyền con qua cho bà ẵm...Huy bước nhanh lại phía cửa nơi có 1 bóng hình đang đứng nhìn anh...Huy ngưng lại 1 giây rồi ôm xiết cô vào lòng như không thể tin được....Huy nói trong niềm vui ghen ngào...

- Em...em ơi....Cuối cùng thì em cũng đã trở về....An ơi...Anh nhớ em lắm...nhớ em lắm....

Huy rung động người khi được ôm An trong lòng....vùi mặt mình vào tóc An, hôn lên tóc An. Huy hôn lên khắp mặt cô cho thỏa niềm nhung nhớ. Hai tay ôm lấy mặt cô....anh nói trong ghen ngào...

- Anh nhớ em nhiều lắm...Tha lỗi cho anh đi ghen em...ANH biết mình đã sai....anh chỉ xin em hãy tha lỗi cho anh ghen em....xin lỗi em...xin lỗi em...

Khiết An liếc mắt nhìn về phía bà và mẹ, cô hơi ngưng ngừng vì cách bày tỏ yêu thương của Huy trước mặt mọi người...Khẽ đẩy nhẹ Huy ra...cả hai đã nghe tiếng tăng hắng của bà nội:

- Thôi cháu cố à, mình đi xuống dưới lầu chơi nhé....Ở đây hết chuyện của chúng ta rồi. Xem ra ba cháu còn phải có nhiều chuyện để làm với mẹ cháu lắm đây. ...

Bà và mẹ Huy té nhị ẵm thằng bé đi ra cửa, khuất bóng rồi mà cả Huy và An còn nghe tiếng cười nói của bà:

- Huy à, lần này nhất định phải thành công không được thất bại đâu đóNội giúp con bi nhiêu thôi...

Huy còn đang cười tít mắt thì An đã lẩn ra khỏi vòng tay anh...Huy bước vội theo, anh bắt kịp nàng ngay tại chiếc ghế bành thật lớn ... Kéo mạnh An ngồi vào lòng mình, anh ôm cứng nhất định không buông cô ra:

- Em còn tính bỏ anh đi nữa hả? Không có được đâu nha. Lần này anh nhất định không để em bỏ anh đi nữa đâu

Ngưng 1 lát, Huy đưa tay vén mái tóc mềm mượt của An qua 1 bên rồi đặt môi mình lên chiếc cổ thon trắng ngần:

- Anh nhớ em lắm...Em bỏ đi lâu quá.....anh tìm em khắp nơi...tìm khắp nơi luôn đó An. Anh tưởng mình không thể nào gượng dậy nổi...Ghét anh đến vậy sao em?.....Cho anh xin lỗi nha em...Em tha lỗi cho anh ghen An

Huy hôn miết vào cổ An, vừa hôn vừa ôm cứng người cô lắc nhẹ nài nỉ. An khúc khích cười

vì nhột:

- Nhột quá hàBuông em ra đi ..nghet thở người ta nè ...
- Không buông...nếu không chịu thứ lỗi cho anh thì anh nhất định chai mặt ôm vậy hoài luôn ...

- Khiếp quá đi ...

- Ủ, từ khi em đi là anh trở nên lì như vậy rồiem không nói là không buông thiệt đó

Huy dứ dứ cầm vào cổ vào gáy vào tai An hôn cô tới tấp

- Tha thứ cho anh....nha cưng ...

- Ummm...hồng vậy...ai thêm về đây lại với anh chi...

- Em nói thiệt hathiệt hả emem không còn giận anh nữa hahoan hô....An hết giận rồi ...hết giận rồi

Huy nhắc bổng An lên quay vòng vòng...khiến cô la hoảng....Thôi ngưng quay, Huy bắt An nhìn sâu vào mắt mình...ở nơi đây...hai trái tim đang cùng đập nhịp yêu thương. Huy nhìn An mê mải không nói lời nào:

- Làm gì nhìn em dữ vậy?

- Nhìn bù lại hơn năm qua. Em có biết anh nhớ em thế nào không? Nhớ như điên vậy...Phải chi anh điên được thì đỡ biết mấy....như vậy sẽ bớt nhớ em hơn...

- Nói bậy không hà

An đưa tay vuốt lấy khuôn mặt góc cạnh của anh, đầu bờ môi xinh nói:

- Từ nay anh phải hứa là không như thế nữa. Yêu là phải có niềm tin. Anh làm cho người ta đau lòng lắm biết không? Sau này, dù có chuyện gì ...anh cũng phải cho người ta có cơ hội giải thích, chứ không thể nghe 1 chiều từ người nào đó đâu đấy. Anh phải hứa với em cơ

- Anh hứa...anh hứa sẽ không bao giờ làm điều gì em buồn nữa...Anh hứa mà....

Nhìn vào mắt An, Huy khẽ nở nụ cười quyến rũ chết người....An khẽ lườm lườm anh rồi đỏ mặt hỏi:

- Tự nhiên nhìnngghi ngờ quá đi....muốn gì đây TGD...

- Em đẹp quá An à...Càng ngày em càng đẹp....1 năm dài, có nhớ anh không cưng

Huy đưa tay vuốt dọc theo cánh tay An mơn trớn mà mắt vẫn nhìn cô không rời ...

- Xạo quá điMiệng anh hình như toàn là đường không hà....nịnh quá đi ...

- Anh nói thiệt đóem hồng tin anh hả...Hồi này thấy em...còn tưởng....

- Tưởng gì ạ?

- Tưởng là tiên giáng trần á...

- Dóc thì thôi luôn...

Huy cười cười...nụ cười mà lâu lắm rồi An mới được gặp lại ...Ôm lấy khuôn mặt thanh tú, nhìn vào mắt vào môi cô....anh khẽ cúi xuống đặt nụ hôn sau bao ngày mong nhớ lên đó. Mơn trớn, ướm nhẹ....Huy cạ môi mình trượt xuống bờ má cô...rồi như không chịu nổi...anh hôn trọn vành môi căng mọng của nàng....Như 2 cực nam châm không thể rời nhau, An hé môi mình ra để đón nhận anh cho thỏa bù nỗi nhớ. Cấn nhẹ vành môi dưới, Huy nút lấy bờ môi trên của cô rồi luồn lách đi sâu vào trong bờ miệng thơm phức của nàng. Chạm vào nhau, đón lấy nhau....chiếc lưỡi anh tìm đến bên cô quện chặt trong yêu thương không thể tả....Mút lấy cô vào mình, Huy rên lên từng tiếng khe khẽ ngọt lịm bên tai An....” Nhớ em quá cưng ơi...”. An thở hắt hắt nói trong làn hơi ...khi Huy rời môi cô, di chuyển chiếc lưỡi điêu luyện lên

vành tai, rồi xoáy vào trong khiến An rung mình nóng bừng cảm xúc...

- Anh....con....mọi người ở dưới

- Mẹ sẽ lo cho con mà...mọi người sẽ không sao mà....họ hiểu mà cung...họ hiểu...anh cần em ...như thế nào mà.....

Huy nháy mắt nhìn An, khiến cô đỏ mặt khẽ đẩy anh ra nói ...:

- Hồi nãy đứng trên cầu thang, nhìn xuống, em thấy có người mệt mỗi lần mà....Sao giờ...

Huy ngưng lại nhìn An:

- Thấy anh từ lúc anh vô nhà hử

Tròn xoe mắt, An gật đầu. Huy nheo nheo mắt lên tiếng:

- Ai cha...ác quá đi...vậy mà làm ngơ...bỏ mặc anh bị mệt hén...

- Vậy giờ anh đi nghỉ nghen – An tỉnh nghịch nhìn Huy cười

- Có em rồi...sao mà mệt được nữa...

- Sao vậy....em đâu phải bác sĩ đâu ...

- Anh mệt ở đây nè cung...đau ở đây lâu lắm rồi nè...- vừa nói, Huy vừa kéo tay An đặt lên trái tim mình -không bác sĩ nào chữa nổi hết....chỉ có mình em thôi. Em là liều thuốc chữa mọi đau buồn nhất, là thứ thuốc thật nhiệm màu và duy nhất chữa lành cho trái tim này Anh đau ở nơi này lâu lắm rồichữa lành cho nó nghen em....

An bối rối nhìn Huy nói khẽ:

- Em đâu biết ...làm sao mà chữa lành bây giờ....

- Vậy để anh chỉ em lại nghen....Trước hết, nó cần bàn tay dịu dàng của em đặt lên chỗ trái tim này để xoa dịu bao nỗi nhớ, cần 1 cái hôn để đánh thức nó dậy sau bao đêm ngày...., cần 1 hơi ấm...để luôn luôn sưởi cho nó không bao giờ giá lạnh....Và ...anh cần em trong suốt cuộc đời còn lại của mình

Nhẹ nhàng đặt An xuống chiếc ghế bành to lớn, Huy cúi đầu thật sát môi kề môi ...bao nhưng nhớ bây giờ như được Huy đốt thành lửa yêu cuồng nhiệt....Đưa tay luồn vào trong áo, kéo sợi dây vai mỏng manh xuống, Huy đưa tay mình hứng trọn bầu ngực tuyệt trần....Hơi thở anh phả nóng khắp khuôn mặt Antrong khi bàn tay anh khiến khuôn ngực cô nóng bừng căng cứng. Đôi núm vú se cứng đâm vào miệng Huy khiến anh chóiang ngợp mót trong đam mê đến kỳ lạ...Đưa tay ra sau mở chiếc móc ngực, bàn tay anh ở lì vuốt ve ôm xiết bờ lưng thon thon của nàng. Vuốt dọc sống lưng, Huy khiến An ngây người ra ngây ngất....Ôm cứng Huy, môi An thờ trong gấp gấp kêu tên anh....Một tay ôm lấy bầu vú tròn, kề miệng vào mót...một tay, Huy lần nhẹ dọc xuống bụng....rồi len lỏi vào vùng tam giác mà đối với anh không chút nào hết mê say. Luồn những ngón tay dài của mình vào chiếc quần ren mỏng manh của nàng, Huy đụng vào cả 1 cánh rừng hoang sơ kỳ bíÁtiếng An nức nhẹ...khi Huy tách nhẹ giữa cánh rừng nguyên sinhđưa tay ra sau...anh ôm cứng bên hông tròn căng cứng của nàng....Bất ngờ thật nhanh để An không kịp trở mình, Huy dùng tay kéo nhẹ tháo bỏ lớp cuối cùng trước khi vùi mặt mình vào nơi nhạy cảm nhất của nàng....Huy thấy An rung mình, nức liên tục trong khi anh đang ôm nó xoay nhẹ bên miệng mình đang ướt sũng trong ngọt ngào....An cắn răng, ưỡn người vơi tay kéo Huy lên trong tiếng thở :

- Anh...please....nowww.....give me

Đáp trả lời nàng, Huy dùng đùi tách nhẹ 2 bên chân An rồi nhanh chóng lách vào trong con

đường chật hẹp khiến thân kinh anh căng lên vì sung sướng...Chỉ còn tiếng thở dồn dập, tiếng Huy rên khẽ bên tai An khiến cô càng ướt át làm Huy điên đảo không ngừng...Cả hai quện vào nhau, đón nhận lại nhau sau bao ngày tưởng chừng như mãi mãihai tâm hồn hò reo phơi phới, 2 trái tim đập cùng 1 nhịp hòa theo từng hơi thở nồng nàn....Huy và An đắm mình tận hưởng điều ngọt ngào mà tình yêu đã được chứng minh qua năm tháng đón mời họNgoài sân.....trưa bỗng như sâu hơn...và nắng cũng như dịu hơnnnnnnnnn....Thanh âm của buổi trưa thật lạ lắm.....nó không nóng bức mà lại dịu mát trong ngọt ngào....

An úp mặt vào ngực Huy hít từng hơi thật sâu để lấp đầy hồn mình mùi đàn ông mạnh mẽ của chàng. Lấy ngón tay vẽ vẽ lên bờ ngực rộng...An tình nghịch nút nhẹ lên ngực Huy ...nằm lắng nghe anh ôm cô vào lòng mà nói:

- Thật phải không em?...Anh có lại em thật rồi phải không An?...Đừng bỏ anh nữa nghen em...Em mà biến mất lần nữa...anh điên thiệt đó

An cười khúc khích chu môi trêu anh. Quơ quơ tay....như làm ảo thuật, cô cười chọc:

- Disappeardis

Huy cúi xuống bịt miệng cô nhanh như chớp:

- Cho bỏ tật nghen....hông cho nhắc đến mấy từ giống vậy luôn

- Gia trưởng ...- An nhìn Huy trêu chọc....

- Aaa.....tự nhiên cắn em vậyđau quá hà....- An chu môi dỗi....

- Ai biểu làm cho anh nhớ quá chi.....Cắn em coi phải đây là sự thật không...Anh sợ mình nằm mơ thôi á

An đánh khẽ vào ngực Huy:

- Sao khôn vậycắn người ta chứ hông cắn mình ...được..để em cho anh biết là mơ hay thực nha....để cắn anh coi đau hông thì mới là thiệt á

An tìm cách chồm tới cắn Huy nhưng anh lệ làng đã chống trả rất ư là tình cảmCả hai cười giòn giã khắp phòng:

- Nè..nè..bộ em làm thiệt hả....Ác quá vậy trời

- Thì cho anh coi là thật hay mơ mà....

- Ui daui....thôi thôi...thiệt ..thiệt..là thiệt rồi ...chỉ có đời thiệt mới bị vợ cưỡng bức đè xuống cắn vậy thôi

Nghe nói đến đó, An chột nhìn lại mìnhÔi chaobây giờ đây, cô đang nằm đè hẳn lên người anh thế nàyVội vã tụt xuống.....An bị Huy giữ thật chặt trên người anh:

- Đi đâu vậy cưng....nằm ở đây nè

- O ...không thèm

- Nói dóc hả ,...cho biết tay anh nè ...

Huy cạ cạ cầm mình vào trán An..khiến cô cười nức nẻ ...:

- Ui...nhột quá đi ...người gì đâu...hông chịu đi...cạo râu gì hết trơn...Ghê quá đi ...

- Tại em chứ aitại em hết á....làm anh mất hết cả hình tượng phong lưu đẹp trai rồi nè ...

Phải phạt

- A...thôi thôi...em sợ rồikhông chịu nổi phạt đâu ...

- Không được.....Em nè ..- tự nhiên giọng Huy trầm ấm lạ thường...

- Dạ

- Lúc trước anh không biết con mình là trai hay gái ...nên anh cho xây 2 phòng luôn ...Bây giờ ...căn phòng màu xanh thì có Huy con rồicòn căn màu hồngthêm bé An con nữa nha em

Huy nói vừa xong, khiến An la giã nẩy vì mắc cỡ....Huy ôm cô hạnh phúc vào lòng cười ngất....Reng....reng.....reng.....Cả hai nhìn nhau...rồi cùng nhìn về chiếc điện thoại.....

Nhìn về phía điện thoại, Huy nói trong bức bối:

- Thiệt tình

An khẽ đẩy anh :

- Nghe điện thoại đi anh ...lỡ cty có việc gì sao

Huy miễn cưỡng buông tay khỏi An, quơ tay lấy chiếc phone ...Nhíu mày rồi khẽ dẫn ra ... anh đưa cho An coi rồi nói thầm:

- Một rồi cưng ơi, bọn tiểu yêu con của chị hai ...

Đưa tay bấm nút speaker lớn lên, Huy vờ giọng nói:

- Alo, cậu đây..gọi cậu có chuyện gì

- Cậu Út ơi, cậu đang bận hả - tiếng con bé Trang vang lên cười rúc rích bên điện thoại

- Ồ, cậu bận rồi ...

An nhả mặt nhìn Huy rồi nghe bên đầu dây bên kia tiếng Trang nói với Trung “ em nói là cậu bận với mẹ An rồi không tin “.....Mặt An đỏ lựng ...không dám ngược nhìn Huy khi giờ đây anh đang chiếu tia nhìn nóng bỏng về phía nàng....An bối rối..lấy mềm trùn kín ...Hành động đó, khiến Huy bật cười

- Cậu Út ơi, cậu cười gì vậy ...tụi con không muốn làm phiền cậu đâu tại cả nhà đang đợi cậu mẹ xuống ăn cơm tốiBà cố nói tụi con gọi điện hỏi cậu có rảnh bây giờ chưa ạ ? Chứ tụi con không có muốn phá cậu út đâu- tiếng Trung và Trang nén giọng cười khùng khục....

- Cậu ..bận ...

- Ah...Con nói với mọi người là cô An và cậu sẽ xuống liền nha Trung

- Dạcon biết rồi ...mẹ Út

Tiếng tụi nhỏ cúp phone, còn Huy thì cười đến rung cả người :

- HihiGì mà cô An nữa chứ....Lên chúc Mẹ út rồi cưng oiiii...

Nói rồi Huy cúi nhẹ người xuống hôn An....An nhanh nhẩu....tuồn người xuống phía dưới, tránh Huy trong tiếng cười dòn đi nhanh vào phòng tắm...

- Mọi người đang chờ để ăn tối đó ông tướng

Cả hai nhanh chóng đi ra, tiếng An vang lên e ngại :

- Chết rồiđã tối vậy rồi saotrời tối nhanh ghê luôn anh ha ...

- Hihihi ...ở bên cạnh em, anh đâu có để ý đến giờ làm gìhihi

Huy cười trêu An, trong khi An chải lại mái tóc...:

- Chết rồi

- Gì vậy cưng ...- Huy đi nhanh lại ôm An lo lắng...

- Anh coi nè...tại anh hết à- An chỉ vào vết cắn khi nãy của Huy nơi gần ngay cổ của cô đo đo- Sao bây giờcái áo này...che hồng hết

Huy nháy mắt trêu :

- Anh cắn đẹp chứ bộ.....để vậy cho người ta thấy là mình đang hạnh phúc chứ cưng...

- Em hồng giòn đâu ...ghét anh ghê...Tự nhiên cắn em hà

Loay hoay...tháo chiếc khăn đang cột trên đầu ...An nhanh tay thắt vớ trên cổ ...Nhìn qua lại để chắc chắn...không ai nhìn thấy vết cắn...An nguyền nhệ Huy rồi bỏ đi xuống lầu ..trong khi Huy vui vẻ húi tó sáo đi tới nắm tay cô cùng xuống ...

- Xuống rồi hả 2 đứa ...ngồi ăn cơm luôn đi con...Dì Sáu canh giờ nấu hay ghê không...

Tiếng mẹ Huy vang lên, An kín đáo đưa mắt nhìn tìm ...Mẹ Huy vui vẻ nói:

- Cậu nhóc, sau khi bú hết đầy bình sữa...no nê nên lăn ra ngủ rồi con à. Con đừng lo...Ăn cơm đi con...đói lắm rồi phải không?

Huy kéo ghế cho An ngồi...trong khi bà nội và chị hai của anh đang còn coi hình gì đó. Giọng nội nói với An:

- An, con coi..mấy tấm hình này đẹp ghê ha...Thấy hông, hôm ở cầu Golden Gate , bà cháu mình chụp ảnh đẹp phải biết ...mà con còn nhớ cái chàng Mỹ đi theo con không.....wowanh chàng chụp hình giùm mình mà cũng biết lựa cảnh đẹp ghê ha con...

Nội nói 1 hơi rồi đưa hình cho An xem...An cười thầm công nhận là hình rất đẹp ...Huy ngó nghiêng nhìn ...rồi há hốc miệng hỏi:

- Hơ,...sao nội và mẹ chụp hình chung với An thế này ...

Bà nội anh phát tay nói:

- Thì nội và mẹ con qua thăm cháu An thường mà....Con hông nhớ là nội với mẹ nói là đi du lịch hoài đó sao?

- Vậy....lúc đó con đâu có để ý gì ...vậy ...vậy là từ đó giờ nội và mẹ biết An ở đâu sao?

Tiếng mẹ Huy hiền hậu nói:

- Ủ, nội và mẹ qua Mỹ thăm Khiết An thường lắm mà. Tới khi An sinh, bà và mẹ còn qua trước 1 tháng rồi ở lại đó thêm 2 tháng nữa để lo cho An

- Vậy mà chỉ có mình con là không biết gì ...- Huy nhăn nhăn mặt

- Là do ý của con An...và nội thấy nó nói đúng... Chứ con hả, quen tạt ăn hiếp bắt nạt con An hoàiLàm vậy 1 lần cho chừa cái tội ...

- Nhưng sao mấy lần con qua đó không kiếm được An ?

- Con An đâu có ở nhà cũ bên Cali đâu. Nội mua nhà ở Hawaii cho giống không khí VN... còn nhớ lần đi qua Florida không An, cảnh biển ở đó cũng đẹp ghê ha cháu ...

An “ạ” nhỏlen lén nhìn lên Huy đang lờm yêu mình...An giơ tay bật tiếng nói như quên điều gì:

- Hình như còn thiếu một mónđể con xuống bếp bung lên ...

Nói rồi, cô lỉnh nhẹ vào trong bếp ..trước ánh mắt nhìnkhông làm gì được của Huy. Thiệt tình mà....cả nhà thông đồng nhau gạt anh không thương tiếc mà ...Anh nói mè nheo:

- Nội thương cháu dâu hơn cả cháu trai

- Dĩ nhiên rồi, cháu dâu vừa ngoan vừa hiền ...lại có cháu cố . Cháu mà lạng quạnh bà cho ra rìa....

- Nhà này mẫu hệ cậu út ời- tiếng bé Trang vang lên khiến cả nhà bật tiếng cười vang.

Huy đi nhanh vào bếp. Chàng tay quanh An, anh tì cằm vào vai cô:

- Trốn xuống đây làm gì thế cưng? Tính trốn anh hả?

Kéo An vào lòng mình, Huy nói:

- Thì ra có người được hậu thuẫn lại còn được đi chơi đủ nơi ..hèn chi có ai nhớ đến anh đâu...

An quay lại vòng tay ôm anh,

- Không phải vậy đâuLúc em thu xếp đồ tính bỏ đi với mẹ, thì bà và mẹ anh đến biết được.....Cho nên, bà nội đã an bày cho em như vậy...Mỗi lần qua thăm em, nội và mẹ sợ em buồn nên mới dẫn em đi vài nơi....Nhưng em đi...cũng đâu vui về gì đâu...Tại nhớ người ta mà....

- Thiệt không đó...- Huy cụng cụng vào trán An hỏi

An gật đầu thú thật lòng mình với anh...Tiếng nội vang lên:

- Còn món nào nữa không, ta ăn cơm thôi. Có 2 người không đói đâu

An ngáy khê Huy rồi cắn môi cười chạy ra....vừa lúc Huy chụp lấy tay nàng bước tới.

Một tuần sau, báo chí cả nước đưa tin lễ thành hôn của Tổng Giám Đốc tập đoàn tài chính lớn nhất nước H&H. Hôn lễ được tổ chức tại 1 resort sang trọng bậc nhất trên bãi biển tuyệt đẹp ở Nha Trang.

Nắm lấy tay An, bóp nhẹ tay nàng Huy nói trong yêu thương:

- Anh Phaolô Trần Bình Huy xin nhận em Theresa Tống vũ Khiết An làm vợ và hứa sẽ giữ lòng chung thủy với em khi thịnh vượng cũng như lúc gian nan, khi bệnh hoạn cũng như lúc mạnh khỏe, để yêu thương và tôn trọng em mọi ngày suốt đời anh.

Lòng nhẫn cưới vào tay cô, Huy khiến An bật khóc ..cát tiếng nói nghẹn ngào trước sự chứng nhận của vị linh mục & mọi người :

- Anh Phaolô Trần Bình Huy xin nhận chiếc nhẫn này là bằng chứng tình yêu và lòng chung thủy của em.....

An xỏ nhẫn vào ngón tay Huy, ngược nhìn lên anh...cô thấy cả 1 trời yêu thương bao phủ lấy mình từ trong đôi mắt ấy...Huy sung sướng không cầm lòng được.....ôm ghì An, anh đặt lên môi cô nụ hôn minh chứng cho 1 tình yêu bất diệt ...

- An ơi, đây là chiếc vòng được lưu truyền từ rất lâu rồi ...nay nội đeo nó vào tay cháu....Hãy gìn giữ nó cho thật cẩn thận cháu nhé ...Nhớ là đừng có bao giờ tháo nó ra thêm lần nào nữa đó- bà nội nhìn An cười móm mém ...khiến cô thẹn thùng...

An xinh đẹp rạng rỡ bên chú rể cao lớn lịch lãm...Khách mời ai cũng trầm trồChóc chóc mọi người lại bật cười lớn vì tiếng cu cậu Huy con...khóc đòi được bông chụp ảnh với mọi người....Huy một tay ẵm con tay ôm An đứng chụp hình cười mãi cả miệng...Tiếng bà nội vang nho nhỏ vừa đủ đôi trai gái nghe thôi:

- Huy à, cháu làm tốt lắm ...

- Chuyện gì nội? Cháu làm nhiều việc tốt lắm mà – Anh cười rạng rỡ chọc nội mình

- Cha anh đi...xem xú...không lấy được mẹ của thằng con anhNội nói con làm giỏi là ...làm ra được thằng Huy con...đúng thời điểmChứ nếu không, chưa chắc gì...bà già này có được đứa cháu dâu xinh đẹp lại ngoan ngoãn, giỏi giang và đặc biệt là thương thằng cháu của bà như thế này rồi.

Huy bật cười sảng khoái quay qua nháy mắt trêu cô dâu.....An bẽn lễn...giả vờ ngó lơ đi nơi khác...

- Anh giỏi quá vợ nhỉ? Tối nay vợ phải thưởng cho anh đó ghen...- Huy kè sát tai An nói ấm nóng trong vành tai nàng

- Xì, không biết mắc cỡ- An khê ngáy chồng mặt cô ửng 1 màu hạnh phúc....

- Cô dâu ơi, quăng bông điquăng bông đi

Tiếng mọi người vang lên vui vẻ, trong khi An thấy Hùng Nam đang nắm lấy tay Minh Hồng kéo cô ra chụp bông....Nắm tay nhau, An và Huy đi ra hơi xa...cầm bông trong 2 tay...An thấy mạnh ra sau rồi cũng quay người nhìn theo đóa hoa bay....Mắt cô sưng lại khi đóa hoa rớt xuống chân 1 người

- Cô đến đây làm gì? Ai mời cô đến đây hả Ngọc Khánh. – Giọng Huy lạnh lùng vang lên sát nhón ...

An khẽ kéo tay chồng rồi nhìn anh lắc nhẹ đầu như can anh.

- Là tôi đã rủ cô ấy đi đến đây thưa TGD – Huỳnh Nhân bước đến đứng bên Khánh, cô đang cố cắn răng để khỏi phải bật khóc – Xin TGD hãy cho cô ấy 1 cơ hội. Một năm qua, Khánh đã tự dày dora mình nhiều lắm rồivà tôi là người làm chứng cho cô ấy...Cô ấy đã thật sự hối lỗi rồi...

Huy còn bậm môi chưa biết phải nói lời nào vì anh vẫn còn giận Khánhthì An đã vui vẻ bước tới nắm lấy tay cô:

- An vui lắm vì Khánh đã chịu đến đây chia vui với mình.

- Anbộ An không còn giận Khánh nữa sao? – Khánh nắm tay An khóc nức nở...

- Chuyện qua hết rồi màtất cả đã là quá khứChúng ta hãy đừng nghĩ về nó nữa...chỉ nên nhớ những việc vui vẻ để thấy lòng thanh thản mà Khánh. Vào dự tiệc thôi Khánh

Khánh ôm mặt khóc nức nở...An vỗ vỗ tay triu mến nhìn bạn. Khánh cắn chặt môi mình mà nước mắt vẫn rơi, Huỳnh Nhân ôm cô vào lòng vuốt ve an ủi

Nắm tay An chòang qua cổ mình, Huy đưa tay ôm trọn vòng eo của cô tình tứ trong điệu slow lãng mạn, anh nói khẽ với nàng:

- Em tốt với Khánh quá. Em làm cho anh phục em ghê luôn

- Khánh giờ đã khác rồi mà anh ...

- Sao em biết chắc điều đó chứ...

- Bởi vì em tin vào mắt mình, em thấy sự chân thành hối lỗi từ ánh mắt của cô ấy..

- Nói tóm lại là vợ anh tốt bụng nhân hậu thương người...Vợ anh là hiền nhất

- Làm việc thiện tích đức màNhờ ở hiền, nên em mới được ơn trên trao ban cho em có anh và có con nè....Đó là hạnh phúc nhất và điều duy nhất em cần....I Love you, ông xã...

- I you you too, vợ yêu....

Cúi xuống hôn nhau, cả hai cùng thả mình slowly trong tiếng nhạc êm đềm giữa ánh hoàng hôn đỏ rực trên cả 1 vùng biển xanh ngắt phẳng lặng Lắc lư theo điệu nhạc, bóng 2 người trong ánh hoàng hôn quẩn quít lấy nhau trọn vẹn hạnh phúc không bao giờ cách xa.....

Tonight I celebrate my love for you

It seems the natural thing to do

Tonight no one's gonna find us

We'll leave the world behind us

When I make love to you

Tonight I celebrate my love for you

And hope that deep inside you feel it too

Tonight our spirits will be climbing
To the sky lit up with diamonds
When I make love to you tonight
Tonight I celebrate my love for you (ooh)
And that midnight song is gonna come shining through
Tonight there'll be no distance between us
What I want most to do
Is to get close to you tonight
Tonight I celebrate my love for you
And soon this old world will seem brand new
Tonight we will both discover
How friends turn into lovers
When I make love to you
Tonight I celebrate my love for you (ooh)
And that midnight song is gonna come shining through
Tonight there'll be no distance between us
What I want most to do
Is to get close to you
Tonight I celebrate my love for you

THE END.